

IS- PĂȘ- IRE

CALEA CĂTRE RESTAURAREA
COMPLETĂ CU DUMNEZEU

ADRIAN EBENS

IS-
PĂȘ-
IRE

CALEA CĂTRE RESTAURAREA
COMPLETĂ CU DUMNEZEU

ADRIAN EBENS

Adrian Ebens, 2021

Copyright © 2021, Adrian Ebens

Dreptul moral al autorului a fost afirmat.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în scop comercial, inclusiv transmisă sub nicio formă prin orice mijloace, electronică, mecanică, fotocopiere, înregistrare sau în alt mod, fără permisiunea scrisă prealabilă a editorului și a deținătorilor drepturilor de autor. Vă rugăm să rețineți că autorul a evidențiat secțiuni ale versetelor cu îndrăzneală pentru a sublinia un anumit punct adunat din acele texte.

Dacă nu se identifică altfel, citatele din Scriptură sunt preluate din *noua versiune King James*. Copyright © 1982 de Thomas Nelson, Inc. Folosit cu permisiune.

Citatele din scripturi atribuite NIV sunt din Sfânta Biblie, *Noua Versiune Internațională*, copyright©1973, 1978, 1984, 2011 de Biblica, Inc.® Folosit cu permisiune.

Citatele din scripturi atribuite lui YLT sunt din Sfânta Biblie, *Traducerea literală a lui Young*, copyright© 1898, de Robert Young, acum în domeniul public.

Citatele scripturale atribuite *Poliglotului Apostolic* sunt din *Poliglotul Biblic Apostolic*, drepturi de autor © 1995, de Charles Lynn VanderPool, Sr. Toate drepturile rezervate.

Citatele din scripturi atribuite *Good News* sunt din *Traducerea Veștilor Bune*, drepturi de autor© 1976, 1992, de către American Bible Society. Toate drepturile rezervate.

Toate link-urile site-ului și conținutul citat sunt actuale cao f decembrie 2021 .

Această carte și toate celelalte publicații Tatăl iubirii sunt disponibile de pe site-ul nostru fatheroflove.info pentru a comanda copii suplimentare vă rugăm să e-mail adrian@life-matters.org

ISBN: 978-0-6488114-8-0

Această carte a fost

Scris de Adrian Ebens

Editat de Danutasn Brown

Corectură de Lorelle Ebens

Copertă proiectată de Shane Winfield/Advent Design

Fotografie de copertă de Josh Imerbin/Shutterstock.com

Typeset 10.5/14 Palatino Linotype

Tipărit în Australia

CUPRINS

1. În căutarea ispășirii.....	1
2. Contextul reformatorului.....	10
3. Dreptatea și pedeapsa divină.....	15
4. Trădarea ascunsă a lui Adam.....	20
5. TE-am slăvit pe Pământ	28
6. Tronul nelegiurii	33
7. Șarpele înălțat	42
8. Lovind Stânca	51
9. Ispășirea omului.....	56
10. Unde păcatul abundă harul abundă mult mai mult.....	65
11. Măcelul inocenței	73
12. Vălul trupului Său	82
13. Context pentru Povestea lui Avraam și Isaac.....	95
14. Credința lui Avraam.....	105
15. Daniel și trădarea abominabilă a Cornului Mic	118

16. William Miller, Jertfa Necurmata și uraciunea pustiirii.....	125
17. Curățirea Sanctuarului	133
18. Comparație între ispășirea protestantă și cea adventistă.....	140
19. Sanctuarul Ceresc.....	148
20. Judecata și Stergerea PĂCATULUI.....	158
21. Ruperea jugului dualismului in legământ 169	169
22. Venind la Maturitate - Crucea un lucru prezent	182
23. Semnificația sângelui în sanctuar	191
24. Pedeapsa noastră, a tuturor.....	199
25. Înapoi în pustie.....	212
26. Aduce rebeliunea la plin.....	225
27. Chronos nu mai este	233
28. Preaiubitul meu Fiu	240
29. Lucrarea Reconcilierii.....	245
30. Mesajul primului înger	252
31. Babilonul A căzut.....	260
32. O inimă recunoscătoare	266

CAPITOLUL 1

ÎN CĂUTAREA ISPĂȘIRII

« *Cum să mă împac cu Dumnezeu?* » Această întrebare exprimă dorința interior a miliardelor de suflete omenești care călătoresc prin întunericul acestei lumi căzute.

Sentimentul acumulat de vinovăție, ridicându-se în conștiința inimilor oamenilor care au păcătuțit împotriva Făcătorului lor, face ca sufletul să dorească iertarea și împăcarea.

Tatăl nostru din ceruri a scris principiile împărăției Sale în tablele inimii umane. Sentimentul de bine și rău care ne mustra conștiința noastră atunci când mințim, furăm și ucidem ne amintește că suntem responsabili față de cineva mai mare decât noi înșine.

Învățătura creștină a ispășirii a căutat să ne explice procesul prin care am putea găsi eliberare pentru sufletele noastre vinovate și pace cu Creatorul și semenii noștri.

Iată ce spune celebrul predicator creștin Billy Graham despre ce înseamnă ispășirea într-un context creștin:

... siguranța salvării se bazează pe lucrarea terminată a lui Isus Hristos. Când Isus a murit pe cruce, El a purtat nedreptățile noastre, îndurând

mânia lui Dumnezeu și a strigat: «S-a terminat!» (Ioan 19:30). Prin aceasta, El a vrut să spună că ispășirea deplină pentru toate păcatele noastre – trecute, prezente și viitoare – a fost făcută. Lucrarea Sa de răscumpărare este acum finalizată, întreaga noastră datorie pentru păcat este plătită integral.¹

Acest punct de vedere vede moartea lui Isus ca satisfacerea mâniei lui Dumnezeu; Isus ne ia locul și primește pedeapsa pe care o merităm pentru ca noi să putem fi eliberați. Dar mulți din lume au întrebări despre această poveste. De ce este Dumnezeu mânios și de ce î-și satisface această mânie faptul de a-L trimite pe Fiul Său să moară? Cum plătește moartea lui Hristos datoria pentru păcatele pe care oamenii continuă să le comită astăzi?

În centrul ispășirii se află povestea lui Isus Hristos care a fost condamnat la moarte prin răutatea conducătorilor religioși ai națiunii Sale și atârnat pe o cruce romană. Oamenii L-au ucis pe Hristos; oamenii L-au vrut mort. Tatăl Său L-a vrut, de asemenea, mort? A plănuit Isus moartea sa?

Semnificația morții Sale pe Cruce și modul în care aceasta se traduce în iertare și pace pentru sufletul vinovat nu este atât de clar pe cât ne-am putea imagina.

În timp ce vorbea cu unul dintre conducătorii iudei care a fost intrigat de lucrarea slujirii tot mai mare a lui Hristos, Isus a exprimat o piesă critică pentru înțelegerea ispășirii.

« Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului,¹⁵ pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. » Ioan 3:14-15

Isus a referit ascultătorul la o poveste despre Moise și copiii lui Israel imediat după ce au părăsit Egiptul. Oamenii mormăiseră și se plâneau împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise cu privire la dificultățile lor imaginate în deșert, indiferent de faptul că Dumnezeu le-a asigurat

¹ <https://billygraham.org/story/how-to-be-sure-of-your-salvation/>

toate nevoile. Dumnezeu îi protejase atât de elementele naturii, cât și de pericolele creaturilor din deșert.

Protecția lui Dumnezeu a fost alungată prin nerecunoștința lor egoistă și șerpii au venit printre oameni și au început să-i muște. Ce s-a întâmplat în continuare pare foarte ciudat.

și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: «Pentru ce ne-ați scos din Egipt ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.»⁶ Atunci, Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel.⁷ Poporul a venit la Moise și a zis: «Am păcătuțit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului ca să depărteze de la noi acești șerpi.» Moise s-a rugat pentru popor.⁸ Domnul a zis lui Moise: «Fă-ți un șarpe înfocat și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat și va privi spre el va trăi.»⁹ Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă trăia. Numeri 21:5-9

Moise a fost instruit să facă o imagine din aramă a lucrului pe care Dumnezeu l-a trimis să muște și să ucidă poporul pentru răzvrătirea lor – un șarpe veninos. Oamenilor li s-a poruncit apoi să privească această reprezentare a ceea ce îi ucidea și, uitându-se la șarpele de aramă, încrezându-se în cuvântul lui Dumnezeu, vor trăi.

În mod uimitor, Isus i-a spus lui Nicodim că, în același mod în care Moise a ridicat șarpele de aramă în pustiu, ridicarea lui Isus avea să-i facă pe toți cei care Îl priveau cu credință, crezând în El, să trăiască.

Este o poveste atât de ciudată pe care să se bazeze un element cheie al modului în care omul poate găsi pacea cu Dumnezeu și poate avea viață veșnică. S-a comparat Isus cu un șarpe, care îl reprezintă în esență pe Satana? De ce i-a cerut Dumnezeu lui Moise să facă o imagine a șerpilor nimicitori și apoi să-i roage pe oameni să privească cu credință chipul a ceea ce îi distrugea pentru a fi vindecați? De ce să nu faci o imagine a unui vindecător sau a unuia care distruge șerpi? De ce nu imaginea unui miel sau a unui porumbel; nu ar avea mai mult sens? Cum poți fi

vindecă uitându-te la o imagine a lucrului care te omoară? De ce S-a comparat Isus cu lucrul care îi distrugea – un șarpe?

Aceste întrebări servesc pentru a sublinia faptul că există o enigmă în centrul procesului în care un om poate găsi iertarea și reconcilierea.

Această căutare este complicată și mai mult de alte lucruri pe care Isus le spune despre calea spre mântuire. Când Isus a fost întrebat de un om cum ar putea avea viață veșnică, Isus ne dă un răspuns surprinzător.

Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și l-a zis: «Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?»²⁶ Isus i-a zis: »Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?»²⁷ El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși». ²⁸ »Bine ai răspuns», i-a zis Isus; «fă așa și vei avea viața veșnică» Luca 10:25-28

De ce l-a îndreptat Isus pe om spre lege și l-a întrebat ce înseamnă aceasta? Isus nu spune nimic omului despre moartea pentru păcatele sale și că, dacă el a crezut în jertfa lui Isus ca plată pentru păcatele sale, atunci el ar fi salvat. Isus este pur și simplu de acord cu afirmația omului că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu din toată inima noastră și pe vecinii noștri ca pe noi înșine. Este oare pentru că Isus vorbește unui om care habar nu avea despre procesul mântuirii și căuta doar să-l îndrepte în direcția cea bună? De ce nu a vorbit Isus despre sacrificiul Său și despre nevoia de a crede în acest sacrificiu pentru mântuire?

În noaptea dinainte ca Isus să fie luat și răstignit, El se ruga Tatălui Său. Un lucru care El a menționat în rugăciunea Sa, într-adevăr lovește o notă ciudată în legătură cu ispășirea, așa cum este exprimată în creștinism.

«Te-am slăvit pe pământ. Am terminat lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac.» Ioan 17:4

Cum poate Isus să spună că a terminat lucrarea pe care Tatăl Său l-a dat-o cu o noapte înaintea morții Lui pe Cruce? Dacă credința în jertfa lui Isus pe Cruce ca înlocuitor al păcatelor noastre se află în centrul credinței creștine, atunci ce vrea să spună Isus prin aceasta? A spus El

acest lucru în anticiparea zilei următoare? Nu ar fi trebuit să se roage: «Suntem aproape acolo; aproape că am terminat, Părinte.»

Acestea sunt câteva dintre întrebările care fac subiectul Ispășirii mai puțin simplu decât ne-am putea imagina. Deloc surprinzător, un teolog, Leon Morris, care a scris mult pe tema ispășirii, face o admitere surprinzătoare cu privire la scriitorii Noului Testament și expresiile lor cu privire la ideea ispășirii:

Scriitorii NT nu repetă o poveste stereotipă. Fiecare scrie din perspectiva lui. Dar fiecare arată că moartea lui Hristos și nu orice realizare umană este cea care aduce mântuirea. Dar niciunul dintre ei nu stabilește o teorie a ispășirii.²

El continuă să afirme:

Teoriile ispășirii sunt fragmentate, deoarece oamenii din diferite țări și din epoci diferite au încercat să reunească diferitele direcții ale învățăturii scripturale și să le transforme într-o teorie care îi va ajuta pe alții să înțeleagă modul în care Dumnezeu a lucrat pentru a ne aduce salvarea.³

Și în cele din urmă el încheie:

Dar noi suntem păcătoși cu minte mică și ispășirea este mare și vastă. Nu trebuie să ne așteptăm ca teoriile noastre să o explice vreodată pe deplin. Chiar și atunci când le punem pe toate laolaltă, nu vom începe decât să înțelegem puțin din imensitatea faptei mântuitoare a lui Dumnezeu.⁴

Nu stabilește Biblia un proces complet al ispășirii? Este o taină atât de mare încât să nu poată fi scrisă suficient în Scriptură? Dovada care susține ceea ce sugerează Leon Morris este că creștinismul este împărțit în procesul ispășirii și cum să-l explice.

Există mai multe teorii ale ispășirii care au fost dezvoltate de-a lungul timpului de când Hristos a locuit pe pământ. Ideea care a dominat

² <https://www.monergism.com/thethreshold/articles/onsite/atonementmorris2.html>

³ Ibidem

⁴ Ibidem

gândirea creștină după ce Apostolii au murit și dezvoltată de părinții bisericii primare a fost teoria răscumpărării.

În esență, această teorie susținea că Adam și Eva au vândut omenirea Diavolului în momentul căderii; de aceea, a necesitat ca Dumnezeu să plătească Diavolului o răscumpărare pentru a ne elibera din ghearele Diavolului. Dumnezeu, însă, l-a păcălit pe Diavol să accepte moartea lui Hristos ca răscumpărare, pentru că Diavolul nu și-a dat seama că Hristos nu putea fi ținut în legăturile morții. Odată ce Diavolul a acceptat moartea lui Hristos ca răscumpărare, această teorie a concluzionat, dreptatea a fost satisfăcută și Dumnezeu a fost capabil să ne elibereze de sub controlul lui Satana.⁵

Punctul central al acestei teorii este, desigur, prețul plătit pentru a răscumpăra rasa umană. Ea prezintă o vedere a lui Dumnezeu ca unul care negociază cu diavolul și chiar îl păcălește în scopul de a salva omenirea. Dumnezeu este înțeleș ca fiind un individ viclean, șiret, care își întrece în deșteptăciune adversarul. Augustin, scriind de-a lungul acestor rânduri, a declarat:

Mântuitorul a venit și înșelătorul a fost biruit. Ce i-a făcut Mântuitorul nostru captorului? Ca plată pentru noi, El a pus capcana, Crucea Sa, cu sângele Său pentru momeală. El [Satana] ar putea într-adevăr să verse acel sânge; dar el merita să nu-l bea. Vărsând sângele celui care nu era datornicul său, a fost nevoit să-și elibereze datornicii.⁶

Așa acționează Dumnezeu? Este corect acest lucru? Abordează aceasta toate problemele implicate în modul în care omenirea a căzut și de ce Isus a trebuit să vină? Majoritatea creștinilor de astăzi sunt de acord că acest punct de vedere este problematic și foarte limitat. Ideea unei răscumpărări este subliniată, dar cadrul pentru răscumpărare este discutabil. Indiferent de aceste probleme, ideea a fost proeminentă în multe biserici până în secolul al XI-lea, când arhiepiscopul de

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Ransom_theory_of_atonement

⁶ <https://www.newadvent.org/cathen/02055a.htm>

Canterbury, Anselm, a dezvoltat ceea ce se numește teoria satisfacției ispășirii.

Anselm s-a născut în Burgundia superioară, la granița dintre Franța și Italia. La vârsta de cincisprezece ani, el a dorit să intre în mănăstire, dar tatăl său a refuzat să accepte. După ce mama sa a murit, tatăl lui Anselm a devenit mult mai religios, ceea ce Anselm a considerat a fi insuportabil de sever. La scurt timp, a plecat de acasă pentru a-și găsi calea în lume. Când tatăl său a murit, el s-a gândit dacă să se întoarcă pentru a prelua moșiile tatălui său sau pentru a se alătura unei mănăstiri și a deveni călugăr. El a ales pe acesta din urmă.⁷

Anselm a excelat în preocupări scolastice și a crescut în ranguri până când a devenit arhiepiscop de Canterbury. Anselm s-a ciocnit cu regii Angliei fiind de două ori exilat în timpul controversei pe care a contestat-o. Anselm a fost neoplatonic în viziunea sa asupra lumii, ceea ce înseamnă că a abordat Scriptura prin cadrul filosofiei grecești ca mulți școlari creștini înainte și după el. Nu este surprinzător faptul că găsim următoarea temă în centrul conceptelor de ispășire ale lui Anselm.

În secolul al XI-lea Anselm, arhiepiscop de Canterbury, a produs o mică carte numită Cur Deus Homo? («De ce a devenit Dumnezeu Om?»). În ea, el a supus viziunea patristică a unei răscumpărări plătite lui Satana unor critici severe. El a văzut păcatul ca dezonorând măreția lui Dumnezeu. Acum, un suveran ar putea fi gata în calitatea sa privată să ierte o insultă sau o vătămare, dar pentru că este un suveran nu poate. Statul a fost dezonorat în capetenia sa. Trebuie să se ofere satisfacție adecvată. Dumnezeu este Conducătorul suveran al tuturor și nu este potrivit ca Dumnezeu să remită vreo neregulă în împărăția Sa. Anselm a susținut că insulta pe care păcatul a dat-o lui Dumnezeu este atât de mare încât numai unul care este Dumnezeu poate oferi satisfacție.⁸

⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Anselm_of_Canterbury

⁸ Leon Morris – Teoriile ispășirii

Este fascinant să ne gândim la modul în care Anselm ajunge la aceste concluzii. Ele par să fie extrase din logica teoriei politice, mai degrabă decât din Scriptură. Chiar poate Dumnezeu să nu ierte din cauza poziției Sale de șef de stat? Dumnezeu, vorbind cu Moise, a revelat în mod clar caracterul Său în ceea ce privește mila și iertarea:

Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, 7 care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!». Exod 34:6-7

Nu există nici un indiciu că Dumnezeu nu poate ierta fără o oarecare satisfacție pentru măreția Sa insultată. Pe Cruce, Hristos demonstrează în modul cel mai sublim capacitatea lui Dumnezeu de a-i ierta pe cei care greșesc împotriva Lui. Când luăm în considerare experiența lui Anselm cu propriul său tată și conflictele sale cu regii Angliei, este ușor să vedem proiecția propriei sale experiențe asupra lui Dumnezeu.

Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă²⁴ și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.. Iacob 1:23-24

Povestea lui Anselm servește pentru a ne reaminti că oamenii sunt tentați în mod covârșitor să-și proiecteze propriile caracteristici asupra lui Dumnezeu pentru a-și sfinți și scuza propriile credințe, decizii și comportamente. Acesta este motivul central al misterului ispășirii. Oamenii percep că Dumnezeu acționează așa cum ar face-o ei. Proiecția este naturală și ușoară atunci când nu permitem Scripturilor să se interpreteze pe ele însele. Prin cadrul neoplatonismului, Anselm a fost liber să-și proiecteze propriile dorințe asupra Tatălui nostru ceresc și să ajute la cimentarea în creștinism a unei teorii despre Dumnezeu ca un suveran sever și neiertător a cărui măreție ofensată trebuie satisfăcută. El nu este în nici un caz primul și există o mulțime de Scripturi care ar părea să dea crezare ideilor sale.

ÎN CĂUTAREA ISPĂȘIRII

Anselm este o figură esențială în luarea în considerare a subiectului ispășirii, deoarece din aceasta, reformatorii protestanți și-au dezvoltat și rafinat ideile în teoria dominantă a ispășirii existentă astăzi numită Substituție penală.

CAPITOLUL 2

CONTEXTUL REFORMATORULUI

La scurt timp după vremea lui Anselm, în jurul anilor 1200-1300 d.Hr., a fost apogeul puterii Bisericii Catolice. Papa a domnit peste toată Europa, întronând regi și declarând cine merge în rai și cine merge în iad. Acest drept de a conduce este cel mai bine înțeles din propriile lor cuvinte.

Papa Inocențiu al III-lea (1198-1216, poate cel mai puternic dintre toți Papii) a numit toți episcopii; el a decis la tribunalul său toate cauzele, de la cele mai grave treburi ale împărățiilor puternici până la preocupările private ale umilului cetățean. El a revendicat toate regatele ca moșiile sale, toți monarhii ca vasali ai săi; și a lansat cu mână puternică excomunicarea împotriva tuturor celor care i-au rezistat vointei pontificale...

Inocențiu al III-lea a afirmat că «autoritatea pontificală a depășit atât de mult puterea regală, așa cum soarele a depășit luna. « Nici nu a putut găsi cuvinte potrivite pentru a descrie propriile sale funcții marelui, cu excepția celor ale lui Iehova despre profetul său Ieremia: «Vezi, te-am pus peste națiuni și peste împărății, să dezrădăcinezi, și să smulgi, să distrugi, și să arunci jos.»

«Noi declarăm», spune Bonifaciu al VIII-lea (1294-1303), în Edictul său Unam Sanctam, «definim și pronunțăm că este necesar pentru mântuire pentru ca fiecare creatură umană să fie supusă Pontificului roman». Această supunere este declarată în Edict și se extinde la toate afacerile. «O sabie», spune Papa, «trebuie să fie sub alta, iar autoritatea temporală trebuie să fie supusă puterii spirituale; de unde, dacă puterea pământească se rătăcesc, ea trebuie judecată de spiritual. « Acestea sunt câteva dintre «cuvintele mari» care au fost auzite să emită de pe Muntele Vaticanului, acel sinai nou, care, la fel ca cel vechi, cuprins de terori aprinse, s-a ridicat în mijlocul națiunilor uimite și nedreptățite ale creștinătății. (J.A. Wylie, Istoria protestantismului)

Acesta a fost un creștinism radical diferit de ceea ce a existat în timpul Apostolilor, datorită relației Bisericii cu puterea și autoritatea. În perioada bisericii primare nu s-a pus accentul pe modul de stăpânire a națiunilor, deoarece creștinismul era în minoritate și era persecutat în lume. Teologii creștini timpurii erau mai preocupați de modul de a trăi corect într-o lume păgână.

Dar până în anii 1300 Europa întreagă devenise «creștinată» și pe deplin sub influența conducătorilor bisericii din Roma și, prin urmare, Papii s-au concentrat asupra modului de a conduce și susține ortodoxia. Această necesitate de a păstra mințile oamenilor în aceeași înțelegere ca și conducătorii lor, de a «păstra pacea», se vede în teologul de frunte al zilei, Toma de Aquino, care a fost proeminent la aproximativ 100 de ani după Anselm, pledând pentru arderea ereticilor – în viață.⁹

În biserica primară, exterminarea ereziei nu a fost o problemă pentru simplul motiv că nu a existat ortodoxie. Inițial, a existat o mare varietate de opinii cu privire la modul de a înțelege Scripturile, și o mare libertate pentru fiecare de a decide pentru el însuși. Acest lucru este în contrast puternic cu condiția libertății de conștiință în timpul apogeului creștinismului roman centralizat, unde Scripturile nu erau disponibile în limba comună, iar preoții erau considerați singurii capabili să le citească și să le interpreteze. Odată cu această transformare a

⁹ https://www.heretication.info/_heretics.html

creștinismului, erezia a ajuns să fie văzută ca o amenințare din ce în ce mai mare.

În secolul al VI-lea, când Iustinian a predat puterea cezarului pontifului roman, el a elaborat legi împotriva ereticilor care cereau expulzarea lor din funcție, dar viața lor trebuia păstrată. Pentru ei, a zis Iustinian, «a exista este suficient».¹⁰

Când puterea de atragere a iubirii lui Hristos este îndepărtată de om, singura putere rămasă este cea a forței și a amenințării cu moartea. Pe măsură ce biserica a devenit mai mult despre dogmă și politică, mai degrabă decât despre Scripturi, slujire și gândirea altora mai bună decât a ta, moartea dizidenților a devenit din ce în ce mai frecventă.

Cifrele variază foarte mult în ceea ce privește numărul de oameni uciși caeretici în timpul evului mediu, dar ideea pe care doresc să o trag este că papalitatea a transmis clar ideea că erezia trebuie pedepsită cu moartea.

În sacrificarea Valdenzilor și Albigenzilor; în incendiile din Smithfield; în inchiziția spaniolă, printre multe altele, vedem fața omului proiectată pe fața lui Dumnezeu și venerată ca Dumnezeu.

Este important să înțelegem că doctrina ispășirii dezvoltată de reformatori în secolul al 16-lea a fost în contextul sacrificării a mii de «eretici» care au făcut ravagii în ultimele trei sute de ani.

Reformatorii au criticat abuzurile Papilor și au protestat împotriva brutalității lor, dar după cum mulți copii ce se opun părinților lor, devin conștienți că nu este un lucru ușor să îndepărtezi din caracterul tău ceea ce ai învățat în copilărie sub îndrumarea lor.

Martin Luther i-a îndemnat pe prinții Germaniei să înădușească cu forța revolta țăranilor, după ce inițial și-a arătat simpatia față de cauza țăranilor.

¹⁰ Ibidem

Martin Luther arată inițial o oarecare simpatie pentru situația țăranilor. El însuși, în avertismentul său pentru pace din 1525, a criticat atitudinea «arogantă» a suveranilor. Numai atunci când trupele de țărani sacrifică un conte și escorta lui, iar acest lucru creează furori ca «fapta sângeroasă a lui Weinsberg», reformatorul schimbă părțile. Acum se distanțează radical de insurgenți. Cu textul său «Împotriva hoardelor ucigașe de țărani jefuitori», el îi îndeamnă pe prinți să ia represalii nemiloase. «Ei trebuie să fie tăiați, sufocați, înjunghiați, în secret și public, de către cei care pot, ca și cum unul ar ucide un câine turbat.» Luther alege să aplice «libertatea unui creștin» în zona spirituală și nu în cea laică.¹¹

Este imposibil ca un om care crede că țăranii care au comis crime ar trebui să fie tăiați, sufocați și înjunghiați ca un câine turbat, de a nu aduce această mentalitate într-o înțelegere a modului în care Dumnezeu tratează comportamentul păcătos.

John Calvin a dorit ca Mihail Servetus să fie ucis pentru că a îmbrățișat doctrina eretică. Calvin i-a scris lui William Farel pe această temă:

Sper că sentința de moarte va fi cel puțin pronunțată asupra lui; dar aș dori ca severitatea pedepsei să fie atenuată.¹²

Calvin a făcut apel ca Servetus să fie decapitat, mai degrabă decât ars de viu, în încercarea de a atenua severitatea pedepsei. Încă o dată, Calvin își dezvăluie gândurile cu privire la modul în care Dumnezeu se ocupă de cei considerați răi. Cum corelăm acest lucru cu cuvintele lui Isus?

«Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ⁴⁵ ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.» Mat. 5:44-45

¹¹ <https://www.dokumentarfilm.com/en/luther-and-the-peasants-war>

¹² https://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Servetus

Atât Luther, cât și Calvin au avut un rol esențial în formarea doctrinei ispășirii care este cea mai influentă astăzi – Substituția penală.¹³ Erau produse ale timpului lor. Este un fapt incontestabil că oamenii citesc Biblia prin prisma culturii și educației lor. În contextul a ceea ce se întâmpla în Evul Mediu, Luther și Calvin au strălucit ca o lumină în întuneric și pentru aceasta ar trebui să fim cu toții recunoscători, totuși, în căutarea adevărului, nu putem permite recunoștinței noastre față de ei să ne orbească la neajunsurile lor. Sperăm că ne-am dori să avansăm în lumina pe care ei au inițiat-o.

Să examinăm acum doctrina substituției penale ca următorul pas în căutarea noastră de a înțelege ispășirea.

¹³ https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

CAPITOLUL 3

DREPTATEA ȘI PEDEAPSA DIVINA

În timp ce Anselm a vorbit despre despăgubiri în satisfacerea dreptății lui Dumnezeu, reformatorii au vorbit despre pedeapsă. Martin Luther animă teoria în felul următor:

Fiind Mielul neîntinat al lui Dumnezeu, Hristos a fost nevinovat personal. Dar pentru că El a luat păcatele lumii, lipsa Lui de păcat a fost pângărită de păcătoșenia lumii. Oricare ar fi păcatele pe care eu, tu, noi toți le-am comis sau le vom comite, ele trebuie să fie păcatele lui Hristos sau vom pieri pentru totdeauna... Milostivul nostru Tată din ceruri... de aceea, L-a trimis pe singurul Său Fiul în lume și I-a zis: «Acum ești Petru, mincinosul; Pavel, persecutorul; David, adulterul; Adam, cel neascultător; tâlharul de pe cruce, Tu, Fiul Meu, trebuie să plătești nedreptatea lumii.»» Legea spune: «Bine. Dacă Fiul Tău ia păcatele lumii, nu văd păcate nicăieri altundeva decât în El. El va muri pe Cruce.» Iar legea îl omoară pe Hristos. Dar noi mergem liberi.¹⁴

Luther afirmă că legea lui Dumnezeu cere ca omnia să fie pedepsită pentru că toți oamenii au păcătuit, iar Hristos pășește în locul omului

¹⁴ Martin Luther, Comentariu la Epistola Sf. Pavel către Galateni

pentru a primi acea pedeapsă pentru ca omul să poată «merge liber». Personificarea legii relevă penibilitatea acestei propuneri. În loc să spună că Tatăl mârâie și Tatăl Îl ucide pe Hristos, Luther afirmă că legea o face.

Ideea ca Tatăl îl pedepsește pe Hristos a ridicat multe întrebări din partea savanților. De exemplu, John Scott respinge această idee spunând: «Nu trebuie să-L facem niciodată pe Hristos obiectul pedepsei lui Dumnezeu». ¹⁵ Pentru a evita această acuzație, Substituția Penală se bazează foarte mult pe doctrina Sfintei Treimi pentru a permite nuanța că Dumnezeu a luat pedeapsa asupra Sa în persoana lui Dumnezeu Fiul.

*Conceptele teologice importante despre substituția penală depind de doctrina Trinității. Cei care cred că Isus a fost el însuși Dumnezeu, în conformitate cu doctrina Sfintei Treimi, cred că Dumnezeu a luat pedeapsa asupra Sa, mai degrabă decât să o pună pe altcineva. Cu alte cuvinte, doctrina unirii cu Hristos afirmă că, luând pedeapsa asupra Sa, Isus îndeplinește cerințele dreptății nu pentru cei ce stau la distanță, ci pentru cei identificați cu El.*¹⁶

Substituția penală caută să se spele pe mâini de implicațiile urâte ale unei justiții care cere răzbunare prin doctrina Trinității. Dar nu toți sunt convinși de necesitatea acestei nuanțe. Pentru alții, realitatea brută a domniei lui Dumnezeu înseamnă că Dumnezeu este mânios față de cei care încalcă legea Sa și El cere pedeapsă – așa este El, El îi va pedepsi pe păcătoși la fel cum Papa pedepsește ereticii.

Orice teorie adecvată a ispășirii biblice trebuie să includă noțiunea de împăcare, adică împăcarea mâniei drepte a lui Dumnezeu împotriva păcatului. Sursa mâniei lui Dumnezeu este dreptatea Sa răzbuunătoare, și astfel împăcarea mâniei este în mod fundamental o chestiune de satisfacție a dreptății divine. Cum sunt satisfăcute cerințele dreptății divine? Biblic vorbind, satisfacția dreptății lui Dumnezeu

¹⁵John Scott, Crucea lui Hristos, (Leicester, Marea Britanie:InterVarsity, 1986), pagina 151

¹⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

are loc în primul rând, nu așa cum credea Anselm, prin compensare, ci prin pedeapsă.¹⁷

Charles Spurgeon scrie aceasta fără nici o ezitare. Notați cu atenție expunerea iubirii și a dreptății în procesul său de gândire.

...trebuie să măsurăm marea răscumpărare prin asprimea dreptății divine «Dumnezeu este dragoste», întotdeauna iubitoare; dar următoarea mea propunere nu interferează deloc cu această afirmație. Dumnezeu este aspru de drept, inflexibil de sever în relațiile Sale cu omenirea. Dumnezeuul Bibliei nu este Dumnezeul imaginației unor oameni, Care se gândește atât de puțin la păcat încât El trece cu vederea fără să ceară vreo pedeapsă pentru el....

Învățați-vă, prietenii mei, să-L priviți pe Dumnezeu ca fiind la fel de sever în dreptatea Sa ca și cum El nu ar fi iubitor și totuși la fel de iubitor ca și cum El nu ar fi fost sever. Dragostea Lui nu diminuează dreptatea Sa și nici mila Sa, în cea mai mică măsură, nu face război iubirii Sale. Cele două lucruri sunt legate în mod dulce împreună în ispășirea lui Hristos. Dar, observați, nu putem înțelege niciodată plinătatea ispășirii până când nu vom fi înțeles mai întâi adevărul scriptural al imensei dreptăți a lui Dumnezeu.

Nu a fost niciodată rostit un cuvânt rău, nici un gând rău conceput, nici o faptă rea făcută, pentru care Dumnezeu nu va avea pedeapsă pentru unul sau altul. El va avea fie satisfacție de la tine, fie de la Hristos. Dacă nu aveți nici o ispășire pentru a aduce prin Hristos, trebuie pentru totdeauna să plățiți o datori pe care nu o poți plăti, în mizerie veșnică; pentru că la fel de sigur cum Dumnezeu e Dumnezeu, El va pierde mai degrabă Dumnezeirea Sa decât să sufere un păcat să meargă nepedepsit, sau o particulă de păcat nerăzbnat. Puteți spune că acest caracter al lui Dumnezeu este rece, aspru și sever. Nu pot să vă abțin de ceea ce spuneți despre el; cu toate acestea, este adevărat. Acesta este Dumnezeul Bibliei.¹⁸

¹⁷William Lane Craig, *ispășirea și moartea lui Hristos*, (Baylor University Press, 2020), pagina 195

¹⁸ Charles Spurgeon, *răscumpărarea special*

Cuvintele *aspru*, *sever* și *inflexibil* nu se corelează în mod natural cu cuvântul *dragoste*. Spurgeon ne invită în procesul misterului cu aceste logice contrare, sugerând că dreptatea Sa apare ca și cum El nu este iubitor și, în același timp, iubitor ca și cum nu ar fi sever. Pentru a accepta aceste principii contradictorii, trebuie să vă supuneți ideii de mister. Ești obligat să renunți la procesul tău logic și să accepți conflictul ca limitare a minții tale. Ni se amintește că Pavel ne instruiește pentru a testa toate lucrurile (1 Tesaloniceni 5:21) și, prin urmare, nu ni se cere să abandonăm rațiunea pentru taină atunci când Biblia nu o cere în mod explicit.

Deși este dincolo de domeniul de aplicare al acestei cărți, astfel de aplicații mistice ale logicii stau confortabil pentru cineva care a acceptat deja contradicția logică naturală a Trinității. Pentru a accepta că trei persoane sunt simultan atotputernice și totuși nu sunt trei persoane atotputernice, ci o ființă atotputernică necesită o contradicție logică reformulată ca mister care trebuie acceptat. Așa cum am afirmat mai devreme, doctrina substituției penale se află cel mai ușor în sânul Sfintei Treimi și s-ar părea că același element mistic în ambele este folosit pentru a presa mintea logică în supunere. O astfel de constrângere ar trebui să invite suspiciunea cu privire la faptul dacă calea adevărului ne cere să mergem în această direcție.

Imaginea unei ființe care ar prefera să-și piardă coroana divină decât să lase un păcat să rămână nepedepsit vă face să vă simțiți bineveniți în prezența Sa? Că orice greșală, oricât de mică, necesită sânge? Acționează Tatăl nostru ceresc în acest fel? Este acesta cu adevărat caracterul Său? Susține Biblia această noțiune de dreptate inflexibilă

Susține Biblia această noțiune de dreptate inflexibilă care trebuie pedepsită și că Dumnezeu are atât de multă intenție să aibă această dreptate încât Să-L pedepsească pe propriul Său Fiu pentru a fi satisfăcuta?

care trebuie pedepsită și că Dumnezeu are atât de dur în intenția de a avea această dreptate încât El l-ar pedepsi pe propriul Său Fiu pentru a fi satisfăcut?

Există o mulțime de voci care strigă «Nu» la această idee de pedeapsă, dar se pare că sunt puțini cei care pun la îndoială principiile din spatele sistemului de justiție care necesită această pedeapsă. În loc să sape mai adânc în ceea ce spune Scriptura și să-L întrebe pe Dumnezeu dacă așa este El cu adevărat, majoritatea oamenilor care sunt repușați de acest concept de ispășire renunță la creștinism și părăsesc credința.

Dar aceste teorii severe ale ispășirii vin de la Dumnezeu sau vin de la om?

Este posibil ca, datorită faptului că nici un principiu clar al ispășirii nu a stat singur în gândirea creștină, omenirea a încadrat ispășirea prin propriile sale percepții despre dreptate moștenite de la Adam și inspirate de cel rău? Profetul Evangheliei nu a profetizat despre această eventualitate?

Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Isaia 53:4

Ne imaginăm că Dumnezeu L-a pedepsit pe Fiul Său pentru a-si satisface dreptatea divină atunci când, în realitate, noi suntem cei care L-am pedepsit?

Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Isaia 53:6

În timp ce King James traduce Isaia 53:6 că Dumnezeu pune pe Fiul Său nedreptatea noastră a tuturor, Traducerea Literală Young oferă o traducere dintr-o altă perspectivă. Este Dumnezeu care a cerut răzbunare sau a fost omul? A îngăduit Dumnezeu ca dorința noastră de pedeapsă să se întâlnească cu Fiul Său, astfel încât să putem vedea adevărata noastră natură rea la lucru? Este Dumnezeu care l-a condamnat pe om sau este omul care L-a condamnat pe Dumnezeu?

CAPITOLUL 4

TRADAREA ASCUNSA A LUI ADAM

Vorbind despre Tatăl Său, Isus exprimă o declarație universală fără calificare sau limitare.

*«Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a încredințat toată judecata Fiului.»
Ioan 5:22.*

Cuvântul pentru *judecător* poartă următorul înțeles, așa cum este exprimat în Concordanța Strong:

În mod corespunzător pentru a distinge, adică să decidă (mental sau judiciar); implicit să încerce, să condamne, să pedepsească:—răzbună, să concluzioneze, să condamne, să condamne, să decreteze, să hotărască, să judece, să meargă (să dea în judecată) legea, să rânduiască, să cheme în discuție, sentință, să gândească.

Isus ne spune că Dumnezeu nu decide nici mental, nici judiciar să judece, să condamne sau să pedepsească nicio persoană. Nu există nici o persoană în univers care să-L cunoască pe Tatăl mai bine decât Isus; de fapt, Isus ne spune că Îl cunoaște pe Tatăl la același nivel cu cel pe care Tatăl Îl cunoaște.

«Așa cum Tatăl Mă cunoaște, tot așa Îl cunosc pe Tatăl...» Ioan 10:15.

Cum ar putea fi posibil ca Tatăl să nu condamne pe nimeni? Există multe versete biblice care par să contrazică ceea ce a spus Isus. Căutând să rezolv acest lucru în mintea mea mai înainte, am ajuns la concluzia că Isus Însuși va fi cel care îi va judeca și condamna pe cei care se împotrivesc Evangheliei. Dar apoi descoperim o altă declarație de judecată de la Isus câteva capitole mai târziu.

«Tu judeci după trup; Eu nu judec pe nimeni». Ioan 8:15.

Acesta este exact același cuvânt pentru judecător ca și în Ioan 5:22. Isus ne spune clar că El nu judecă și nu condamnă nicio persoană. Când am procesat pentru prima dată realitatea a ceea ce spuneau aceste două texte, am avut parte de o disonanță cognitivă serioasă. Dacă Dumnezeu nu condamnă pe nimeni și nici Fiul Său, atunci cum funcționează judecata și cum este tratat răul? Pare complet imposibil să interpretăm aceste versete pentru a însemna că Dumnezeu și Fiul Său nu judecă și nu condamnă pe nimeni deloc.

Următoarele versete ne deschid o fereastră către o realitate complet nouă atunci când ne gândim la judecată și condamnare.¹⁹

«Nu judecați, ca să nu fiți judecați. ² Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.» Matei 7:1–2

(Dragostea) nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău., 1 Corinteni 13:5

«Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec, căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. ⁴⁸ Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: – Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi..»
Ioan 12:47–48

Apostolul Pavel ne descoperă de unde vine condamnarea și de unde provine ea pe acest pământ.

¹⁹Pentru un tratament extins al acestui subiect a se vedea cartea *După cum Judecați* disponibilă la tatăliubirii.info

Și nu așa cum a fost de către unul care a păcătuit, este darul: pentru că judecata a fost de [din] unul [Adam] la condamnare, dar darul gratuit este pentru multe infracțiuni spre îndreptățire. Romani 5:16

Dacă ne uităm atent la Romani capitolul cinci, ne descoperă că condamnarea vine de la Adam și nu de la Dumnezeu.

Romani 5	Ațiunea și efectul omului	Ațiunea și efectul lui Dumnezeu
Versetul 15	Dar nu ca infracțiunea la fel <i>este</i> și darul gratuit
Versetul 15	Căci dacă prin greșeala unuia mulți sunt morți cu atât mai mult harul lui Dumnezeu, iar darul prin har, <i>care este</i> de către un singur om, Isus Hristos, a abundă pentru mulți.
Versetul 16	Și nu așa cum <i>a fost</i> de către unul care a păcătuit, <i>asa este</i> și darul:
Versetul 16	... căci judecata <i>a fost</i> prin unul la condamnare,	... dar darul gratuit <i>este</i> în urma multor greșeli pentru îndreptățire.
Versetul 17	Căci dacă prin greșeala unui singur om moartea a domnit prin unul; cu atât mai mult cei care primesc belșug de har și darul neprihănirii vor domni în viață prin unul singur, Isus Hristos.)
Versetul 18	De aceea, cum prin greșeala unuia <i>singur judecata a venit</i> asupra tuturor oamenilor la condamnare...	... chiar și așa, prin neprihănirea unuia, <i>darul gratuit a venit</i> asupra tuturor oamenilor pentru îndreptățirea vieții.
Versetul 19	Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, mulți s-au făcut păcătoși, tot așa, prin ascultarea unuia, mulți vor fi făcuți neprihăniți.
Versetul 20	Mai mult decât atât, a intrat legea, că infracțiunea ar putea abunda Dar acolo unde păcatul abundă, harul abundă mult mai mult:
Verse 21	Că așa cum păcatul a domnit dând moartea, tot așa și harul să domnească prin neprihănire până la viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.

O mulțime de traduceri caută să prezinte ideea că Adam a adus condamnarea lui Dumnezeu asupra sa prin faptele sale, dar o citire corectă a textului dezvăluie că Adam a fost cel care a făcut condamnarea. Și pe cine a condamnat?

Atunci bărbatul a zis: «Femeia *pe care ai dat-o să fie cu mine, mi-a dat din pom și am mâncat*». Geneza3:12

Așa cum nimeni nu vine la Tatăl decât prin Fiul, tot așa fiul lui Dumnezeu a fost cel care a venit la Adam în grădină și l-a întrebat ce a făcut. Adam fugise din prezența lui Dumnezeu temându-se că va fi pedepsit pentru că a mâncat fructul. Adam a gândit că, deoarece Dumnezeu a spus că atunci când vei mânca fructul vei muri, aceasta însemna că Dumnezeu a venit să-l omoare. Crezând că Dumnezeu l-a judecat și l-a condamnat, Adam se răzbună și îl învinovățește pe Dumnezeu în persoana Fiului Său pentru evenimentele care au avut loc. În timp ce Adam credea că va muri, el a încercat să reflecte ceea ce el credea că este executarea morții asupra Fiului lui Dumnezeu și asupra soției sale.

Versetul pe care tocmai l-am citit ne prezintă modelul ispășirii umane. Adam a condamnat-o pe Eva, care era vinovată, pentru partea ei de a-i oferi lui Adam fructul. Dar Adam a condamnat de asemenea pe nevinovatul Fiul a lui Dumnezeu. Aici este nașterea substituției penale în cadrul rasei umane. Manifestarea deplină a acestei ispășiri se vede pe Cruce. Cei doi oameni de lângă Hristos au fost într-adevăr vinovați, așa cum a fost Eva, dar în centru a fost răstignirea celui nevinovat. Aceasta este ideea satanic inspirată pe care Satana a avut-o tot timpul pentru a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu. După cum vom descoperi în capitolele ulterioare, ispășirea umană necesită, de obicei, moartea celor nevinovați, împreună cu un reprezentant al celor vinovați. Acesta este păcatul ascuns adânc în inima lui Adam.

Dacă mi-am acoperit fărădelegile ca Adam, ascunzându-mi nedreptatea în sânul meu. Iov 31:33

Relatarea din Geneza nu dezvăluie dorința lui Adam de a pune sentința morții asupra Fiului lui Dumnezeu și a soției sale, deși este evident că

Adam caută să-i învinovățească pe amândoi. Vedem dovezi ale seminței din Adam pentru a da vina pe soția sa în cele 137 de femei care sunt în prezent ucise în fiecare zi de către partenerii lor.²⁰

Profetul Osea ne spune care a fost nedreptatea lui Adam.

Și ei, ca Adam, au călcat legământul, și nu mi-au fost credincioși. Osea6:7

Cuvântul pentru călcare are următoarele semnificații în ebraică:

H898 Bağad: O rădăcină primitivă; pentru a acoperi (cu o haină); la figurat să acționeze pe ascuns; implicit la jaf: - a face înșelător (trădător, infidel), ofensa, fărădelege (-sau), (pleca), trădător (comerciant, -ly, om), infidel (-ly, om), X foarte.

Adam a păcătuit și a călcat legământul nepieritor cu Dumnezeu. El a acționat ca un trădător față de Dumnezeu, dar a ascuns această trădare ucigașă adânc în inima lui. Acoperirea frunzelor de smochin a fost un simbol al încercării sale de a acoperi ceva mult mai sinistru decât pur și simplu simțindu-se vinovat pentru a mânca fructul copacului.

Adam nu era pe deplin conștient de sentimentele sale față de Dumnezeu și, în al doilea rând, față de soția sa. Pe măsură ce erau ascunse, ele nu aveau să fie cu adevărat cunoscute până când nu se manifestau. Dumnezeu a căutat să-i arate lui Adam amploarea trădării sale, permițând ca una dintre animalele Sale prețioase să fie sacrificată. Dumnezeu nu a dorit să facă acest lucru (Psalmul 40.6), dar a fost o măsură de urgență extremă pentru a-l alerta pe Adam cu privire la răul teribil care a fost ascuns în inima sa. Jertfa era o oglindă în sânul lui Adam; a fost concepută pentru a-i arăta adevăratele sale intenții față de Fiul lui Dumnezeu.

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit.... Romani 5:12

²⁰ <https://www.bbc.com/news/world-46292919>

Acest verset este înțeles de creștini ca însemnând că moartea a trecut asupra lui Adam și, prin urmare, asupra tuturor oamenilor, deoarece Dumnezeu l-a judecat și l-a condamnat pe Adam pentru că a mâncat din fructul pomului. Adevărul este că Adam a presupus că Dumnezeu avea să-l condamne și să-l omoare. Isus ne spune că nici El, nici Tatăl Său nu condamnă nicio persoană. De aceea, Adam a păcătuit împotriva adevărului caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus lui Adam că va pieri alegând o cale care se îndoia de dragostea lui Dumnezeu, deoarece acest lucru îl va deconecta pe Adam de la sursă. Păcatul lui Adam de a căuta să schimbe ceea ce a înțeles în loc să se țină de nădejdea bunătății lui Dumnezeu, a fost pedeapsa asupra Fiului lui Dumnezeu, și a făcut ca moartea să vină în lume. Acest mod de gândire a trecut la fiecare persoană născută în această lume:

Căci dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său,... Romani 5:10

Iar tu, care odată ai fost înstrăinat și vrăjmaș în mintea ta prin fapte rele,... Coloseni 1:21

Adam l-a condamnat la moarte pe Fiul lui Dumnezeu (pe cei nevinovați) și pe soția sa (cei vinovați) stând pe tronul judecății lui Satana. Cum s-a manifestat păcatul lui Adam? Când Cain l-a ucis pe Abel.

Rodul trupului lui Adam nu putea fi ascuns. Cain a fost conceput în starea păcătoasă timpurie a lui Adam. Nedreptatea din sânul său s-a manifestat în viața lui Cain. Ceea ce era invizibil în Adam a devenit vizibil în Cain. Abel a fost plin de Duhul lui Hristos și a reflectat roada pocăinței crescânde a lui Adam, în timp ce Cain a continuat să dezvolte natura carnală a tatălui său prin refuzul său de a se pocăi.

Observăm că Pavel nu spune *că prin femeie păcatul a intrat în lume*; a venit prin Adam, nu prin Eva. În timp ce Eva a mâncat fructul, ea a fost înșelată de șarpe. (1 Timotei 2:14). Adam a luat de bunăvoie fructul și a semănat dușmănia (ura) omului carnal. (Romani 8:7).

Nedreptatea ascunsă a lui Adam a fost dușmănia/ura față de Dumnezeu. Pentru a ascunde această dușmănie, Adam și-a proiectat judecata ascunsă de condamnare asupra lui Dumnezeu. Lui Adam i s-a părut că Dumnezeu a vrut să-l omoare, în loc că el vrea să-L omoare pe Dumnezeu. Acesta este un proces recunoscut psihologic pe care ființele umane căzute îl folosesc pentru devierea și reprimarea gândurilor și sentimentelor nedorite.

Proiecția psihologică este un mecanism de apărare în care ego-ul uman se apără împotriva impulsurilor sau calităților inconștiente (atât pozitive, cât și negative) negându-le existența în sine în timp ce le atribuie altora.²¹

Dacă înțelegem corect acest proces, doctrina substituției penale este rodul pe deplin dezvoltat al omului care își proiectează mânia condamnatoare asupra lui Dumnezeu. Adam a fost cel care a fost agresorul în timp ce Fiul lui Dumnezeu a purtat cu blândețe rănilor puse asupra Lui, nu răni ale pedepsei lui Dumnezeu, ci ale omenirii.

Sentiința judecății care cere moartea ca venind de la om, mai degrabă decât de la Dumnezeu va fi, probabil, o idee nouă pentru cititor. Dacă păcatul este atât de înșelător și ascuns, acest lucru nu ar trebui să fie o surpriză. Dacă păcatul ar fi putut fi tratat atât de ușor, omenirea ar fi avut mântuire cu Dumnezeu cu mult timp în urmă. În cele din urmă, după aproape șase milenii îmbibate de sânge, Duhul lui Dumnezeu care ajunge în inima oamenilor ne poate arăta în cele din urmă ceea ce se întâmplă cu adevărat în noi. Nu am fi putut niciodată să descoperim acest lucru noi înșine. Suntem prea înșelați de sine pentru a ne da seama. Dar acum acest mesaj ne cheamă să ne pocăim de ura noastră moștenită și cultivată împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său.

Să clarificăm acest lucru. Frica lui Adam de Dumnezeu, pe care toți oamenii au moștenit-o din cauza păcatului, a provocat în noi traume psihice teribile. În autoapărare, omul își proiectează păcatul ascuns asupra caracterului lui Dumnezeu și îl face pe Dumnezeu cel cu defectul de caracter. Acest lucru ne face să credem că împăcarea este împiedicată

²¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Psychological_projection

de nevoia de sânge a lui Dumnezeu, când de fapt este nevoia noastră de sânge.

Dacă acesta este într-adevăr adevărul, atunci rezultă că ispășirea pentru om este realizată în două lucruri.

1. O înțelegere restaurată a caracterului lui Dumnezeu.
2. O adevărată înțelegere a naturii malefice a omului care condamnă, care duce la pocăință în lumina adevărului caracterului lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 5

TE-AM SLAVIT PE PAMANT

Cât de minunate și de simple sunt cuvintele lui Isus către Filip ca răspuns la întrebarea sa pentru a-i arăta Tatăl.

*«Doamne», i-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns». ⁹Isus i-a zis: »De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? CineM-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: 'Arată-ne pe Tatăl'?
Ioan 14:8-9*

Isus îl asigură pe Filip că, în intervalul de timp în care L-a cunoscut pe Hristos, caracterul Tatălui i-a fost pe deplin revelat. Isus nu a ascuns nimic, ci mai degrabă toată măreția caracterului glorios al lui Dumnezeu i-a fost revelată. Prin urmare, Isus s-a putut ruga acest lucru în noaptea dinaintea răstignirii Sale:

«Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe careMi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău.» Ioan 17:6

Cuvântul *nume* în limba greacă vorbește aici despre caracter. Isus nu i-a învățat pur și simplu pe ucenici cum să pronunțe numele Tatălui, nu, el le-a revelat caracterul Tatălui Său, deoarece aceasta este ceea ce era necesar pentru a stabili prima parte a ispășirii.

Viața lui Isus relatată în cele patru Evanghelii ale Noului Testament dezvăluie o persoană incredibil de frumoasă. Întotdeauna gândindu-se la ceilalți, arătând compasiune, milă și bunătate. Ferm în convingeri; întotdeauna vorbind adevărul. Neînfricat în fața furtunilor oamenilor și a naturii, în timp ce iertă sublim slăbiciunile oamenilor. Privirea Sa iubitoare spre Petru, chiar în timp ce Petru blestema și nega cunoașterea Lui, ne lasă uimiți de elementele de aur ale caracterului Său.

În două rânduri, Isus a curățat templul dezvăluind intensitatea loialității închinării Sale în fața Tatălui Său, dar el nu a lovit niciodată nicio persoană într-un act violent și nici nu a luat vreodată viața unei persoane. Această realitate trebuie să intre în inimile și mințile noastre. Aceasta este o poartă foarte îngustă pentru a intra, pentru că dacă acceptăm adevărul evident că Hristos nu a ucis niciodată pe nimeni în timp ce se află aici pe pământ și acceptăm cuvintele Sale că ceea ce El a arătat este, de fapt, însuși caracterul Tatălui Său, atunci rămânem fără scuză pentru natura noastră condamnatoare și violentă care este ispitită să vadă pedeapsa și chiar moartea vizitate asupra celor care ne-au nedreptățit sau a celor pe care îi iubim.

Dacă puteți vedea că viața lui Hristos pe pământ este manifestarea deplină a caracterului lui Dumnezeu, atunci acest lucru va afecta automat înțelegerea ispășirii. Dacă Hristos nu

Dacă Hristos nu a manifestat niciodată o dreptate care Să-L facă să ucidă vreo persoană aici pe pământ, atunci este imposibil să concepem că Tatăl Său ar face acest lucru.

a manifestat niciodată o dreptate care Să-L facă să ucidă vreo persoană aici pe pământ, atunci este imposibil să concepem că Tatăl Său ar face acest lucru. Aceste gânduri ridică multe întrebări dincolo de domeniul de aplicare al acestei cărți. Pentru o introducere în subiectul caracterului non-violent al lui Dumnezeu, vă rugăm să citiți cartea *Faptele Dumnezeului nostru Blând* disponibil la tatăliubirii.com. Pentru o analiză

aprofundată a acestui subiect, vă rugăm să citiți cartea *Agape* disponibilă de asemenea la *tatăliubirii.com*.

Dacă în inima ispășirii Dumnezeu caută să-i reveleze omului adevărul caracterului Său iubitor prin Fiul Său, atunci putem găsi lumină pură maiestuoasă în rugăciunea lui Isus cu o noapte înainte de moartea Sa.

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Ioan 17:4

Pilonul central al substituției penale este că pedeapsa pe care am meritat-o a fost pusă asupra lui Hristos în suferințele și moartea Sa. Se declarată că această doctrină, este lucrarea centrală pe care Hristos a venit să o facă. Hristos distruge acest pilon cu rugăciunea simplă precum el a încheiat lucrarea pe care Tatăl Său I-a dat-o în noaptea *dinaintea* morții Sale.

Hristos L-a slăvit pe Tatăl Său în revelația pe care a dat-o despre caracterul Său. Această lucrare a fost finalizată înainte ca Hristos să moară pe Cruce. Este adevărat că în rugăciunea lui Isus de a-i ierta pe cei care Îl ucideau, a fost oferit un semn al gloriei maiestuoase a frumuseții caracterului lui Dumnezeu, dar Isus afirmă că această lucrare fusese deja finalizată cu o noapte înainte.

Când Hristos S-a predat pe deplin voinței Tatălui Său și S-a angajat să mântuiască pe om cu orice preț pentru Sine, El a manifestat pe deplin dragostea Tatălui Său. Răstignirea lui Hristos a fost necesară pe motiv că omenirea trebuia să vadă revelată nedreptatea care a fost ascunsă în sânul lui Adam și moștenită de toți urmașii săi. Trebuia să vedem Crucea pentru a vedea creaturile oribile care suntem și să ne mărturisim vinovați de uciderea Fiului lui Dumnezeu.

«Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut.» Zaharia 12:10

De fiecare dată când simțim mânie în noi înșine dorind să facem rău altei persoane, suntem vinovați de sângele lui Hristos. Ioan ne spune că

cel care își urăște fratele este un criminal. (1 Ioan 3:15). Hristos ne spune că, în măsura în care ați făcut-o unuia dintre cei mai mici dintre acești frați ai mei, Mi-ați făcut-o Mie. (Matei 25:40).

Când cercetați cuvintele lui Isus din Evanghелиi pentru a descoperi definiția Sa a Crucii, veți găsi doar aceste cuvinte:

«Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.» Luca 9:23

Isus definește Crucea ca lepădare de sine zilnică. Pironirea lui Isus pe o cruce de lemn a fost manifestarea supremă a lepădării Sale de sine, dar numai aceasta nu este adevărata Cruce. Adevărata Cruce a lui Hristos cuprinde toată lepădarea Sa de sine de-a lungul istoriei umane.²²

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. Isaia 63:9

Zilnic Hristos suferă chinurile răstignirii; oamenii de zi cu zi Îl străpung cu cuvintele lor de condamnare și faptele lor violente. Așa cum orice părinte ar fi profund rănit în a fi forțat să privească suferința și moartea copiilor lor, tot așa Hristos, într-o măsură mult mai mare, suferă și este străpuns în a-i privi pe copiii Săi rănindu-se și distrugându-se unii pe alții.

Dacă cad, este cu neputință să-i înnoiască din nou la pocăință, de vreme ce ei răstignesc din nou pentru ei înșiși Fiul lui Dumnezeu, și-L pun la o rușine deschisă. Evrei 6:6

Pavel a înțeles acest adevăr când a spus: «Sunt răstignit împreună cu Hristos». (Galateni 2:20). El nu a spus că a fost răstignit *ca* Hristos, referindu-se la un singur eveniment din trecut, ci mai degrabă *cu* Hristos, așa cum a declarat el «Mor zilnic». (1 Corinteni 15:31).

²²Pentru o examinare mai detaliată a acestui subiect, a se vedea cartea *Cruce Examinată și Cruce Întâlnită* disponibilă de la tatăliubirii.com

Mulți țin în întunericul nopții «Unde ești Doamne în ceasul meu de nevoie!» Realitatea este că El este chiar acolo, în întuneric, suferind tot ceea ce simți, sperând că te vei întoarce la El și te vei încrede în El pentru a te ajuta să treci prin valea disperării tale. Fără credință este cu neputință ca El să pășească în închisoarea noastră de umbre conduse de puterile întunericului. Trebuie să fim cei care să-L invităm cu credință să aducă lumina Sa pentru a ne ajuta.

Lumea creștină este orbită de adevărata Cruce a lui Hristos de așchii și vârfuri de pe Golgota. Este uluitor faptul că omenirea, în înțelepciunea ei satanică, poate lua o emblemă a luminii pure și o poate folosi pentru a masca adevărata măreție a Crucii. Adevărata Cruce este pur și simplu prea strălucitoare pentru ca omenirea să o aprecieze cu adevărat. Lepădarea de sine a lui Dumnezeu de peste 6000 de ani este pur și simplu prea vastă pentru a fi înțeleasă. Această iubire condamnă totul egoismul nostru, dar nu vine din fața încrâncenată a divinității, ci mai degrabă de la privirea tandră a iubirii răbdătoare. Tatăl nostru învăluie cărbuni iubitori de foc peste capetele vinovaților, pentru ca cei vinovați să vadă adevărul caracterului Său (Romani 12:20); nu este pentru a le face rău sau a le distruge.

Credem noi cuvintele lui Isus că El a terminat lucrarea Tatălui Său cu o noapte înainte de a muri? Dacă credeți acest lucru, atunci trebuie să vă modificați radical percepția despre ispășire, deoarece frumosul nostru Tată nu a dorit niciodată sacrificiu sau jertfă pentru păcat. (Psalmul 40:6). Noi am dorit aceasta, prin moștenirea unei minți condamnatoare de la strămoșii noștri până la Adam.

CAPITOLUL 6

TRONUL NELEGIUIRII

Vorbind conducătorilor națiunii iudaice, Isus vorbește despre adevărul profund al omului carnal:

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii Ioan 8:44

Prin natura sa, omul căzut are o natură paternă a lui Satana. Impulsurile noastre naturale îndeplinesc dorințele lui Satana. Pavel punctează această realitate atunci când spune:

... în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării,³ Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți. Efeseni 2:2-3

Satana a fost un criminal de la început. El a dorit să fie venerat ca Tatăl, înlocuindu-L în același timp pe Fiul lui Dumnezeu. (Isaia 14:12-14). Satana a lucrat în secret, adevăratul tată al tuturor artelor machiavelice, căutând să detroneze domnia Fiului lui Dumnezeu.

Datorită faptului că oamenii carnali reflectă dorințele lui Satana, putem descoperi prin povestirile Bibliei, modurile de operare ale lui Satana în

războiul său cu guvernul cerului dovedind adevărate cuvintele lui Pavel că «toate aceste lucruri... sunt scrise pentru îndemnul nostru, peste care vin marginile lumii.» (1 Corinteni 10:11).

Povestea urmăririi de către Absalom a tronului tatălui său, chiar și în măsura în care l-ar fi ucis, reflectă perfect dorința tatălui său diavolul. Care a fost subiectul pe care Absalom l-a introdus în curțile din domeniul tatălui său?

*Se scula dis-de-dimineată și stătea la marginea drumului la poartă. Și ori de câte ori avea cineva vreo neînțelegere și se ducea la împărat la judecată, Absalom îl chema și zicea: «Din ce cetate ești?» După ce-i răspundea: «Sunt din cutare seminție a lui Israel»,³ Absalom îi zicea: «Iată, pricina ta este bună și dreaptă, dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta.»⁴ Absalom zicea: «**De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată ar veni la mine, și i-aș face dreptate.**»⁵ Și, când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca și-l săruta.⁶ Absalom se purta așa cu toți aceia din Israel care se duceau la împărat să ceară dreptate. Și Absalom căștiga inima oamenilor lui Israel. 2 Samuel 15:2-6*

Ideile lui Absalom care aveau să-l introducă atât în inimile națiunii, cât și la acapararea tronului au fost numite **justiție**. Numele Absalom înseamnă *tată al păcii*, dar ascuns sub acest nume era un personaj de ură și război. Absalom a vrut ca tatăl său să-l pedepsească pe fratele său vitreg Amon, care a agresat-o sexual pe sora lui Absalom, Tamar. Deoarece regele David nu a executat sentința dorită împotriva lui Amon, Absalom l-a disprețuit pe tatăl său și a fost hotărât să se ocupe de Amon el însuși.

Absalom însă a stăruit de el, astfel că regele l-a trimis pe Amnon, împreună cu toți ceilalți fii ai săi, să meargă cu el.²⁸ Absalom le-a poruncit slujitorilor săi: «Așteptați până când inima lui Amnon se va înveseli de vin și când vă voi zice: «Loviți-l pe Amnon!», atunci să-l ucideți. Nu vă fie teamă! Oare nu eu v-am poruncit acest lucru? Fiți tari și arătați-vă vitejia!»²⁹ Slujitorii lui Absalom i-au făcut lui Amnon întocmai cum le poruncise stăpânul lor.

*Atunci ceilalți fii ai regelui au încălecat fiecare pe catârul lui și au fugit.. 2
Samuel 13:27-29*

Absalom l-a executat pe Amon cu dreptatea pe care a considerat-o potrivită. Este foarte puțin probabil ca dorința lui Absalom de răzbunare să se bazeze exclusiv pe răzbunarea surorii sale. Amon a fost primul fiu al lui David și, prin urmare, a fost primul în linie la tron. Cel de-al doilea fiu al lui David, Daniel sau Chileab, pare să dispară din istorie, ceea ce îi face pe unii să creadă că a murit în copilărie.

Aspirația lui Absalom la tron a fost motivul mai profund. Deși acum era următorul în linia tronului, temerile sale că ar putea fi exclus din cauza răzbunării sale, combinate cu pofta sa de putere, l-au determinat să ia tronul cu forța. Pentru a atinge acest țel, el și-a propus să câștige inimile împărăției lui Israel, așa cum Satana a făcut-o printre îngerii cerului, căutând să-i câștige de partea sa pentru a lua tronul lui Dumnezeu cu forța.

David a fost întristat de ceea ce fiul său Amnon a făcut fiicei sale, dar el nu a avut nici un gând de a-l ucide. Eșecul moral al lui David cu Bathsheba a umbrit nevoia lui David de a acționa. Anterior, David administrase adevărata dreptate în tot regatul său (2 Samuel 8:15), dar inacțiunea lui David l-a alimentat pe Absalom să ia propria sa acțiune vigilentă.

După ce Absalom l-a ucis pe Amon, David l-a expulzat din capitală până când, în cele din urmă, prin apelurile lui Ioab, generalul său, Absalom s-a întors.

Odată întors, subiectul pe care Absalom l-a introdus oamenilor inteligenți ai națiunii a fost subiectul justiției și al administrării legii. Agitația sa față de acest subiect a pus sub semnul întrebării administrarea de către regele David a guvernului Israelului. Tronul lui Absalom a fost creat prin a face nedreptate cu legea.

*Oare tronul nelegiuirii va avea părtășie cu tine, care încadrează răutățile
printr-o lege? Psalm 94:20*

Uciderea lui Absalom a lui Amon dezvăluie natura nemiloasă a gândurilor sale despre dreptate. El a divorțat principiul milei de justiție, făcându-le incompatibile una cu cealaltă.

În planurile lui Absalom, vedem dorințele tatălui său ucigaș, Satana. El a vrut să-L îndepărteze pe Hristos, Fiul Tatălui întâi-născut și să-I ia locul. Desigur, Dumnezeu nu a fost neglijent ca David pentru a administra dreptatea în Regatul Său, dar abordarea lui Dumnezeu a intrigilor lui Satana a necesitat timp pentru ca adevărul să fie revelat. Asemenea lui Absalom, Satana a introdus în regat o altă idee de dreptate; dreptate care cere pedeapsa forțată și moartea fără iertare. Satana a încadrat legea lui Dumnezeu cu nedreptatea într-un mod prin care să separe caracterul lui Dumnezeu de guvernarea și administrarea Sa; creând un gol în mintea ființelor cerești pe care el însuși l-a umplut cu propria sa autoritate și idee de dreptate, formând astfel tronul nelegiurii.

...ca să le deschizi ochii, săse întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate,.... Acts 26:18

Pavel revelează că a ieși de sub puterea Satanei înseamnă a veni în posibilitatea iertării păcatelor. Împărăția întunecată a lui Satana a fost întemeiată pe neiertare și pedeapsă. Dumnezeu Se revelează ca milostiv, grațios și îndelung răbdător în caracter. (Exodul 34:5-6). Dorința lui Dumnezeu este de a arăta milă și adevăr; Dorința lui Satana este de a pedepsi și distruge.

Legea lui Dumnezeu este o lege a vieții și a libertății. (Iacov 2:12; Proverbe 13:14). Așa cum Tatăl a fost singurul care a fost în mod inerent nemuritor și Fiul Său a posedat această nemurire prin dragostea și onoarea Tatălui Său, tot restul îngerilor au primit această viață prin Fiul lui Dumnezeu, clipă de clipă.²³

²³Pentru mai multe detalii despre aceasta, a se vedea cartea *Risc divin* capitolele 1 la 6 disponibile la tatăliubirii.com

Lucifer a reformulat legea ca pe un cod pe care îngerii trebuie să-o respecte și pe care cei care nu o ascultă trebuie pedepsiți. Aceasta este ceea ce el a numit dreptate. Acest lucru a fost diferit de dreptatea lui Dumnezeu. Rețineți cu atenție următorul text.

Dreptatea și judecata sunt locuința tronului tău: mila și adevărul vor merge înaintea feței tale. Psalm 89:14

Acest text biblic este o structură clasică de propoziție ebraică. A doua propoziție este o extindere a primei. Este reafirmarea principiilor primei părți într-un mod amplificat. În afară de aceasta, punctuația engleză oferă de asemenea acest principiu. Colonul după cuvintele *tronul tău* înseamnă că ceea ce urmează este o explicație a ceea ce este înainte de colon.

1. Dreptatea și judecata sunt locuința tronului tău.

Egal.

2. Mila și adevărul vor merge înaintea feței tale.

Ceea ce spune acest lucru este că dreptatea este exprimată ca milă și judecata este exprimată ca adevăr. Dreptatea lui Dumnezeu înseamnă să faci ceea ce este drept. Cu Dumnezeu ceea ce este drept să faci este să arate milă.²⁴ Cei care refuză să se supună după apeluri repetate vor culege ceea ce au semănat.

Când Dumnezeu i-a revelat lui Moise numele/caracterul Său, nu am citit nimic despre provocarea morții.

Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului.⁶ Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,⁷ care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților

²⁴Pentru mai multe detalii, vezi cartea *Riscul divin* capitolele 9-14, precum și cartea *După cum judeci* capitolele 3-13. Ambele sunt disponibile la tatăliubirii.com

*în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!»
Exod 34:5-7*

A îndeplinit Dumnezeu cererea lui Moise și i-a revelat tot caracterul Său? Preaiubitul nostru Tată numește mila ca fiind primul Său atribut, urmată de îngăduință. Apoi, el numește răbdarea, având bunătate și adevăr din belșug și fiind milostiv față de mii de generații și iertând nedreptatea și păcatul.

*Tatăl nostru nu
menționează nimic
despre plata fizică
pentru păcat. Nu
există nici o mențiune
de substituție penală
în ceea ce a spus El.
Pur și simplu spune că
El iartă.*

Tatăl nostru nu menționează nimic despre plata fizică pentru păcat. Nu există nici o mențiune de substituție penală în ceea ce a spus El. Pur și simplu spune că El iartă. Dumnezeu nu limpezește pe nimeni care păcătuiește pentru că cuvântul *vinovat* este furnizat de către traducători. Dumnezeu îngăduie fiecărei persoane să primească consecințele propriilor acțiuni și va da milă celor care o cer în timp ce se confruntă cu consecințele lor. Se spune că Dumnezeu vizitează nedreptățile părinților asupra copiilor

până la a treia și a patra generație. Ce înseamnă să vizitezi nedreptatea părinților asupra copiilor? Acest cuvânt în ebraică înseamnă:

(Qal) să acorde o atenție, să observe, să participe la, să caute, să caute, să caute, să caute în zadar, nevoie, dor, lipsa, pentru a vizita, pentru a vizita, a aduna, pentru a pedepsi să treacă în revizuire, a delega, numărul, pentru a numi, atribui, pune pe ca o taxă, depozit - Brown Driver Briggs

Tatăl nostru din cer acordă atenție și observă modul în care păcatele unei generații afectează generația următoare. În timp ce El continuă să avertizeze cât mai bine posibil cu privire la pericolele de a lua o cale păcătoasă, El nu-i forțează pe oameni în nicio direcție. Dumnezeu nu numai că vizitează sau supraveghează nedreptățile celor răi, dar face acest lucru și pentru credincioșii lui Dumnezeu. Când David a comis

adulter și a aranjat uciderea lui Urie, Dumnezeu nu l-a scutit pe David de moartea a patru dintre fiii săi, ci i-a dat harul de a îndura consecințele alegerilor sale greșite.

Biblia afirmă în mod repetat acest principiu al faptului că oamenii sunt pedepsiți de consecințele naturale ale alegerilor lor greșite:

Domnul este cunoscut prin judecata pe care o execută; cel rău este prins în lucrarea propriilor sale mâini. Psalmii 9:16

Iată, cei răi aduc la lumină nedreptatea; da, el conține neazuri și scoate la iveală minciuna. A făcut o groapă și a săpat-o și a căzut în șanțul pe care l-a făcut. Necazul lui se va întoarce asupra capului său, iar purtarea lui violentă se va pogori pe capul lui. Psalmii 7:14-16

*Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit». **Ce seamănă omul, aceea va și secera.** ⁸ **Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viață veșnică.** Galateni 6:7-8*

Dumnezeu i-a revelat lui Moise tot caracterul Său. El nu spune nimic despre a-i omori pe cei care păcătuiesc împotriva Lui. Același principiu este pus în cele zece porunci care au fost scrise cu degetul lui Dumnezeu și rostite de El pentru ca toți să audă pe Muntele Sinai.

«Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. ⁴ Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. ⁵ Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, ⁶ și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.» Exod 20:3-6

Generația sau tipul de oameni care decid să-L urască pe Dumnezeu și căile Sale se vor confrunta cu rezultatele firești ale propriilor erori. Refuzul de a intra în adevărul cuvântului lui Dumnezeu îi lasă pe cei care refuză acest lucru la mila lui Satan. Când Satana începe să facă rău și să-i distrugă pe cei care se împotrivesc lui Dumnezeu, cei afectați își imaginează că Dumnezeu este Cel care îi pedepsește în gelozie.

Dumnezeu nu este o persoană geloasă mică, ci mai degrabă pare să fie geloasă în ochii celor care merg pe o cale rebelă. Astfel, Dumnezeu ne avertizează că, dacă ne închinăm zeilor sau ideilor false, El va părea gelos. Cuvântul *sunt* în «Eu... *sunt* un Dumnezeu gelos» este furnizat de traducători și nu face parte din verset.

Este un lucru atât de trist pentru Tatăl nostru să permită copiilor Săi răzvrățiți să le lase în mâinile satanei și să fie distruși. Dar, deoarece respectă libera alegere a tuturor, El nu-i va opri pe cei care sunt hotărâți să se răzvrătească.

Satana este autorul condamnării și al morții. Tronul Său este construit pe transformarea legii lui Dumnezeu într-un instrument care duce la pedeapsă și moarte.

Așa cum Absalom a furat inimile lui Israel prin obsesia sa pentru dreptatea punitivă, tot așa Satana a înșelat întreaga lume prin aceeași minciună. Catolicii, protestanții și orice alte grupuri care se referă la dreptatea divină ca cerând moartea proiectează, de fapt, fără să vrea, ideile malefice despre dreptate ale lui Satana asupra Tatălui milostiv, blând și iertător al tuturor celor vii.

Prin dreptatea sa falsă, Satana a realizat aproape universal ceea ce și-a propus să facă – să-și stabilească tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu și a întregii umanități. (Isaia 14:12-14).

Deși Dumnezeu nu a dorit jertfă pentru păcat, Satana a convins mulți îngeri și întreaga rasă umană de principiile sale de dreptate. Din acest motiv, planul de salvare al lui Dumnezeu pentru umanitate a trebuit să ia în considerare, falsă noastră înțelegere a dreptății, proiectată asupra lui Dumnezeu, asta însemna că nu putea exista iertarea percepută a păcatelor fără vărsarea de sânge.

Era inutil să spună omenirii că au fost pur și simplu iertați de păcatele lor. În primul rând, Adam a ascuns sămânța păcatului atât de adânc în sufletul său, încât nu a înțeles pe deplin ce avea nevoie să mărturisească. În al doilea rând, până când omenirea nu a văzut că păcatele lor au fost

pedepsite, fie de ei înșiși, fie de un substitut, ei nu ar crede în iertarea lui Dumnezeu la fel cum Cain a refuzat să-o accepte.

Iar Cain i-a zis Domnului Dumnezeu, crima mea este prea mare pentru ca eu să fiu iertat. Genesa 4:13 (traducere în limba engleză Brenton LXX)

Pentru a-l salva pe om, Dumnezeu a trebuit să ne elibereze din împărăția lui Satana, în care nu exista iertare fără pedeapsă și moarte. De aceea, Hristos a trebuit să fie făcut păcat pentru noi, ca să putem crede în iertarea lui Dumnezeu. Hristos trebuia să fie înălțat pentru a satisface dreptatea șarpelui, pentru ca noi să-L putem privi pe Hristos pe Cruce și să credem că am putea fi vindecați.

CAPITOLUL 7

ȘARPELE ÎNĂLȚAT

În capitolul unu am ridicat o serie de întrebări legate de cuvintele lui Isus comparându-Se cu ridicarea șarpelui pe stâlp. Fără a aborda problema sistemului de justiție fals al lui Satana, ar fi fost prea dificil să răspundem în mod adecvat în acel capitol. Acum ca am adresat sistemul de justiție al lui Satana, suntem gata să explorăm această poveste.

Povestea șarpelui înălțat în pustiu deține o cheie vitală pentru înțelegerea subiectului ispășirii.

Au plecat de la muntele Hor pe drumul care duce spre Marea Roșie, ca să ocolească țara Edomului. Poporul și-a pierdut răbdarea pe drum ⁵și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: «Pentru ce ne-ați scos din Egipt ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.» Numeri 21:4-5

Copiii lui Israel s-au plâns de situația lor și l-au acuzat nu numai pe Moise, ci și pe Dumnezeu Însuși că le-a neglijat nevoile și i-a lăsat să moară în pustie. Oamenii i-au permis lui Satan să le orbească ochii la grija plină de dragoste a lui Dumnezeu și la rugăciunile continue și conducerea bună a lui Moise. Acest spirit de murmurare i-a permis lui Satan să străpungă gardul de protecție al lui Dumnezeu.

Cel care sapă o groapă va cădea în ea și oricine va sparge un zid va fi mușcat de un șarpe. Eclesiastul10:8

Israelul și-au săpat o groapă de griji inutile și de vină neîntemeiată. A-L acuza pe Dumnezeu de neglijență a fost o acuzație falsă împotriva caracterului Său și, prin urmare, a fost idolatrie. Este important să înțelegem că orice idee falsă despre Dumnezeu constituie idolatrie. Orice concepție greșită despre caracterul lui Dumnezeu este un idol al propriei noastre imaginații.

Dumnezeu îl protejase pe Israel de pericolele pustiului. El a oferit un stâlp de nori în timpul zilei pentru a le proteja de căldura soarelui și un stâlp de foc noaptea pentru a le menține căldură noaptea. El le-a hrănit mană în fiecare zi și, evident, le-a protejat de animalele sălbatice și de creaturile veninoase din deșert. La sfârșitul călătoriei lor prin pustie Moise le-a spus:

*Căci Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale și ți-a cunoscut călătoria în această mare pustie. Iată, de patruzeci de ani de când Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine și **n-ai dus lipsă de nimic**.'. Deuteronom 2:7*

Ni se mai spune:

Îngerul Domnului îi înconjoară pe cei care se tem de El și îi izbăvește. Psalmii 34:7

Când Israelul a încetat să se teamă de Dumnezeu și L-a acuzat de neglijare, El nu i-a putut proteja de Satana așa cum făcuse mai înainte.

Atunci, Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel. Numberi 21:6

Toate traducerile pe care le-am verificat afirmă că Dumnezeu a trimis șerpilor printre oameni. Când ai ideea că dreptatea lui Dumnezeu cere pedeapsă care duce la moarte, atunci este complet logic să crezi că Dumnezeu i-a pedepsit pe israeliți pentru nerecunoștința și acuzațiile lor false împotriva Lui. Pedeapsa pentru mulți a fost moartea.

Israelii au înțeles că Dumnezeu a trimis șerpii să-i pedepsească și i-au mărturisit lui Moise că au păcătuit și l-au rugat pe Moise să-I ceară lui Dumnezeu să ia șerpii de la ei.

Poporul a venit la Moise și a zis: «Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului ca să depărteze de la noi acești șerpi.» Moise s-a rugat pentru popor.. Numeri 21:7

Dumnezeu nu-i spune lui Moise să le spună oamenilor că nu El a fost Cel care a trimis șerpii pentru că poporul nu ar înțelege acest lucru. Ei știau că păcătuiseră împotriva lui Dumnezeu și, în mintea lor, era absolut logic ca Dumnezeu să-i pedepsească și chiar să-i omoare pe unii dintre ei în mânie din cauza păcatelor lor. Aceasta este dreptatea pe care au înțeles-o; aceasta este ceea ce a însemnat ispășirea pentru ei.

Când observați semnificația cuvântului ebraic pentru *a trimite* la timpul dat, vedem următoarele:

Piel Tense

1c1) *a trimite sau a pleca sau a ieși sau a ieși, a respinge, a ceda, a alunga.*

1c2) *a da drumul, a elibera.*

1c3) *a izbucni afară (de ramuri).*

1c4) *a dezamăgi.*

1c5) *a trage.*

I-a trimis Dumnezeu direct să facă rău israeliților? Sau i-a lăsat Dumnezeu pe șerpi să se elibereze, neabținându-i să vină în tabăra lui Israel? Nu trebuie să ghicim ce sens să aplicăm aici pentru că Pavel ne spune ce s-a întâmplat:

... Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. ¹⁰ Să nu cârtiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimitorul . [G3644] 1 Corinteni 10:9-10

Cuvântul grecesc pe care Pavel îl folosește pentru șarpe este folosit în mai multe alte locuri pentru a se referi la Satana.

Deci balaurul cel mare a fost alungat, acel șarpe [G3789] din vechime, numit Diavolul și Satana,... Revelație 12:9

El a pus mâna pe balaur, pe acel șarpe [G3789] din vechime, care este Diavolul și satana, și l-a legat timp de o mie de ani. Apocalipsa 20:2

Pe deasupra, definiția din Strong's pentru cuvântul distrugător din versetul următor înseamnă «un șarpe ruinător, veninos». Luăm în considerare, de asemenea, cuvintele lui Isus despre caracterul Său.

Căci Fiul Omului nu a venit să distrugă viețile oamenilor, ci să-i mântuiască.... Luca 9:56.

Toate acestea arată puternic spre gândul că Dumnezeu i-a lăsat pe șerpi să se elibereze de rețineri, iar Satana i-a folosit apoi pentru a-i face rău și a-i ucide pe israeliți. Israel a crezut că Dumnezeu a fost cel care i-a ucis prin șerpi când, de fapt, Satana a preluat controlul asupra șerpilor, deoarece Israel făcuse o gaură în zidul protecției lui Dumnezeu prin nerecunoștința, acuzațiile false și idolatria lor cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Pentru a satisface gândirea oamenilor, Dumnezeu i-a dat lui Moise o instrucțiune foarte ciudată.

Domnul a zis lui Moise: «Fă-ți un șarpe înfocat și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat și va privi spre el va trăi.»⁹ Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă trăia.. Numeri 21:8-9

Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă o imagine de aramă a șerpilor care îi mușcau, să o pună pe un stâlp și apoi să invite oamenii să se uite la șarpele de aramă și să trăiască.

Această practică a fost comună în rândul națiunilor păgâne, așa cum se vede în povestea filistenilor atunci când au luat chivotul lui Israel și, în consecință, au experimentat plăgi de șoareci și au fost lovite cu tumori hemoroidale.

Acum, chivotul Domnului a fost în țara filistenilor șapte luni. Iar filistenii i-au chemat pe preoți și pe magicieni, zicând: «Ce să facem cu chivotul Domnului? Spune-ne cum ar trebui să-l trimitem la locul lui.» Deci ei au zis: «Dacă trimiți chivotul Dumnezeului lui Israel, nu-l trimite gol; dar fii sigur să -l trimiți cu o ofrandă pentru păcat. Atunci vei fi vindecat și îți va

*De ce folosește
Dumnezeu o practică
păgână pentru a-i
vindeca pe israeliți? Pur și
simplu pentru că erau
încă influențați de idei
păgâne despre dreptate
și binecuvântare.*

fi cunoscut de ce mâna Lui nu este îndepărtată de la tine.» Apoi au zis: «Care e jertfa de păcat pe care o vom da Lui?» Ei au răspuns: «Cinci tumori de aur și cinci șobolani de aur, conform numărului domnilor filistenilor. Pentru că aceeași ciură a venit peste voi cât și peste domniile voștri. De aceea, veți face imagini cu tumorile și imagini cu șobolanii voștri care răvășesc țara și veți da slavă Dumnezeului lui Israel; poate că El Își va îndepărta mâna de la

voi, de la zeii voștri și de la țara voastră.» 1 Samuel 6:1-5

De ce folosește Dumnezeu o practică păgână pentru a-i vindeca pe israeliți? Pur și simplu pentru că erau încă conduși de idei păgâne de dreptate și binecuvântare.

Ceea ce este fascinant la cuvântul folosit pentru șarpele de foc este că într-un alt loc se referă la un înger.

În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. ² Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau.. Isaia 6:1-2

Este o coincidență faptul că cuvântul exact pentru șarpele de foc este folosit și pentru a se referi la serafimii care stau înaintea tronului lui Dumnezeu? Cine este îngerul care a devenit un șarpe care a stat cândva în sala tronului lui Dumnezeu? Evident, aceasta este o referire la Satana. De ce i se cere lui Moise să facă un simbol al satanei și să urmeze

obiceiurile păgâne ale altor națiuni pentru a oferi o cale de răscumpărare pentru israeliții mușcați? Deoarece ideile lor de reconciliere și ispășire au cerut acest tip de ritual pentru ca oamenii să creadă că Dumnezeu îi va ierta și îi va accepta.

Legăturile Satanei și păgânismului legate de ridicarea șarpelui conțin un alt strat de confirmare. Aceasta se referă la metalul din care a fost făcut șarpele – aramă.

Arama nu a fost un metal creat de Dumnezeu. Nu era ceva ce puteai să scoți din pământ. Arama a fost dezvoltată de unul dintre descendenții lui Cain.

Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. El a început apoi să zidească o cetate și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh. ¹⁸ Enoh a fost tatăl lui Irad; Irad a fost tatăl lui Mehuiael; Mehuiael a fost tatăl lui Metușael și Metușael a fost tatăl lui Lameh. ¹⁹ Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Tila. ²⁰ Ada a născut pe Iabal: el a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi și păzesc vitele. ²¹ Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavatul. ²² Tila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Sora lui Tubal-Cain era Naama.. Geneza 4:17-22

Tubal-Cain nu era din linia fiilor lui Dumnezeu (adică a celor care se închinau adevăratului Dumnezeu) prin Seth, ci mai degrabă un descendent al lui Cain. Tatăl său a fost primul om suficient de îndrăzneț să ia două soții și, prin urmare, este logic ca Tubal-Cain să fie inspirat să facă ceva atât de greu - o reflectare a greutății liniei de oameni din care a coborât.

Arama este considerată simbolic un element negativ în Scripturi – o reflectare a împietririi inimii.

Este puterea mea puterea pietrelor? sau este carnea mea de aramă? Iov 6:12

Pentru că știm că ești încăpățânat, iar gâtul tău este un drug de fier, și fruntea de aramă. Isaia 48:4

Toți sunt niște răzvrățiți, niște bârfitori, aramă și fier, toți sunt niște stricați.. Ieremia 6:28

«Fiul omului, casa lui Israel a ajuns pentru Mine ca niște zgură; toți sunt aramă, cositor, fier, plumb în cuptorul de topit; au ajuns niște zgură de argint. Ezechiel 22:18

Metalul folosit indică faptul că procesul este făcut de om, mai degrabă decât de Dumnezeu. ²⁵ Faptul că un șarpe a fost făcut din aramă dezvăluie inspirația satanică a întregului proces.

În timp ce oamenii privesc cu credință spre șarpele de aramă înălțat, Dumnezeu este în stare să-i atingă, scopul Său principal fiind de a le oferi vindecare, iertare și mântuire. Preaiubitul nostru Tată coboară în întunericul amăgirii omenești și ne convinge de dragostea și iertarea Sa vindecătoare.

Oamenii cred că Dumnezeu a trimis șerpilor să-i pedepsească și, prin urmare, șarpele de pe stâlp revelează adevărul despre cine se închinău de fapt – Satana. De ce? Pentru că dreptatea nemiloasă a lui Satana este cea care ei cred că se află în centrul caracterului lui Dumnezeu atunci când, în realitate, este caracterul lui Satan și al omului.

Semnificația cuvintelor lui Hristos către Nicodim nu poate fi supraestimată:

Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, ¹⁵pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.. Ioan 3:14–15

Isus folosește *cuvântul cum* pentru a indica faptul că ceea ce face el este la fel ca ceea ce a făcut cu Moise.

1. El folosește o practică păgână de a face o imagine a ceea ce se teme că le va face rău.

²⁵ Alama este un aliaj de cupru și zinc

2. El este înălțat după chipul unui șarpe care reprezintă dreptatea șarpelui.
3. El este ridicat în contextul aramei artificiale care reflectă duritatea naturii umane în a cere un astfel de lucru.
4. El satisface cerințele serafimului/șarpelui care a stat cândva în prezența lui Dumnezeu.

Isus spune clar că El a trebuit să fie înălțat și ucis, nu pentru că Dumnezeu a cerut acest lucru, ci pentru că Satana și omul au cerut-o. Nu a existat nici o altă cale pentru Dumnezeu de a ajunge la rasa umană cu dragostea Sa iertătoare, cu excepția satisfacerii așteptărilor umane de ceea ce a fost necesar pentru a ne salva.

Din fericire, Scripturile ne dau o serie de exemple care arată că Tatăl nostru dorește ca noi să progresăm de la un simbol păgân al ispășirii la o poziție de a vorbi pur și simplu cu Tatăl nostru și de a ne încrede în iertarea și harul Său. În capitolul următor vom examina simbolul lovirii stâncii și al vorbirii cu stânca ca dovadă a acestei călătorii spre înțelegerea ispășirii.

În capitolele următoare vom examina mobilierul Sanctuarului și semnificația călătoriei de la altarul de aramă din Curte până la chivotul de aur al legământului. Vom examina, de asemenea, înțelesul și procesiunea sărbătorilor de Paște până în ziua Ispășirii ca dovadă în plus a faptului că Dumnezeu dorește ca noi să realizăm că căile noastre nu sunt căile Sale și că El dorește cu adevărat să ne învețe căile Sale.

Din nou, acest lucru se va reflecta în limba din Daniel 7 (aramaică) și 8 (ebraică) și semnificația acestor diferențe.

În toate aceste lucruri și mai mult Dumnezeu ne arată că El nu vrea ca noi să rămânem în mentalitatea de substituție penală cu înțelegerea umană că dreptatea lui Dumnezeu sau neprihănirea cere moartea. Tatăl nostru știa că trebuia să ne întâlnească în acest loc întunecat pentru a ne conduce în lumina realizării faptului că trebuie doar să cunoaștem

caracterul *Său* și apoi, prin harul Său, să ne pocăim de caracterul *nostru* și să-L rugăm să ne schimbe.

De asemenea, este vital să înțelegem că, pentru a avea o ispășire adevărată, trebuie să înțelegem propriile noastre procese de gândire despre dreptate și ispășire înainte de a ne putea îndrepta către realitatea ispășirii tatălui nostru ceresc. Prin urmare, substituția penală este o parte vitală a procesului de ispășire. Nu puteți progresa cu adevărat în Locul Preasfânt al ispășirii lui Dumnezeu până când nu înțelegeți percepția noastră umană falsă despre ispășire în Curte.

Cât de prețios este Tatăl nostru să ne întâlnească în conceptele noastre întunecate despre dreptate! Ce minunat că Isus a fost dispus să fie înălțat pe o Cruce care satisfăcea dreptatea umană satanică, doar pentru a ne da șansa de a crede că Dumnezeu ne va ierta.

Lăudați-L pe Tatăl că El nu ne lasă în această viziune păgână întunecată a ispășirii, ci mai degrabă ne cheamă în lumina adevărului, unde ne dăm seama că Dumnezeu nu dorește jertfă sau sacrificiu de orice fel, El vrea doar ca noi să cunoaștem caracterul Său pentru ca noi să ne pocăim și să fim reuniți cu El.

CAPITOLUL 8

LOVIND STANCA

Pentru ca omul să fie convins că Dumnezeu l-a întors în favoare, El a trebuit să satisfacă dreptatea lui Satana, dovedind astfel adevărate aspecte ale teoriei răscumpărării ispășirii. Satana a răpit omenirea și ne-a convins că Dumnezeu era furios pe noi și că dreptatea Lui cerea moartea. Pentru a-l elibera pe om, Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său să fie torturat și ucis de neamul omenesc și ne-a permis să credem că dreptatea Sa a fost satisfăcută în moartea Fiului Său. Cum altfel poate El să aducă mântuirea unei minți omenești nebune? Trebuia să fim convinși că ni s-a făcut dreptate.

Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.
Romani 8:3

Legea lui Dumnezeu a devenit slabă prin gândirea noastră trupească. Legea care a fost rânduită la viață am găsit să ducă la moarte. (Romani 7:10). De ce? Sistemul de justiție al lui Satana ne-a înșelat și a profitat de o ocazie prin lege și ne-a ucis. (Romani 7:11).

Dumnezeu L-a făcut pe Fiul Său să fie păcat pentru noi – ceea ce înseamnă că El l-a permis să fie ucis sub sistemul nostru natural de justiție, inspirat de Satana, pentru ca noi să putem crede că Dumnezeu

ne-a iertat. Acest lucru este echivalent cu instrucțiunea lui Moise de a lovi stânca.

*Moise a strigat către Domnul și a zis: «Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să măucidă cu pietre.»⁵ Domnul a zis lui Moise: «Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pornește!⁶ Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; **vei lovi stânca** și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.» Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui Israel. Exod 17:4-6*

Oamenii au vrut să-l omoare pe Moise ca pedeapsă pentru că nu l-a îndeplinit nevoile imediat. Dumnezeu a oferit un înlocuitor – stânca. Pe cine reprezintă stânca?

... și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos. 1 Corinteni 10:4

Lovirea stâncii a reprezentat satisfacția oamenilor care cereau pedeapsă pentru Moise. Stânca, reprezentându-L pe Hristos, a fost înlocuitorul. Când a fost lovit, reprezentând răstignirea lui Hristos (Matei 26.31), apa, reprezentând favoarea lui Dumnezeu, a ieșit afară.

Patruzeci de ani mai târziu, după ce au suferit consecințele rătăcirii în pustiu din cauza necredinței lor, oamenii au însetat din nou de apă.

Adunarea n-avea apă. Și s-au răsculat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron.³ Poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: «Ce bine ar fi fost să fi murit noi când au murit frații noștri înaintea Domnului!»⁴ Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi și vitele noastre?⁵ Pentru ce ne-ați scos din Egipt și ne-ați adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut?» Numeri 20:2-5

Încă o dată, ei l-au acuzat pe Moise că nu le-a satisfăcut nevoile. Dumnezeu le-a trimis mană timp de 40 de ani. Le-a furnizat apa în toți cei 40 de ani. Ar putea fi posibil ca Israelul să fi învățat să se încreadă în Dumnezeu și acum ar putea cere pur și simplu apă în credință?

*Moise și Aaron au plecat de la adunare și s-au dus la ușa cortului întâlnirii. Au căzut cu fața la pământ și li s-a arătat slava Domnului. ⁷Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ⁸»Ia toiagul și cheamă adunarea tu și fratele tău Aaron. **Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să adăpi adunarea și vitele lor.»** Numeri 20:6-8*

De data aceasta Moise trebuia să «vorbească stâncii» pentru ca apa să se reverse, un simbol al vieții și al mântuirii. Nu a fost nevoie să lovească nimic. De data aceasta nu a fost nevoie de substituție penală. Pur și simplu a trebuit să vorbească cu stânca.

Acest simbol ne învață într-un mod simplu, procesul în doi pași al ispășirii. Când părăsim pentru prima dată robia păcatului, așa cum este simbolizată în exodul din Egipt, stânca trebuie lovită. Utilizarea forței a trebuit să fie aplicată pe stâncă pentru a permite apei să iasă din ea.

În calitate de popor al lui Dumnezeu care se află în apropierea țării promise, după ce a intrat pe tărâmul credinței că Dumnezeu ne-a dat apa vieții prin stânca lovită, acum suntem invitați să vorbim pur și simplu cu stânca fără a fi nevoie de sacrificiu. Acesta este al doilea pas. Șederea în pustiu reprezintă dezvoltarea caracterului vieții creștine:

Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. ³Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul. Deuteronomi 8:2-3

Din păcate, Moise nu a fost capabil să dezvăluie frumusețea de a vorbi pur și simplu stâncii în acel moment. Cruzimea poporului în a-l învinovăți pentru tot, l-a determinat să acționeze conform sistemului de justiție care l-am primit de la Adam inspirat de Satana. Moise a lovit stânca în mânie de două ori reflectând nevoia de pedeapsă și folosirea forței. Nu îndrăznim să-l învinovățim pe Moise pentru eșecul său. Credem că ne-am fi descurcat mai bine cu acei oameni care se plâneau tot timpul?

Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: «Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?»¹¹ Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea, și au băut și vitele. Numeri 20:10-11

Important de luat în considerare este că, lovind stânca ca simbol al morții lui Hristos, Moise s-a judecat pe sine ca fiind unul care acum trebuie să moară. Potrivit raționamentului său, păcatul trebuie pedepsit și astfel Dumnezeu la tratat pe Moise conform acțiunilor sale.

Atunci, Domnul a zis lui Moise: «Pentru că n-ați crezut în Mine ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.» Numeri 20:12

Lovind stânca de două ori, Moise nu a sfințit caracterul lui Dumnezeu în ochii poporului. Acțiunea sa de a lovi stânca substitutivă care reprezenta pe Hristos, a arătat că el se va judeca după propria sa înțelegere a dreptății. Acest lucru este, de asemenea, văzut în Moise spunând: «Trebuie să aducem apă ...» atribuind acest act lui înșine, mai degrabă decât la Dumnezeu.

Mulți sunt nedumeriți de ce Dumnezeu nu i-a permis lui Moise să meargă în țara promisă cu Israelul. Dar Moise se judecase sub falsul sistem de justiție. După ce a lovit stânca, a știut că nu s-a supus glasului lui Dumnezeu. Știa că făcuse o greșală. Acum, după ce a lovit stânca, s-a judecat în funcție de modul în care a judecat poporul, manifestându-se prin lovirea pietrei de două ori. El a vrut să meargă în țară, dar în interior s-a condamnat pentru că nu a făcut ceea ce Domnul i-a cerut să facă.

Oamenii trebuie să-și dea seama de gravitatea erorii lui Moise. Întreaga congregație a acționat pe acest sistem de justiție fals. Asemenea lui Cain, ei strigau că această pedeapsă era mai mare decât putea suporta Moise, dar toți simțeau în interior că această nedreptate nu putea fi pur și simplu iertată. Deci Domnul a fost silit să permită ca judecata pe care Moise și Aaron au dat-o să se întoarcă la ei.

Povestea lui Israel care a primit apă de pe stâncă la începutul și la sfârșitul călătoriei lor ne oferă procesul în doi pași al ispășirii. Lovirea stâncii (Hristos) a trebuit să aibă loc pentru ca oamenii să accepte că apa (viața) le va fi dată. La sfârșitul călătoriei, ei au fost testați din nou pentru a vedea dacă pot intra în calea ispășirii lui Dumnezeu și aceasta a fost pur și simplu să vorbească cu stâncă (Hristos). Sacrificiul și jertfa nu sunt necesare în al doilea pas al ispășirii sau al Noului Legământ.

Acest lucru adaugă greutate cuvintelor lui Isus că El a terminat lucrarea Tatălui Său cu o noapte înainte de a muri. Nu a fost nevoie de moarte în lucrarea lui Dumnezeu pentru a finaliza ispășirea. A fost nevoie doar de o înțelegere a caracterului Său și pur și simplu de a cere iertare, crezând că El este răsplătitorul celor care Îl caută cu sârguință. (Evrei 11:6).

CAPITOLUL 9

ISPAȘIREA OMULUI

Cele două capitole anterioare ne-au prezentat procesul în două etape al ispășirii. Sistemul de justiție fals al lui Satana moștenit de oameni trebuie să fie satisfăcut înainte ca oamenii să creadă în iertarea lui Dumnezeu. Jertfa lui Hristos pe Cruce este o satisfacție a dreptății umane care ne deschide ușa pentru a crede adevărul despre caracterul lui Dumnezeu.

Odată ce înțelegem acest principiu, putem începe să deblocăm mai multe povestiri din Vechiul Testament care îl prezintă pe Dumnezeu ca unul care cere moartea. Realitatea este foarte diferită.

Luați în considerare povestea Israelului chiar la granițele Canaanului:

Israel locuia în Sitim și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. ² Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor, și poporul a mâncat și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. ³ Israel s-a alipit de Baal-Peor, și Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Israel. ⁴ Domnul a zis lui Moise: «Strânge pe toate căpeteniile popoului și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului.» ⁵ Moise a zis judecătorilor lui Israel: «Fiecare din voi să ucidă pe aceia dintre ai lui care s-au lipit de Baal-Peor.» Numeru 25:1–5

Israelul a fost sedus de Balam. Deși respectat de Israel ca profet, Balam și-a pierdut calea, urmându-și mai degrabă lăcomia decât pe Dumnezeu. El a luat plata de la regele medianit pentru a blestema Israelul. Dar încercările sale au fost frustrate din cauza faptului că Israelul se afla sub protecția lui Dumnezeu și i-a binecuvântat în schimb. Apoi, el le-a sugerat cu viclenie să-i invite pe israeliți la o sărbătoare unde să bea vin, să renunțe la garda lor și să cadă în închinarea zeilor păgâni – acest lucru ar îndepărta binecuvântarea lui Dumnezeu și ar aduce un blestem. Apostolul Pavel se referă la acest eveniment și la practicile degradante în care s-au angajat ca parte a acelei închinări:

Să nu curvăm, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. 1 Corinteni 10:8

Israeliiți părăsiseră poruncile lui Dumnezeu. Ei s-au aplecat și s-au închinat altor zei și au participat în imoralitatea lor sexuală. Israelul nu a fost ignorant cu privire la acțiunile pe care le-au făcut. Ei și-au adus aminte de ceea ce s-a întâmplat la evenimentul vițelului de aur și de judecățile care au căzut asupra lor în acel timp.

Dumnezeu l-a avertizat pe Israel să rămână aproape de El și să meargă în poruncile și legile Sale pentru ca ei să fie în siguranță.

Dar, dacă nu Mă ascultați și nu împliniți toate aceste porunci,¹⁵ dacă nesocotiți legile Mele și dacă sufletul vostru urăște rânduielile Mele, așa încât să nu împliniți toate poruncile Mele și să rupeți legământul Meu,¹⁶ iată ce vă voi face atunci. Voi trimite peste voi groaza, lingoarea și frigurile, care vor face să vi se stingă ochii și să piară viața din voi. Sămânța o veți semăna în zadar, căci o vor mânca vrăjmașii voștri. Levitic 26:14–16

Israelul a suferit o boală mortală care a măcelărit tabăra. Aflăm acest lucru puțin mai departe din povestea din Numeri 25.

Iar cei care au murit în ciună erau douăzeci și patru de mii. Numerele 25:9

Pavel menționează că 23.000 au murit într-o singură zi, dar un total de 24.000 au murit împreună. Când Israel l-a părăsit pe Dumnezeul lor, Dumnezeu a trebuit să le permită să îndure consecințele alegerilor lor.

Domnul este cunoscut prin judecata pe care o execută; cei răi sunt prinși în lucrarea propriilor Sale mâini. Psalmii 9:16

În același mod în care Dumnezeu nu i-a mai împiedicat pe șerpi să vină în tabără, El nu l-a împiedicat nici pe Satana să le atace trupurile cu boli. Ei au făcut acest lucru pentru ei înșiși, deoarece s-au închinat altor zei.

Dacă o femeie își părăsește soțul iubitor și intră într-o relație cu un alt bărbat care începe să o bată și, în cele din urmă, o ucide, îl învinovățim pe soțul ei iubitor pentru moartea ei, deoarece nu a oprit-o pe femeie să intre într-o altă relație? Cât de util ar fi să o forțezi să se întoarcă? Asta l-ar dezvălui pe soț ca iubitor de libertate?

Într-o profundă durere, Tatăl nostru ceresc a trebuit să permită lui Israel alegerea lor de a se închina altor zei inventați de Satana. Închinându-se acestor zei, Israel s-a pus sub controlul Său, ceea ce i-a permis apoi să înceapă să-i distrugă.

Într-o profundă durere, Tatăl nostru ceresc a trebuit să permită lui Israel alegerea lor de a se închina altor zei inventați de Satana.

Când ciurma a început să treacă prin tabără și oamenii au început să moară, vinovăția și consecința acțiunilor lor i-au făcut să-și dea seama de păcatul lor. În termeni umani, singura cale prin care Israelul putea găsi din nou favoare cu Dumnezeu era ca pedeapsa să fie administrată, ceea ce a dus la moartea câtorva, pentru ca restul să poată fi împăcați cu Dumnezeu.

Pentru a satisface dreptatea poporului, Dumnezeu i-a spus lui Moise:

Domnul a zis lui Moise: «Strânge pe toate căpeteniile poporului și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului.» Numeri 25:4

Dumnezeu a revelat pur și simplu păcătoșenia omului în această afirmație. Reacția umană naturală la consecințele negative ale deciziilor proaste este de a găsi pe altcineva să dai vina. Acesta era singurul mod

în care poporul accepta mila; a fost necesară un sacrificiu sau o substituție penală. Întreaga națiune a fost implicată în acel păcat, dar cei mai notabili în încurajarea lor la rău au fost acum spânzurați în ochii poporului.

În timp ce oamenii priveau oamenii spânzurați în fața soarelui, ca și procesul de a privi în sus la șarpele de aramă, oamenii puteau începe să creadă că Dumnezeu îi va ierta, pentru a putea fi vindecați de ciumă.

În timp ce ciuma se petrecea și liderii din apostazie erau uciși, unul dintre prinții lui Israel a adus o femeie medianită în mijlocul taberei, intenționând să doarmă cu ea.

Și iată că un bărbat dintre copiii lui Israel a venit și a adus la frații lui pe o madianită, sub ochii lui Moise și sub ochii întregii adunări a copiilor lui Israel, pe când plângeau la ușa cortului întâlnirii. Numeri 25:6

În timp ce restul lui Israel plângea și se pocăia pentru păcatele lor, acest conducător din seminția lui Simeon a îndrăznit să aducă fără rușine această femeie străină în tabără pentru a comite imoralitate sexuală cu ea. Deși mulți din tabără păcătuiseră, acțiunile acestui om au oferit un paratrăsnet pentru ca dreptatea umană să se manifeste. Zimri Simeonitul a devenit purtător de păcat nu numai pentru el însuși, ci pentru întreaga națiune.

La vederea acestui lucru, Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, s-a sculat din mijlocul adunării și a luat o suliță în mână. ⁸ S-a luat după omul acela din Israel până în cortul lui, i-a străpuns prin pânțele pe amândoi: atât pe bărbatul acela din Israel, cât și pe femeia aceea. Și a încetat astfel urgia care izbucnise printre copiii lui Israel. ⁹ Douăzeci și patru de mii au murit loviți de urgia aceea.. Numeri 25:7-9

Când Fineas a văzut acțiunile îndrăznețe ale lui Zimri, simțul său de dreptate a fost stârnit. În timp ce Israel se pocăia de păcatele lor, acest om a nesocotit păcatul înaintea lor. Fineas, urmând principiile dreptății și judecății umane, a luat o sabie și i-a ucis pe Zimri și Cosbi în timpul actului sexual. Acest lucru a părut bine națiunii și au crezut că va

satisface dreptatea lui Dumnezeu (deși, de fapt, dreptatea umană a fost proiectată asupra lui Dumnezeu, care a fost potolită).

După acest act, ciurma a fost oprită. Apoi, Dumnezeu i-a dat o binecuvântare lui Fineas în felul următor:

«Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a abătut mânia Mea de la copiii lui Israel prin râvna pe care a avut-o pentru Mine în mijlocul lor, și n-am nimic, în mânia Mea, pe copiii lui Israel.¹² De aceea să spui că închei cu el un legământ de pace.¹³ Acesta va fi pentru el și pentru sămânța lui după el legământul unei preoții veșnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel.»
Numeri 25:11-13

În acțiunea de ucidere a lui Zimri și Cosbi, Fineas a adus ispășirea în Israel. Aceasta urmează același model ca și lovirea stâncii. Israelul nu ar fi putut crede că Dumnezeu îi va ierta până când Zimri nu va muri, deoarece dreptatea umană cere moartea înainte ca iertarea să poată avea loc. Fără vărsarea de sânge nu există iertarea păcatului. (Evrei 9:22).

Dumnezeu l-a binecuvântat pe Fineas pentru că a acționat cu bună credință. Dumnezeu nu l-a condamnat pentru uciderea lui Zimri, deoarece Dumnezeu știa că primul pas pentru ca omenirea să accepte ispășirea a fost moartea celor mai vinovați din cadrul națiunii.

Dacă Fineas nu ar fi făcut ceea ce a făcut, Israel ar fi rămas sub condamnarea percepută a lui Dumnezeu așa cum au înțeles-o. Ei nu ar fi putut să creadă că Dumnezeu îi va ierta. Prin urmare, ciurma ar fi continuat până când majoritatea din tabără ar fi pierit.

Dacă Israel ar fi cunoscut adevărul caracterului lui Dumnezeu și că El nu ar fi dorit sacrificiul, ei ar fi putut veni și și-ar fi cerut iertare și ar fi fost acceptați. Ei ar fi putut vorbi cu stânca și ar fi primit apele vieții în mod liber. Dar căile omului nu sunt căile lui Dumnezeu, de aceea Zimri a trebuit să moară pentru ca întreaga națiune să nu piară.

Motivul pentru care Dumnezeu i-a spus lui Moise să-i spânzure pe cei care greșesc în fața oamenilor este pentru că acesta este procesul

ispășirii umane. Dar vorbind aceste cuvinte lui Moise, Dumnezeu nu a făcut decât să descopere ceea ce mulți din Israel gândeau.

Pe vremea lui David, a fost o foamete care a ținut trei ani. David a întrebat pe Domnul, și Domnul a zis: «Din pricina lui Saul și a casei lui sângeroase, pentru că a ucis pe gabaoniți este foametea aceasta.» 2 Împăratul a chemat pe gabaoniți să le vorbească. (Gabaoniții nu erau dintre copiii lui Israel, ci erau o rămășiță a amoriților; copiii lui Israel se legaseră față de ei cu un jurământ, și totuși Saul voise să-i ucidă, în râvna lui pentru copiii lui Israel și Iuda.) 3 David a zis gabaoniților: **«Ce pot face eu pentru voi și cu se să fac ispășire, ca să binecuvântați moștenirea Domnului?»**

⁴Gabaoniții i-au răspuns: «Nu voim nici argint, nici aur de la Saul și de la casa lui și nici nu este treaba noastră să omorâm pe cineva din Israel.» Și împăratul a zis: *«Ce voiți dar să vă fac?»* ⁵Ei au răspuns împăratului: *«Fiindcă omul acela ne-a slăbit și își pusesese de gând să ne nimicească, pentru ca să ne facă să pierim din tot ținutul lui Israel, ⁶să ni se dea șapte bărbați din fiii lui și-i vom spânzura înaintea Domnului, la Ghibea lui Saul, alesul Domnului.»* Și împăratul a zis: *«Vi-i voi da.»* 2 Samuel 21:16

Vedem în aceste fapte principiile ispășirii omului. Un blestem al foametei căzuse asupra lui Israel. Pentru a remedia blestemul, șapte oameni au trebuit să moară. În acest caz, bărbații erau relativ nevinovați. Ei nu au comis personal nici o crimă împotriva gabonitilor. Cu toate acestea, ei au fost aleși ca înlocuitori penali pentru păcatul tatălui lor. Odată ce această acțiune a fost luată, Israel a crezut că păcatul a fost iertat și, prin urmare, ploaia s-ar putea întoarce și seceta s-a terminat.

Acest element al morții celor nevinovați este o parte importantă a ispășirii umane. După cum vedem în povestea Crucii lui Hristos, cei nevinovați trebuie uciși alături de cei vinovați.

Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: «Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!» ⁴⁰*Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: «Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?»* ⁴¹*Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru*

fărădelegile noastre, dar omul acesta n-a făcut niciun rău.»

Luca 23:39–41

Vom analiza mai multe exemple din Vechiul Testament în care cei vinovați și cei nevinovați trebuie să moară pentru ca ispășirea umană să aibă loc. După cum vom descoperi în capitolul 11, moartea vinovaților atârnați în fața soarelui la granițele Canaanului împreună cu vinovatul Zimri nu a fost suficientă pentru a asigura ispășirea pentru Israel. Trebuia să aibă loc moartea celor nevinovați înainte ca ispășirea să poată fi asigurată.

Motivul pentru care Dumnezeu i-a spus lui Moise să-i spânzure pe oamenii care erau conducători în apostazia lui Israel este explicat în povestea lui David și a gabaonitilor. El știa că aceasta era singura cale prin care iertarea putea fi asigurată în mintea oamenilor, așa că le-a spus ceea ce ei deja gândeau. Este primul pas în procesul de ispășire în două etape. Moartea acestor oameni nu reflectă caracterul lui Dumnezeu, ci mai degrabă caracterul omului și ceea ce el crede despre Dumnezeu. Vedem acest principiu iar și iar în Vechiul Testament:

A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineată și au adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace.

⁷Domnul a zis lui Moise: «Scoală și pogoară-te, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat. ⁸Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: 'Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!' « Exod 32:6–8

Când Israel a fost la Muntele Sinai și Moise era pe munte primind instrucțiuni de la Dumnezeu, Israel a devenit neliniștit și a căzut în obiceiurile lor vechi de închinare de când au fost în Egipt. Când Moise s-a întors, oamenii și-au simțit vina. S-a cerut o jertfă înainte ca oamenii să poată crede în iertarea lui Dumnezeu.

...s-a așezat la ușa taberei și a zis: «Cine este pentru Domnul să vină la mine!» Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el. ²⁷El le-a zis: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Fiecare din voi să se încingă cu sabia;

mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa'.»²⁸ Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor.
Exod 32:26–28

Odată ce făptașii principali au fost uciși, Moise a putut căuta apoi o ispășire pentru păcatul națiunii.

*Moise a zis: «Predați-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului și fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi!»*³⁰ A doua zi, Moise a zis poporului: «Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul: **poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru.**» Exod 32:29–30

Cei mai vinovați în apostazie fuseseră sacrificați. Dar ispășirea nu este completă. Nevoia de sânge nevinovat a rămas.

Moise s-a întors la Domnul și a zis: «Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. ³² Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!» Exod 32:31–32

În timp ce Moise se gândește la păcatul comis de Israel, el se întreabă dacă Dumnezeu îi poate ierta. Sacrificiul celor vinovați s-ar putea să nu fie suficient. Poate dacă se oferă o victimă nevinovată, atunci Dumnezeu l-ar ierta pe Israel. Moise se oferă ca ofrandă nevinovată pentru a îndeplini cerința de substituție penală.

Din punct de vedere uman, acesta este un act uimitor de iubire din partea lui Moise. Ea revelează iubirea jertfitoare de sine a Mântuitorului său. Cu toate acestea, această ofrandă se află în cadrul lovirii stâncii. Este primul pas în procesul ispășirii. Acest prim pas conține două elemente; moartea celui mai vinovat alături de moartea celor nevinovați.

Dumnezeu nu a acceptat oferta lui Moise, deoarece moartea lui Moise nu avea să aducă ispășirea pe care Moise a dorit-o pentru popor. Din perspectiva umană, lipsa unei victime nevinovate a însemnat că Israelul va continua să se îndoiască de acceptarea lor cu Dumnezeu și astfel să

cadă în păcat. Acest lucru a însemnat că Israelul va continua să fie afectat.

Domnul a zis lui Moise: «Pe cel ce a păcătuțit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea. ³⁴Du-te dar și du poporul unde ți-am spus. Iată, Îngerul Meu va merge înaintea ta, dar în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor!» ³⁵Domnul a lovit cu urgie poporul, pentru că făcuse vițelul făurit de Aaron.. Exod 32:33–35

Dacă o victimă nevinovată ar fi fost sacrificată în numele lui Israel, ar fi crezut că Dumnezeu i-ar fi iertat și ciurma ar fi fost oprită.

Așa cum am descoperit în capitolul patru, dorința de a ucide este o manifestare a dușmăniei umane împotriva Fiului lui Dumnezeu și a femeii care l-a condus pe Adam să mănânce fructul. Dorința de a-i ucide pe cei vinovați este o expresie a represaliilor satanice. Dorința de a-i ucide pe cei nevinovați este o revelație a dorinței lui Satana, de la început, de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu. Aceste două principii, uciderea celor vinovați și nevinovați sunt revelate în povestirile Bibliei și sunt manifestări ale seminței originale din Geneza 3:12 - «femeia pe care mi-ai dat-o.»

Povestea apostaziei de la Iordan cu Midian se încheie în cele din urmă în Numeri 31 cu sacrificarea unor copii nevinovați. Înainte de a examina această povestire, trebuie să examinăm principiul Evangheliei despre modul în care Dumnezeu permite ca păcătoșenia noastră să se manifeste, astfel încât să ne putem vedea așa cum suntem cu adevărat, astfel încât să ne putem pocăi.

CAPITOLUL 10

UNDE PACATUL ABUNDA HARUL ABUNDA MULT MAI MULT

Care este procesul prin care Dumnezeu conduce un păcătos la mântuire? Cum arată Dumnezeu omului dușmănia care este ascunsă în inima lui?

«Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască»? Ieremia 17:9

Cât de ușor ar fi pentru Fiul lui Dumnezeu să ne spună: «Tu încerci să mă omori» și să-L credem, să cădem în genunchi cu lacrimi și să ne cerem iertare și să credem că Dumnezeu este atât de milostiv încât suntem iertați.

Vedem ce se întâmplă când Isus a încercat să le spună unor oameni că încercau să-L omoare.

«Oare nu v-a dat Moise Legea? Totuși nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?» ²⁰ Norodul I-a răspuns: «Ai drac. Cine caută să Te omoare?» Ioan 7:19-20

Cum te confrunți cu ceva care este ascuns adânc în inima cuiva și care nici măcar el nu este pe deplin conștient că există? Fără a folosi forța, Dumnezeu ne permite să înfruntăm consecințele propriilor noastre alegeri pentru ca ceea ce este în noi să se manifeste astfel încât să le putem vedea.

Să luăm, de exemplu, povestea femeii străine care L-a implorat pe Isus să-i vindece fiica. Ucenicii lui Isus au fost orbiți de intoleranța lor rasială. Este posibil ca Isus să le fi spus ceea ce era ascuns în inimile lor, dar ei ar fi fost jigniți sau pur și simplu L-ar fi respins din cauza faptului că El le-a cerut să intre într-o realitate pe care nu erau pregătiți să o accepte.

Și iată că o femeie canaaneancă a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.» ²³ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. *Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: «Dă-i drumul, căci strigă după noi».* Matei 15:22–23

Dacă Isus ar fi acceptat imediat cererea femeii, ucenicii nu ar fi început să-și dea seama cât de rea era starea lor. Tăcut, păcatul rasial al ucenicilor s-a manifestat prin cererea de a o trimite. Dar Isus nu se oprește aici. El pare să fie de acord cu ucenicii în modul în care vorbește.

Drept răspuns, El a zis: »Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel». Matei 15:24

Isus pare să confirme prejudecățile lor. Pentru ucenici, această afirmație suna ca Isus a acceptat excluderea ei, deoarece ea nu a fost un evreu în trup. Dar Isus este Mântuitorul întregii lumi, astfel casa lui Israel îi cuprinde pe toți cei care primesc adevăratul Duh al lui Dumnezeu.

Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu, și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. ²⁹ *Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă;*

*un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.
Romani 2:28–29*

Pentru cei care ascultau din punct de vedere trupesc, ei îl auzeau pe Isus doar excluzând această femeie și confirmând astfel prejudecățile lor împotriva ei. Acest fapt este vital pentru a înțelege *toate* poruncile lui Dumnezeu din Vechiul Testament care par să încurajeze violența.

*De aceea Cuvântul
lui Dumnezeu este
mai ascuțit decât
orice sabie cu două
tăișuri. Cuvântul lui
Dumnezeu scoate
din om sămânța
care locuiește în El.*

De aceea Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri. Cuvântul lui Dumnezeu scoate din om sămânța care locuiește în el. Dacă sinele conduce inima, atunci Cuvântul lui Dumnezeu va părea să confirme propria lor gândire, dar pentru cei care ascultă Duhul lui

Hristos, ei vor auzi într-un mod care reflectă caracterul lui Hristos.

Pentru cei care ascultau Duhul lui Dumnezeu, ei auzeau cuvintele lui Isus către această femeie ca o invitație. Ascultătorul este cel care determină sensul cuvintelor. Cuvintele lui Isus vorbesc atât cărnii, cât și Duhului. Evident, femeia era în Duhul pentru că nu a abandonat cererea ei, ci s-a apropiat și S-a închinat lui Isus, așteptând un răspuns.

Apoi a venit și S-a închinat Lui, zicând: «Doamne, ajută-mă!» Matei 15:25

Această fiică prețioasă a lui Dumnezeu a văzut ceva în Isus care nu a descurajat-o să-și continue apelul. Dar era ceva în interiorul ei care mai trebuia să iasă. Posesia fiicei sale de către spiritele rele vorbește despre o parte din întunericul pe care l-a trăit această femeie. Se simțea lipsită de valoare în interior. Îmbrățișarea lipsei de valoare este un păcat în lumina valorii pe care o avem în ochii lui Dumnezeu. El spune că suntem iubiți și să credem că suntem fără valoare neagă adevărul identității noastre față de Dumnezeu. Isus ajunge mai departe în sufletul ei reflectând gândurile ei despre ea însăși și ceea ce au simțit ucenicii despre ea.

Drept răspuns, El i-a zis: »Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!» Matei 15:26

Urechea care este în trup va auzi că Isus tocmai a numit-o un câine, amplificând astfel fie propriile sentimente rasiale, fie invers, propria lor lipsă de valoare. Dar, în Duhul, urechea observă că Isus nu a numit-o un câine, ci a întrebat-o de fapt dacă ea credea că era un copil al lui Dumnezeu. Ar fi putut răspunde: «Sunt un copil al lui Dumnezeu» și și-ar prezenta petiția în acest context. În schimb, ea își dezvăluie judecata de sine ca fiind una lipsită de valoare. În acest moment, Duhul lui Dumnezeu o convinge de harul super-bogat.

«Da, Doamne», a zis ea, «dar și căței mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor». Matei 15:27

Duhul lui Hristos o atrage să-și depășească sentimentele de a fi câine și, în schimb, să creadă că poate fi eliberată de anxietatea ei profundă pentru fiica ei, precum și de sentimentele ei că este pedepsită pentru păcatele ei.

Desfătarea în inima lui Isus se manifestă în cuvântul cu o singură literă «O» - Vorbește despre dragostea lui Isus pentru fiica Sa.

Atunci, Isus i-a zis: «O», femeie, mare este credința Ta! Facă-ți-se cum voești.» Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela. Matei 15:28

Cât de șocați ar fi fost ucenicii! După fiecare declarație a lui Isus în trup, ei ar fi fost complet confuzi de ceea ce pare a fi o schimbare bruscă prin vindecarea fiicei femeii. Acest lucru le-ar fi pus la încercare încrederea în El, dar, din fericire, ei au rezistat. Abia în noaptea dinaintea răstignirii, dușmănia din inimile ucenicilor a fost cu adevărat revelată. Habar n-aveau că e acolo. Isus a încercat cu blândețe să-i avertizeze:

Atunci, Isus le-a zis: »În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: 'Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite'.³² Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea.»³³ Petru a luat cuvântul și I-a zis: «Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire». Matei 26:31–33

Isus îi avertizează cu dragoste pe ucenici cu privire la ceea ce este în interiorul lor. În loc să ceară ajutor, Petru neagă ceea ce spune Isus și își afirmă cu tărie propria judecată despre sine. Dacă Petru L-ar fi ascultat pe Isus și L-ar fi cerut ajutor, atunci s-ar putea să nu fi eșuat sau cel puțin căderea ar fi fost mult mai puțin dramatică.

Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă cele scrise prin proroci.» Atunci, toți ucenicii L-au părăsit și au fugit. Matei 26:56

Peste puțin, cei ce stăteau acolo, s-au apropiat și au zis lui Petru: «Nu mai încape îndoială că și tu ești unul din oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol». ⁷⁴ Atunci, el a început să se blesteme și să se jure, zicând: «Nu cunosc pe Omul acesta!» În clipa aceea a cântat cocoșul. ⁷⁵ Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: »Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori». Și a ieșit afară și a plâns cu amar. Matei 26:73–75

Săracul Petru, dușmănia din inima lui împotriva Fiului lui Dumnezeu s-a manifestat în modul cel mai dramatic. Povestea lui dovedește adevărate cuvintele Scripturii.

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult. Romani 5:20

Este posibil ca Isus să fi împiedicat evenimentele care le-au permis ucenicilor să-L părăsească. El s-ar fi putut elibera de conducătorii iudei și i-ar fi condus la siguranță, dar ei nu ar fi știut niciodată ce era în ei; dușmănia ar fi rămas.

Împăcarea cu Tatăl nostru din ceruri necesită îndepărtarea dușmăniei ascunse din inimile noastre. Acest proces se realizează prin Dumnezeu, permițând să apară circumstanțe care revelează ceea ce este adânc în subconștientul nostru. Când aceste lucruri ies la suprafață, Duhul lui Dumnezeu Își revarsă harul asupra păcătosului și îl invită să primească iertare. Așa are loc ispășirea. Pavel o exprimă într-un alt context ca acesta:

Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos. ⁵ Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, ⁶ care ne-a și făcut în

stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.⁷ Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pihonească ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare,⁸ cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?⁹ Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? . 2 Corinteni 3:4–9

Pavel ne prezintă lucrarea celor două legăminte. Lucrarea glorioasă a Vechiului Legământ este o slujire a morții. Ne descoperă dușmănia din inimile noastre. Dar lucrarea Noului Legământ este și mai bună. Ea ne izbăvește de dușmănia și păcatul nostru. Primim asigurarea iertării. Condamnarea legii din Vechiul Legământ își face lucrarea pentru a ne aduce la Hristos. La picioarele lui Isus, putem găsi tot harul de care avem nevoie pentru a fi eliberați de dușmănia noastră ascunsă și pentru a fi împăcați cu Dumnezeu și pentru a primi ispășirea.

Lucrarea legii este reprezentată de Moise pentru că legea i-a fost dată lui. Dar Dumnezeu a scris legea și i-a dat-o lui Moise. Nu trebuie să ne gândim că aceasta înseamnă că legea este făcută de om – Hristos i-a dat legea lui Moise prin îngerii Săi.

Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Ioan 1:17

Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,. 1 Timotei 2:5

Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină «Sămânța», căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Galateni 3:19

Fără ca legea să aducă convingerea păcatului în inimile noastre, nu am cunoaște niciodată adevărata profunzime a depravării noastre. Nu poți avea vindecare fără un diagnostic corect. Legea diagnostichează problema noastră în momentul în care dușmănia noastră ascunsă este expusă. Chiar în locul expunerii, Hristos face apel la noi că suntem

iertați și acest lucru ne permite să fim izbăviți de dușmănie. Pavel continuă în Galateni:

Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege. Galateni 3:21

Legea nu este împotriva promisiunilor lui Dumnezeu. Legea nu poate da viață, dar rolul ei este să te conducă la cel care are viață.

Căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit, și pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Evrei 7:19

Dacă scoateți cuvântul furnizat de traducători, atunci aveți o armonie perfectă cu ceea ce a scris David în Psalmi:

Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Psalm 19:7

Legea nu poate face pe nimeni perfect, dar aduce speranța în mai bine. Așa convertește sufletul. Ea acționează ca un învățător care să ne aducă la Hristos. (Galateni 3:24). De aceea, Vechiul Legământ vorbește omului trupesc în limba lui. Ea vorbește într-un mod de a mări ideile sale greșite la fel cum cuvintele lui Isus păreau să indice că el nu a fost trimis pentru a ajuta femeia cananită. Când apare o criză și adevărul iese la iveală, atunci harul este oferit pentru ca sufletul să intre în experiența Noului Legământ.

Aceasta este o poartă îngustă prin care să intrăm, pentru că Isus ne-a spus că puțini din această lume vor alege să intre prin acest proces de expunere și descoperire a păcatelor lor prin lege, pentru a primi apoi harul iubitor iertător al lui Dumnezeu.

Dacă aplicăm acest cadru al Vechiului Legământ și al Noului Legământ care lucrează împreună pentru a ne aduce la salvare, putem plasa unele dintre lucrurile pe care le-am luat în considerare anterior în acest cadru pentru a ne oferi o imagine mai clară a modului în care funcționează de fapt acest lucru.

Vechiul Legământ	Noul Legământ
Lovește stâncă	Vorbește cu Stâncă
Altar de aramă — Curte	Chivotul de aur - Locul Preasfânt
Dumnezeu cere sacrificiu	Omul cere sacrificii
Justiția cere moartea	Justiția oferă în mod liber Mila
Dumnezeu L-a omorât pe Hristos	Omul L-a omorât pe Hristos
Gândurile omului	Gândurile lui Dumnezeu
Ispășirea omului	Ispășirea lui Dumnezeu

Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre, dar Dumnezeu ne întâlnește acolo unde gândim și ne aduce pe aceia dintre noi care sunt dispuși în înțelegerea Sa. Fiecare dintre noi trecem prin acest proces în doi pași pentru a fi aduși în armonie cu Dumnezeu; pentru a primi ispășirea.

Acest proces este vital pentru a înțelege. Pentru ca fiecare dintre noi să primească ispășirea, dușmănia ascunsă din inimile noastre trebuie să fie revelată [Vechiul Legământ] pentru a putea primi harul abundent al lui Dumnezeu [Noul Legământ]. Când înțelegem acest proces cu două legăminte, atunci avem cadrul corect pentru a înțelege povești precum sacrificarea copiilor nevinovați în Numeri 31.

CAPITOLUL 11

MĂCELUL INOCENȚEI

Într-una dintre cele mai frumoase afirmații ale Scripturii este conținută o dușmănie nerealizată.

Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!». Exod 32:32

La Muntele Sinai, Moise se luptă în mintea sa între limitele iertării lui Dumnezeu și sistemul de justiție pe care toți oamenii îl înțeleg – moartea ca pedeapsă pentru încălcare. În tinerețe, Moise și-a demonstrat credința că cei vinovați trebuie pedepsiți cu moartea.

În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui. ¹²S-a uitat în toate părțile și, văzând că nu este nimeni, a omorât pe egiptean și l-a ascuns în nisip. Exod 2:11-12

Patruzeci de ani în pustiu, îngrijind oile, a înmuiat acest principiu al răsplătirii în Moise, dar fără revelația completă a caracterului lui Dumnezeu așa cum a fost revelat în Hristos, a fost extrem de dificil să înlăture în totalitate această idee falsă.

Dumnezeu, știind cât de greu este să elimini astfel de concepții greșite adânc înrădăcinate în om și nedorind să forțeze o înțelegere diferită asupra omului, îl învață pe om unde se află, cronicizând detaliile încercărilor Sale de a ajunge la om, astfel încât într-o zi în viitor omul să

poată pune piesele împreună și să ajungă la o înțelegere mai exactă a caracterului Său și a dreptății Sale. Aceasta este tot ceea ce Dumnezeu poate face și ceea ce a făcut timp de 6000 de ani: El umblă cu oamenii prin înțelegerea lor întunecată în timp ce mănâncă rodul amar al alegerilor lor, vorbindu-le în același timp cu blândețe prin Duhul Său despre o cale mai bună.

Acum omul Moise era foarte smerit, mai mult decât toți oamenii care erau pe fața pământului. Numeri 12:3

Moise era cel mai răbdător și grijuliu om de pe pământ în acea vreme și erau foarte puțini după el care să-i posede nivelul de smerenie. Cu toate acestea, trădarea ascunsă a lui Adam era încă ascunsă în caracterul lui Moise. Tatăl nostru ceresc a vrut să-l elibereze pe Moise de această ostilitate ascunsă.

După cum am descoperit în ultimul capitol, singura modalitate de a face acest lucru a fost de a permite tendințelor naturale ale lui Moise să abunde într-o situație dificilă. Acest lucru ar permite harului lui Dumnezeu să abunde mult mai mult. În momentul în care Moise a lovit stânca de două ori în mânie din cauza atitudinii fără credință a poporului, dușmănia ascunsă din Moise a ieșit la iveală. Lovirea stâncii a fost un simbol al izbirii lui Hristos. Înainte ca Moise să urce pe Muntele Nebo și să meargă la mormânt, Dumnezeu avea să descopere profunzimea ostilității din Moise într-o asemenea măsură încât să se poată vedea că Moise avea aceeași natură ca și Faraon care a încercat să-l omoare ca pe un prunc.

În capitolul 9 am văzut uciderea celor vinovați în Israel pentru că au permis închinarea falsă și imoralitatea sexuală în tabără. Acum era timpul ca națiunea vinovată din Midian să culeagă ceea ce semănase. Dumnezeu îi vorbește lui Moise:

«Răzbună pe copiii lui Israel împotriva madianiților, apoi vei fi adăugat la poporul tău.» Numeri 31:2

Aici este sarcina finală pentru Moise înainte de a muri; răzbunarea pe midianiți. Dar a cui răzbunare era satisfăcută aici? Luați în considerare alte două traduceri:

«Executați răzbunarea fiilor lui Israel împotriva midianiților – după aceea sunteți adunați la poporul vostru.» Numeri 31:2 (YLT)

Să [răzbune cu pedeapsă pe fiii lui Israel] pe midianiți; și în cele din urmă veți fi adăugați poporului vostru. Numeri 31:2 (Poliglot apostolic)

Ce au înțeles Moise și israeliții prin răzbunare?

Deci Moise a vorbit poporului, zicând: «Înarmați-i pe unii dintre voi înșivă pentru război și lăsați-i să meargă împotriva midianiților ca să se răzbune pe Domnul în Midian». Numeri 31:3

Răzbunarea pentru Moise înseamnă să-i ucidă și să-i distrugă pe cei care făcuseră rău. Moise a exprimat răzbunarea umană ca răzbunare a lui Dumnezeu. Aceasta este proiectarea pe Dumnezeu trăsăturile de caracter ale lui Israel, inclusiv Moise. Trădarea vicleană a lui Balam în ligă cu medianiții face ca jignirea lui Moise să abundă. (Romani 5:20). Dumnezeu i-a vorbit lui Moise despre răzbunarea fiilor lui Israel. Moise a vorbit despre răzbunarea lui Iehova. Moise le spune israeliților să se înarmeze pentru război. Dumnezeu nu a menționat cuvântul *război* sau de a fi înarmat. Cum se răzbină Dumnezeu pe vrăjmașii Săi?

Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul. ²⁰ Dimpotrivă, «dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.» Romani 12:19–20

Răzbunarea lui Dumnezeu este să-Și hrănească dușmanii și să le dea ceva de băut atunci când le este sete. Când dușmanul tău este bun cu tine, torturează conștiința (dacă mai există conștiință) și provoacă un mare disconfort sufletului. Acesta este modul în care Dumnezeu își transformă dușmanii, care îi includ pe toți oamenii în starea lor naturală, în prietenii Săi – bunătatea Sa față de noi ne conduce la pocăință și împăcare. (Romani 2:4).

Cum și-a tratat Elisei dușmanii?

Împăratul lui Israel, văzându-i, a zis lui Elisei: «Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?»²² »Să nu-i măcelărești», a răspuns Elisei. «Obișnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea, apoi să se ducă la stăpânul lor.»²³ Împăratul lui Israel le-a dat un prânz mare și ei au mâncat și au băut, apoi le-a dat drumul și au plecat la stăpânul lor. Și oștile sirienilor nu s-au mai întors pe ținutul lui Israel.. 2 Împărați 6:21-23

De ce trupele de tâlhari sirieni nu au mai intrat în țara lui Israel? Este din cauza cărbunilor de foc de pe capul lor. Acești soldați au crezut că vor muri, și fiind tratați în schimb la un mare ospăț a pătruns în inimile lor și i-a făcut să se rușineze de dorința lor de a-i ucide pe israeliți, așa că s-au oprit.

Dar, după cum am afirmat, nu răzbunarea lui Dumnezeu a fost executată; a fost răzbunarea lui Israel. Moise a lovit stânca, un simbol al lui Hristos, din nou, spunând că a fost răzbunarea lui Dumnezeu care a fost executată. A fost o manifestare a dușmăniei ascunse care își are originea în inima lui Adam.

Cel mai blând om din tot pământul devăluie dintr-o dată ostilitatea ascunsă din el în dorința de a-i sacrifica pe midianiți. Dacă Dumnezeu nu ar fi spus ce a făcut, această ostilitate ascunsă ar fi putut să nu iasă la iveală.

Neînțelegerea a ceea ce vrea să spună Dumnezeu este cea care îl face pe Dumnezeu să fie învăluit în întuneric. Nu există întuneric în Dumnezeu, dar, așa cum oamenii care Îl reprezintă pe Dumnezeu înțeleg greșit caracterul Său, acest lucru face ca întunericul să-L înconjoare pe Dumnezeu.

Domnul împărățește: să se veselească pământul și să se bucure ostroavele cele multe! ²Norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelie scaunului Său de domnie.. Psalm 97:1-2

Ce sunt acești nori?

Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Evrei 12:1

În cartea Evrei, Pavel alcătuieste o listă cu mulți dintre eroii Vechiului Testament. Acestea sunt mărturiile ale lui Dumnezeu de-a lungul istoriei. Cu toate acestea, neînțelegerea lor cu privire la caracterul lui Dumnezeu îl face pe Dumnezeu să fie înconjurat de nori întunecați. Lumina lui Dumnezeu caută să strălucească prin acest întuneric. În persoana lui Isus, lumina pură strălucește prin întuneric.

Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. 2 Corinteni 4:6

Când Dumnezeu i-a vorbit lui Israel pe Muntele Sinai, El le-a vorbit prin nori de întuneric. Acest întuneric nu este în Dumnezeu, ci în umanitate. Cutremurul, fulgerele și tunetele sunt o reflectare a gândurilor oamenilor despre Dumnezeu.

A treia zi dimineăta, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.¹⁷ Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui.¹⁸ Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere. Exod 19:16–18

Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare.¹⁹ Ei au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.»²⁰ Moise a zis poporului: «Nu vă înspăimântați, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiviți.»²¹ Poporul stătea în depărtare, iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu. Exod 20:18-21

Dumnezeu a îngăduit ca elementele naturale să reflecte ceea ce cred oamenii despre Dumnezeu. Pământul era sub stăpânirea oamenilor și a depus mărturie despre ceea ce credeau despre El. În acest proces, Dumnezeu face ca legea să intre pentru ca păcatul oamenilor să devină mai evident pentru ei.

Așa cum am afirmat mai devreme, este vital ca profunzimea ostilității în Moise să fie revelată înainte ca el să moară. Dumnezeu nu face acest lucru pentru a-l condamna pe Moise, ci pentru ca Moise să primească harul abundent. Dumnezeu nu condamnă niciodată; El numai condamnă pentru a aduce vindecarea dușmăniei pentru o reconciliere mai profundă, dar omul este cel care, în neînțelegerea sa, percepe această lucrare de convingere ca fiind osândă, iar în vinovație și frică pierd.

Israel a mers la război cu Median cu gândul că ei luptă războiul lui Dumnezeu și duc la îndeplinire răzbunarea Lui. Medianiții au fost decimați. Israel s-a asigurat că Balam, acel proroc mincinos, a fost și el distrus. Dar când se întorc, Moise reacționează cu mare mânie.

Și Moise s-a mâniat pe căpeteniile oștirii, pe căpeteniile peste o mie și pe căpeteniile peste o sută care se întorceau de la război. ¹⁵ El le-a zis: «Cum? Ați lăsat cu viață pe toate femeile? ¹⁶ Iată, ele sunt acelea care, după cuvântul lui Balaam, au târât pe copiii lui Israel să păcătuiască împotriva Domnului, în fapta lui Peor, și atunci a izbucnit urgia în adunarea Domnului. ¹⁷ Acum dar omorâți pe orice prunc de parte bărbătească și omorâți pe orice femeie care a cunoscut pe un bărbat culcându-se cu el, Numeri 31:14–17

I-a spus Dumnezeu ceva lui Moise despre uciderea copiilor de parte bărbătească? În ce fel au sedus acei copilași din Midian Israelul provocând o ciumă pentru a distruge 24.000 de israeliți? Toate femeile care au dormit vreodată cu un bărbat au fost omorâte. Dar fetele care nu au dormit cu un bărbat au fost ținute în viață pentru a fi alese să doarmă cu bărbați israeliți și să le fie slave.

Nu este greu de înțeles logica umană a motivului pentru care femeile au fost omorâte, dar în lumina caracterului lui Isus care a iertat femeia

prinsă în adulter, ne dezvăluie tuturor unde se află inimile noastre cu privire la această chestiune.

Viața lui Moise a fost cruțată atunci când Faraonul din Egipt a poruncit ca toți băieții israeliți să fie uciși și fetițele să fie cruțate.

Împăratul Egiptului a poruncit moașelor evreilor, numite una Șifra și cealaltă Pua,¹⁶ și le-a zis: «Când veți împlini slujba de moașe pe lângă femeile evreilor și le veți vedea pe scaunul de naștere, dacă este băiat, să-l omorâți, iar dacă este fată, s-o lăsați să trăiască.» Exod 1:15–16

De asemenea, este de interes faptul că, atunci când Moise a fugit din Egipt, el a găsit refugiu în țara Median.

Faraon a aflat ce se petrecuse și căuta să-l omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon și a locuit în țara Madian. A șezut lângă o fântână. Exod 2:15

Moise s-a căsătorit cu fiica lui Jetro, preotul din Median. (Exodul 2:16-21). Toate aceste lucruri ar trebui să ne facă să tremurăm. Moise a fost cel mai blând om care a trăit. Când a venit testul corect, s-a descoperit că Moise putea arăta aceleași atribute ca și Faraon care căuta să-i ucidă pe copiii israeliți.

Dacă doriți cu adevărat să știți ce este ascuns adânc în sufletul vostru, priviți în fața lui Moise și vedeți-vă pe voi înșivă. Toate aceste lucruri au fost scrise pentru învățarea noastră. (Romani 15:4). Nu este nimic bun în om; nu există nimeni care să-L caute pe Dumnezeu. (Romani 3:11-12). Așa cum Isus ne-a spus, nu există nici unul bun, doar unul singur, Dumnezeu.

În măcelul regilor din Median, vedem jertfa celor vinovați. La femeile care i-au sedus pe bărbații israeliți, vedem și jertfa celor vinovați. În moartea femeilor care nu au sedus Israelul și a băieților din Median, vedem sacrificiul celor nevinovați – iar acest lucru completează ispășirea substituției penale. Toate acestea sunt ecouri ale acuzației din grădina «femeia pe care tu, (Fiul), mi-ai dat-o.»: femeia vinovată și Fiul nevinovat sunt condamnați la moarte pentru a finaliza ispășirea pentru Adam.

Restul capitolului vorbește despre prada războiului, despre modul în care a fost împărțită și despre ceea ce a fost devotat lui Dumnezeu. Apoi, citim ceva extrem de important pe tema ispășirii.

Noi aducem deci ca dar Domnului fiecare ce a găsit ca scule de aur, și anume lănțișoare, brățări, inele, cercei și salbe, ca să se facă ispășire pentru sufletele noastre înaintea Domnului.». Numeri 31:50

Omorându-i pe midianiți și luând prada războiului și făcând o ofrandă lui Dumnezeu, israeliții au făcut ispășire *pentru ei înșiși*. Dar cum își fac oamenii ispășirea pentru ei înșiși când nu este nimeni neprihănit, nici unul? După cum a declarat Dumnezeu, răzbunarea lui Israel a fost cea care a fost satisfăcută, de aceea ispășirea făcută a fost pentru ei înșiși.

Pentru o scurtă clipă, Moise apare ca Faraon, cu aceeași sămânță de dușmănie mânată de dorința de a-și păstra neamul. Punctul critic de reținut este că Dumnezeu nu condamnă nicio persoană pentru eșecurile lor, ci le va arăta adevărul, astfel încât Să le poată da milă și vindecare spirituală dacă acceptă adevărul.

Mulți oameni sunt îngroziți de sugestia că Moise a acționat greșit. Aceasta este o încercare de a justifica ostilitatea ascunsă din inimile lor. Isus nu a ordonat niciodată uciderea nimănui; ea nu face parte din caracterul Său. Hristos a îndurat Crucea în moartea tuturor midianiților, pentru ca procesul Evangheliei să poată fi finalizat în Moise.

Nu faceți nicio greșală, midianiții au primit consecințele naturale ale alegerilor lor. Ei căutau să distrugă Israelul și Dumnezeu a îngăduit ca nedreptățile părinților să fie vizitate asupra copiilor. Dumnezeu nu a împiedicat consecințele să cadă, dar caracterul lui Dumnezeu nu este reprezentat în sacrificarea midianiților.

Mă rog ca, citind aceste povestiri cu ochi proaspeți, principiile ispășirii să capete o semnificație mult mai mare. Mă rog ca depravarea întregii naturi umane să fie descoperită și pusă în țărână, astfel încât noi toți să ne agățăm de Hristos ca singura noastră speranță de mântuire. Nu există nimeni care să fie bun, nimeni. De aceea ne este dată această

istorie; ele sunt «scrise ca avertismente pentru noi, asupra cărora a venit punctul culminant al veacurilor». 1 Corinteni 10:11 (NIV).

Cu toții avem același trup ca Moise și Faraon. Avem potențialul de a face exact așa cum au făcut-o, chiar dacă suntem cea mai blândă persoană de pe pământ.

Apoi, ne întoarcem la Sanctuarul mozaic pentru a înțelege mai profund modul în care Fiul lui Dumnezeu tratează trădarea noastră ascunsă pentru a ne aduce în reconciliere cu Dumnezeu.

CAPITOLUL 12

VALUL TRUPULUI SAU

Calea Ta, Dumnezeule, este în sanctuar; Cine este un Dumnezeu atât de mare ca Dumnezeul nostru? Psalmii 77:13

Sensul principal al cuvântului *cale* este «drum». «Drumul tău este în Sanctuar.» Punctul de plecare al drumului este locul în care omul căzut stă în întuneric, în timp ce punctul final este locul în care este reprezentat Tatăl nostru al luminii. Drumul dintre aceste două puncte este revelat în Sanctuar, reprezentându-L pe Hristos. În paralel cu aceasta Isus spune «Eu sunt Calea», care în limba greacă este *τρόπος*, care înseamnă, de asemenea, *cale* sau *drum*. «Calea Ta, Dumnezeule, este în Sanctuar» și Hristos este calea către Tatăl. Isus spune, «Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» Calea începe unde omul este, și se termină unde Dumnezeu este.

OMUL

DUMNEZEU

Acum, pe acest drum, putem pune un alt strat de înțelegere și anume Isaia 55:8–9. Dacă punem acest lucru pe această diagramă, avem căile omului și căile lui Dumnezeu.

OMUL
(Calea Omului)

DUMNEZEU
(Calea lui Dumnezeu)

Care este diferența dintre cele două? Diferența dintre dreptate și păcat. Ele sunt complet opuse. Calea, pentru a ajunge de la căile omului la căile lui Dumnezeu, trece printr-o transformare completă, așa cum este reprezentată în altă parte în Scriptură ca întuneric la lumină.

Avem un alt verset pe care îl putem aplica aici.. Ezechiel 36:26, «Voi lua inima de piatră din carnea voastră și vă voi da o inimă de carne.» Nu spunem că Dumnezeu este trup, ci reprezintă blândețea, mila și umilitatea, lui Dumnezeu, mai degrabă decât caracterul crud, aspru, pietros al omului. Acestea sunt câteva dintre paralelele unde există concepte opuse. Pentru ca Dumnezeu să ne revendice și să ajungă la noi, Dumnezeu l-a trimis pe singurul Său Fiul născut. Dumnezeu a trebuit să-L trimită pe Fiul Său acolo unde suntem.

Suntem reprezentați de oile pierdute. Hristos vine la noi pentru că «Nu este nimeni care caută după Dumnezeu.» (Romani 3:11). Omul nu umblă spre Dumnezeu. Hristos umblă sau aleargă spre om pentru a-i lua pe cei care sunt dornici să se întoarcă la Tatăl.

Starea omului în întunericul păcatului este cumplită pentru că atunci când lumina dreptății vine la noi, Biblia ne spune că ne îndepărtăm în mod natural de lumină. Prin natura noastră, nici nu înțelegem lumina, nici nu o dorim.

Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. Ioan 1:5

Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

Ioan 3:19

Deoarece gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre, tot ceea ce spune El este interpretat în întunericul nostru ca ceva împotriva noastră și pentru răul nostru. Vedem acest lucru la copiii lui Israel la Muntele Sinai:

Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel. Exod 24:17

Frumoasa slavă a lui Dumnezeu s-a arătat ca un foc mistuitor sau distrugător pentru oameni. Pentru ca Dumnezeu să ajungă la om, El a

trebuie să vină chiar acolo unde era omul. Dar când Dumnezeu vine spre noi, ne temem în mod natural că El vine să ne facă rău pentru păcătoșenia noastră. Prin urmare, avem nevoie de un mediator care să pledeze în fața Celui despre care credem că cere pedeapsa și moartea.

Dușmănia care își are originea în inima lui Adam împotriva lui Dumnezeu, a trecut la întreaga rasă umană și împiedică posibilitatea unei comunicări eficiente fără un mijlocitor. Un astfel de mijlocitor este Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. ¹⁴ Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea ¹⁵ și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace.. Efeseni 2:13–15

Hristos a doborât zidul despărțirii dintre noi și Dumnezeu prin vâlul trupului Său. Majoritatea creștinilor cred că acest pasaj se referă la zidul dintre evrei și neamuri care a fost dărâmat prin îndepărtarea legii lui Moise. Observați ce spune Biblia, versiunea Vestea Bună:

*Căci **Însuși Hristos ne-a adus pace făcându-i pe iudei și neamuri un singur popor.** Cu trupul său a dărâmat zidul care i-a despărțit și i-a ținut vrăjmași. **El a abolit Legea iudaică** cu poruncile și regulile ei, pentru a crea din cele două rase un popor nou în unire cu el însuși, făcând astfel pace. Efeseni 2:14-15 (Biblia Vestea Bună)*

Majoritatea oamenilor înțeleg cuvântul *rânduiești* așa cum este exprimat în King James ca referindu-se la legea lui Moise. Aceasta este o traducere a cuvântului grecesc *dogmă*.

Dacă căutați în Vechiul Testament grecesc (LXX) *dogma*, aceasta nu se referă niciodată la legea lui Moise, ci mai degrabă la decretul făcut de om și adesea la decretul de pedeapsă și de moarte.

- Ezra 6:8 - decret persan pentru a construi templul.

- Ezechiel 20:26 din versetul 25 - Dumnezeu le-a dat pâna și legi care nu au fost bune. Dumnezeu i-a stricat în decretul lor.
- Daniel 2:13 – Decretul morții pentru uciderea înțelepților.
- Daniel 3:10,29 – Decretul morții pe câmpia Dura de către regele Babilonului.
- Daniel 4:6 – Decret pentru a aduna toți înțelepții.
- Daniel 6:8,10,12,13,15,26 – Semnează decretul morții pentru a nu te închina lui Dumnezeu ci doar regelui.

Iată cum este folosit același cuvânt în Noul Testament:

- Luca 2:1 - Un decret al Cezarului.
- Faptele apostolilor 16:4 - Un decret al apostolilor pentru a limita ceea ce este predat din legea lui Moise din cauza poziției excesive a unora dintre iudei cu privire la această chestiune.
- Faptele apostolilor 17:7 - Un decret al Cezarului.
- Efeseni 2:15 - Hristos a abolit poruncile cuprinse în decret (umane).
- Coloseni 2:14 - Ștergând decretul umane care au fost împotriva noastră.

Privind la modul în care acest cuvânt *decret* este folosit în întreaga Biblie arată că nu are nimic de-a face cu legile pe care Moise le-a scris în Vechiul Testament. Mai degrabă, ea vorbește de actele și cererile umane și, adesea, actele care implică pedeapsa cu moartea. Vedeți cum animozitatea din om îl face să înțeleagă ce spune Pavel ca înlăturând legea lui Dumnezeu dată prin Moise, în loc să înlătore decretul de condamnare ale umanității?

Așa cum am discutat în capitolul patru despre răutatea ascunsă a lui Adam, primul decret uman a fost ca Fiul lui Dumnezeu să moară pentru evenimentele care s-au desfășurat în Grădina Edenului. Adam a transmis această natură a judecării tuturor copiilor săi și astfel această

condamnare se află în toți oamenii în starea lor naturală. Natura umană încearcă să ascundă această ură și mărturisește că-L iubește pe Dumnezeu, la fel ca subiecții unei națiuni totalitare care se tem că vor fi uciși dacă nu-l onorează pe șeful statului (Exemplu: Coreea de Nord).

Pentru a ajunge la noi, Hristos a trebuit să ia asupra lui trupul nostru pentru a dărâma zidul de separare creat de sistemul nostru de justiție fals care a dus la decrete de condamnare și de moarte. Devenind unul dintre noi, El ar putea invoca cazul nostru în fața Tatălui pe care ni-l imaginăm greșit că este împotriva noastră și să plătească prețul pe care ni l-am imaginat greșit că trebuie plătit. El ar putea arăta omului, adevăratul mod de a se raporta la Dumnezeu, fără idei idolatre despre caracterul Său și fără neîncredere profund reprimată.

De aceea, când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup; Evrei 10:5

Dreptatea lui Dumnezeu nu a cerut această moarte. El nu a vrut niciodată sacrificii, ci, în schimb, un trup uman a fost pregătit pentru Isus, care să-I permită să se apropie de noi. Acel trup omenesc nu era din sămânța lui Adam înainte de cădere, ci era sămânța lui David după căderea omului.

Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David în ce privește trupul. Romani 1:3

Hristos luând trupul nostru asupra Lui, a supus slava în El în așa măsură încât să putem suporta să fim în prezența Sa. Dacă Hristos ar fi venit într-un trup diferit de al nostru, dușmănia și judecata din noi ar fi fost proiectate asupra Lui și, asemenea lui Adam care a fugit în grădină, am fi fugit de El. Slava Lui dezvelită ar părea un foc devorant în ochii noștri.

Vedem dovezi în acest sens din momentul în care Isus a curățat templul din Ierusalim. Divinitatea din El sa manifestat, și cei care aveau ostilitate în inimile lor împotriva lui Hristos au fugit imediat pentru viața lor. Cum noi toți avem această dușmănie, nici unul dintre noi nu ar fi în măsură să rămână în prezența Sa, așa că El a îmbrăcat divinitatea Sa cu

umanitatea - umanitatea noastră, și a venit aproape de noi și ne-a convins că El ar putea vorbi cu Tatăl în numele nostru.

Dacă Hristos ar veni la om în natura Sa divină, El ni S-ar arăta ca Tatăl Său. Hristos fiind o oglindă perfectă l-ar face pe om să-L vadă pe Hristos apropiindu-se cu intenția de a-l ucide. Omul vede un decret de moarte venind spre el să-l omoare pentru că el crede în decretele de moarte; el își închipuie că Dumnezeu gândește ca el. (Psalmul 50:21).

Luând natura noastră, Hristos ar putea înlătura această dușmănie reflectată; El ar putea să-l acopere cu trupul nostru, astfel încât tăria urii noastre față de El să nu se reflecte înapoi la noi atât de puternic. Acest principiu necesită puțin timp pentru a înțelege, dar când puteți vedea că condamnarea a venit de la Adam și nu de la Dumnezeu, atunci putem înțelege că orice condamnare o vedem în Dumnezeu este de fapt propria noastră percepție proiectată asupra Lui.

Există o asemenea profunzime în Evrei 10:5, cu privire la ispășire. Dumnezeu nu a dorit jertfă sau sacrificiu, ci un trup omenesc a fost pregătit pentru Hristos pentru ca el să poată înlătura în acest trup dușmănia, să descopere caracterul Tatălui și, în același timp, să Se identifice pe deplin cu neamul omenesc, fiind făcut dintr-o femeie, făcut sub lege. (Galateni 4:4).

Natura umană a lui Hristos este strâns legată de subiectul ispășirii. Atât în capacitatea Sa de a ne depăși dușmănia și de a se apropia de noi pe pământ, cât și de a-L califica să fie un adevărat mijlocitor pentru om față de Dumnezeu.

Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Evrei 4:15

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul,. Evrei 2:14

Hristos este marele anti tip al modelului Sanctuarului dat lui Moise. Lui Hristos i-a fost dat un trup pentru ca El să locuiască cu noi, așa cum se reflectă în tipul din acest verset:

Să-Mi faci un locaş sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor. Exod 25:8

Acoperișul Sanctuarului a fost acoperit cu piei de bursuc care țineau ascunși pereții strălucitori de aur și mobilierul care se afla în interior. Când Hristos a venit pe acest pământ, El nu a avut nici o frumusețe exterioară pe care să o dorim. (Isaia 53:2).

Slujirea în Sanctuar este un simbol al procesului prin care Hristos duce omenirea pentru a veni la ispășire. Există o progresie în reconciliere, datorită creșterii gradului de conștientizare a noastră și a lui Dumnezeu.

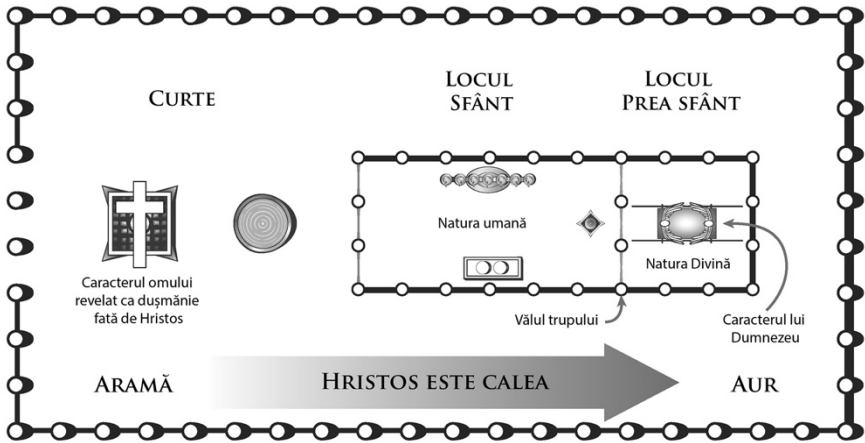
Hristos Și-a acoperit divinitatea cu umanitatea pentru a ajunge la punctul nostru de plecare. Apoi, El ne conduce pe calea Sanctuarului spre Locul Preasfânt. Vălul despărțirii dintre Locul Sfânt și Preasfântul Loc al Sanctuarului simbolizează vălul trupului lui Hristos. Locul Preasfânt reprezintă natura divină a lui Hristos, iar Locul Sfânt reprezintă natura umană a lui Hristos. Curtea este locul unde Hristos ne întâlnește în gândirea noastră de aramă creată de om.

Cele două încăperi ale cortului sunt o clădire care reprezintă cele două naturi îmbinate într-una singură.

Decretul morții pus pe Hristos prin sistemul de justiție al lui Satana, așa cum este reprezentat pe altarul de aramă, reflectă moartea lui Hristos pe Cruce. Hristos satisface dreptatea umană pentru ca apoi să ne poată lua de mână ca mijlocitor al nostru și să ne îndepărteze de gândirea noastră de aramă spre aurul caracterului Tatălui Său. Hristos ne poartă prin Sanctuar, calea nouă și vie către Tatăl.

Printr-un mod nou și viu pe care El l-a consacrat pentru noi, prin vâl, adică prin trupul Său. Evrei 10:20

CALEA TA ESTE ÎN SANCTUAR

Sanctuarul ne oferă indicii cu privire la înaintarea căii de la Curte la Locul Preasfânt. Tot mobilierul din Curte este realizat din aramă, ceea ce reprezintă gândirea omului despre ispășire. Altarul de aramă reprezintă uciderea Fiului lui Dumnezeu prin dușmănia care este în om moștenită de la Adam.

L-am socotit pe Hristos lovit de Dumnezeu și în suferință (Isaia 53:4) la altar. Percepțiile noastre despre dreptatea care cere pedeapsă ne fac să-L vedem pe Hristos ca murind pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu atunci când, în realitate, satisface dreptatea noastră și ne revelează dușmănia noastră împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său.

Cu viziunea noastră greșită despre Dumnezeu, ne mărturisim păcatele la altarul sacrificiului și avem speranța că Dumnezeu într-adevăr ne iartă pentru că avem un mijlocitor care să ne prezinte cazul. Duhul lui Isus începe apoi să ne curețe la lighean. Mintea noastră începe să se deschidă cuvântului lui Dumnezeu și începem să ne schimbăm. Pe măsură ce pășim în Locul Sfânt, adâncul dușmăniei noastre împotriva lui Dumnezeu este făcut suportabil de vălul dintre Sfânt și Locul Preasfânt. Acest lucru ne permite să intrăm în primul apartament.

Când intrăm în Locul Sfânt, Hristos ne hrănește pentru că El este pâinea vieții. (Ioan 6:48). El ne dă, de asemenea, lumină pentru că El este lumina lumii. (Ioan 8:12). El mijlocește, de asemenea, pentru noi pentru că El este singurul mijlocitor între Dumnezeu și om. (1 Timotei 2:5). Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât este mai intens sentimentul judecății din cauza ostilității care încă mai există în noi. Dar acolo unde acest păcat abundă, harul abundă mult mai mult pentru cei care cred.

Majoritatea creștinilor se opresc în cale. Pe măsură ce devin mai conștienți de caracterul lor rău în timp ce se apropie de Locul Preasfânt, Satana îi ispitește să-și proiecteze propriul păcat asupra altora, în loc să fie răstigniți împreună cu Hristos. Calea este îngustă așa cum spune Isus și sunt puțini care o găsesc pentru că oamenii iubesc întunericul, mai degrabă decât lumina.

Pentru cei care se țin de Isus în credință, continuăm să ne hrănim cu pâinea vie și calea noastră este luminată, începem să învățăm mai multe despre natura noastră depravată. Legea începe să intre mai adânc în inimile noastre și acceptăm dureros cât de jignitor este caracterul nostru. Isus ne încurajează cu harul, mila și iertarea Sa. Cu cât vedem mai mult cât de răi suntem, cu atât este mai mare tentația de a ne teme de pedeapsă și de a proiecta această pedeapsă asupra altora. Falsul nostru simț al dreptății ne face să ne temem că vom fi pedepsiți pentru păcatele noastre. Suntem ispitiți să ne îndoim că putem fi iertați.

Pentru a face față îndoielii, așa cum am afirmat, unii se concentrează asupra păcatelor altora și își arată greșelile și slăbiciunile, căutând să distragă atenția de la propriile defecte. Prin toate acestea, Duhul lui Isus ne atrage să ne gândim la caracterul Său de milă și iertare. Pe măsură ce ne apropiem de Locul Preasfânt, suntem invitați să vedem că Dumnezeu nu dorește jertfă și ofrandă.

Dacă nu vom putea deveni liberi de dușmănia dreptății false, nu vom putea intra în Locul Preasfânt. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult sistemul nostru de justiție falsă se va reflecta în caracterul Său. Hristos învăluie această dușmănie în timp ce ne aflăm în Locul Sfânt, dar dacă nu găsim libertatea de la o înțelegere greșită a dreptății, nu vom deveni niciodată liberi de frica de moarte.

Atâta timp cât vom deține ideea că Dumnezeu va distruge cu forța pe cei răi, (mai degrabă decât să fie o consecință naturală a deciziilor lor), vom avea teama de pedeapsă. De fiecare dată când păcatele noastre ne

*Dumnezeu este dragoste
și când Îl cunoaștem pe
Dumnezeu așa cum este
revelat în Fiul Său, vom
ști că Tatăl nostru nu
face rău sau nu ucide pe
nimeni.*

sunt revelate, vom fi ispitiți să ne temem că vom eșua și vom fi pierduți.

Nu există frică în dragoste; dar iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica implică chinuri [pricină penală]. Dar cel ce se teme nu s-a făcut desăvârșit în dragoste. 1 Ioan 4:18

Dumnezeu este dragoste și când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum este revelat în Fiul Său, vom ști că Tatăl nostru nu face rău și nu ucide pe nimeni. Apoi, ne putem pocăi de natura noastră osânditoare care cere moartea și dușmănia poate fi ucisă în noi. Acest lucru ne va elibera să umblăm în Locul Preasfânt. Pe măsură ce nu ne mai ținem de un decret de moarte în noi înșine prin dreptate falsă, nu îl vom mai vedea reflectat în caracterul lui Dumnezeu. Din moment ce frica noastră a

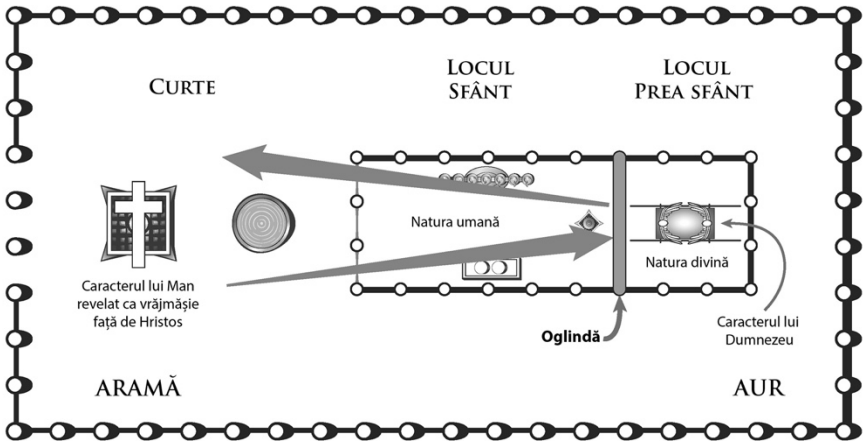
dispărut, nu va trebui să ne mai apărăm prin proiectarea sistemului nostru de justiție retributivă asupra lui Dumnezeu. Putem opri această răutate de încadrare a legii în contextul justiției care cere moartea.

Fără ca Isus să ne ia natura și să ucidă dușmănia oprind-o să se reflecte înapoi la noi în oglinda caracterului Său perfect imaculat, nu ne-am putea apropia niciodată de Dumnezeu.

Subiectul naturii lui Hristos este, prin urmare, vital pentru procesul de ispășire. Îi mulțumesc Tatălui că El Și-a permis să fie văzut ca un Judecător condamnator pentru ca eu să mă pot apropia de El. El S-a îngăduit să fie văzut ca mine, dar pe măsură ce venim spre lumina caracterului Său, El ne poate muștra cu blândețe pentru înțelegerea noastră greșită și ne poate elibera

Vălul trupului lui Hristos absoarbe dușmănia noastră și permite mijlocirea lui Dumnezeu

*Stai și vorbești împotriva fratelui tău, îl calomniezi pe fiul mamei tale. Aceste lucruri le-ai făcut și am tăcut; Ai crezut că am fost cu totul ca tine; dar te voi muștra și I-ti voi pune totul în fața ochilor tăi.
Psalmii 50:20-21*

Vălul trupului lui Hristos absoarbe dușmănia noastră și permite mijlocirea lui Dumnezeu

Dreptatea noastră falsă ne face să vorbim unul împotriva celuilalt pentru că noi credem că Dumnezeu este ca noi. Dar, din fericire, El ne atrage la Sine și pune în fața noastră adevărul, numai dacă Îl vom lăsa să ne atragă prin trupul Fiului Său.

Hristos a luat dușmănia noastră plină de ură în Sine, ca să ne putem uita la El fără să fugim imediat. Luarea acestei vrăjmășii este realitatea

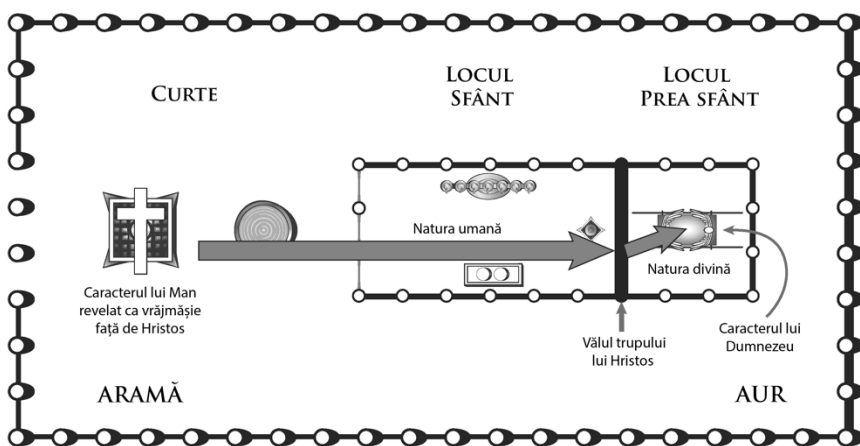
mai profundă a Crucii lui Hristos. El poartă asupra Sa natura noastră, care este adevăratul înțeles al acestor versete din Isaia:

Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. . Isaia 53:4

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. Isaia 63:9

Apoi a zis tuturor: »Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.» Luca 9:23

Este o durere și o tristețe să-i condamnăm pe cei din jurul nostru. Este un lucru foarte teribil să purtăm ură în inimile noastre. Isus trebuie să poarte toată această ură pe umerii Săi doar pentru a nu fugi de El când va veni la noi.

Vălul trupului lui Hristos absoarbe dușmănia și permite mijlocirea lui Dumnezeu

Finalizarea procesului de ispășire este ca inimile noastre să fie eliberate de nevoia de condamnare, pedeapsă și moarte. Vom accepta în mod liber mila lui Dumnezeu și vom fi fericiți să extindem acest lucru la toți cei din jurul nostru. Atunci nu vom mai avea conștiința păcatului (Evrei 10:2), pentru că dușmănia este complet îndepărtată de la noi; de aceea,

noi nu vom mai proiecta acest lucru asupra prețiosului nostru Tată ceresc și vom înceta să-L credem ca fiind Unul care ucide pe cei care Îl supără. Vom fi liberi de chinul care vine din teama de pedeapsa aplicată de Tatăl nostru. Vom ajunge să ne odihnim complet în brațele Tatălui nostru.

Toate acestea se realizează prin trupul lui Hristos care a dăruit zidul mijlociu al despărțirii dintre noi și Dumnezeu prin vâlul trupului Său. Lăudați numele Domnului Isus Hristos

Hristos a revelat adevărul caracterului Tatălui când a fost aici pe pământ. Hristos a dus vrăjmășia omului la mormânt cu El și a ieșit fără ea. Dacă adevărul caracterului lui Dumnezeu ar fi putut merge în toată lumea în acel moment, sfârșitul ar fi putut avea loc într-o singură generație.

Dumnezeu a simbolizat acest lucru prin ruperea vâlului templului, arătând că s-a descoperit adevărul care avea să dea intrarea în Locul Preasfânt.

*Și îndată, perdeaua dinăuntru al Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat.,
Matei 27:51*

Din păcate, ar mai fi fost nevoie de încă 2000 de ani până când dușmănia pe care Hristos a dus-o la mormânt va fi ucisă în ultimii sfinți ai istoriei pământului – cei 144.000.

Tatăl nostru nu a fost prins cu garda jos de această realitate. Lui Daniel i s-a spus cu 600 de ani înainte ca Hristos să vină despre puterea cornului mic care urma să submineze Evanghelia prin învățăturile ei abominabile.

Dar înainte de a merge la Daniel, trebuie să abordăm două subiecte. În primul rând, modul în care Dumnezeu ne aduce la mântuire prin cele două legăminte. În al doilea rând, cum se aplică acest lucru sistemului sacrificial și mai ales poveștii despre cum Avraam l-a oferit pe fiul său Isaac.

CAPITOLUL 13

CONTEXT PENTRU POVESTEA LUI AVRAAM ȘI ISAAC

Povestea lui Avraam și Isaac este o poveste esențială și o cheie critică în înțelegerea ispășirii. Martin Luther l-a lăudat pe Avraam pentru «credința sa oarbă» în refuzul său de a se întreba dacă este corect să-l omoare pe Isaac. Immanuel Kant contrazice acest lucru, argumentând că o astfel de poruncă imorală nu ar fi putut veni de la Dumnezeu. Înainte de a putea ajunge la miezul acestei povești, trebuie să stabilim scena.

Introducerea sistemului sacrificial în rasa umană ne-a oferit ocazia de a vedea dușmănia care exista în noi. A fost o oglindă pentru a amplifica resentimentele patriarhilor de a-i conduce la har prin credință. Abel a deslușit sensul jertfelor, și-a mărturisit dușmănia și și-a găsit mântuirea.

Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort. Eorei 11:4

Cain nu ignoră sensul jertfelor, dar refuză să accepte că mielul ucis era un simbol a ceea ce exista în inima sa față de Fiul lui Dumnezeu. Ca urmare, el a ales doar să aducă o ofrandă care să reflecte munca propriilor sale mâini.

După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. ⁴Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor.... Geneza 4:3-4

Este demn de remarcat faptul că *o bucată de vreme*, înseamnă de fapt *la sfârșitul zilelor* sau *la sfârșitul anului*. Acest lucru este exprimat în traducerea young's Living:

Și se întâmplă la sfârșitul zilelor că Cain aduce din rodul pământului un cadou lui Iehova. Geneza 4:3 (YLT)

Tatăl nostru din ceruri nu a dorit abundența vărsării de sânge, ci doar o dată pe an urma să fie adusă o jertfă. Fără această dureroasă oglindă sacrificială, animozitatea din Adam și fiii săi ar rămâne complet ascunsă.

Satana i-a inspirat pe urmașii lui Adam să interpreteze sacrificiul prin prisma dreptății sale false. Prin arta proiecției psihologice, sacrificiile au ajuns să fie înțelese ca ceva ce Dumnezeu a cerut să-Și satisfacă mânia împotriva păcătoșeniei noastre.

Rezultă în mod natural că, dacă Dumnezeu cere ca o jertfă să fie potolit, atunci cu cât darul jertfit este mai costisitor, cu atât este mai mare satisfacția mâniei divine. Profetul Mica vorbește despre acest proces de gândire în acest fel:

«Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi-de-tot, cu viței de un an? ⁷Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul sufletului meu?» Mica 6:6-7

Era o practică obișnuită printre națiunile păgâne să-și ofere copiii zeilor lor în împăcare. Moise a fost instruit să împiedice aceste acte oribile după cum urmează:

Să nu dai pe niciunul din copiii tăi ca să fie adus jertfă lui Moloh și să nu pângărești Numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnu. Levitic 18:21

Aceasta a fost o poruncă foarte importantă, deoarece țara în care mergea Israelul practicase sacrificiul copiilor timp de secole:

au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan, și țara a fost spurcată astfel prin omoruri. Psalm 106:38

În timpul lui Avraam, practica sacrificiului pentru copii era larg răspândită. După ce a ieșit din regiunea Babilonului și mai ales când a intrat în țara Canaanului, Avraam a fost conștient de această practică.

Avraam l-a iubit pe Dumnezeu și s-a supus cu credință poruncii de a ieși din Babilon și de a lăsa în urmă toate mângâierile asocierii familiei. Avraam și Sara au avut o problemă, ei nu au fost în măsură să producă un moștenitor. Aceasta a fost o poartă printru ca îndoiala să poată intra în mintea lui Avraam, pe care Satana a cioplit-o pentru că ura credința lui Avraam.

Când a intrat în țara Canaanului, Avraam a intrat într-o alianță cu unele triburi amorite ca mijloc de securitate împotriva potențialelor amenințări. Când nepotul lui Avraam, Lot, a fost luat prizonier în războiul cu Chedorlaomer și aliații săi, Avraam și-a unit forțele cu aliații săi amorții pentru a lupta împotriva acestei forțe războinice.

Prin providență, Avraam și aliații săi au obținut o mare victorie. Mărinimos în victorie, Avraam nu a luat nici o pradă. El a primit binecuvântarea lui Mechedec pentru că avea nevoie de asigurarea dragostei lui Dumnezeu. Conflictul cu Chedorlaomer a dezvăluit în Avraam dușmănia care a fost până atunci ascunsă. El fusese anterior un om al păcii, dar acest eveniment a revelat un spirit în el care nu s-a manifestat până atunci.

Cine își urăște fratele este un criminal și știți că nici un criminal nu are viață veșnică care să rămână în el. 1 Ioan 3:15

Când nepotul lui Avraam a fost capturat, spiritul războiului a fost trezit în sufletul său. «Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare.» Iov 5:7 Când s-a întors acasă de la luptă, Avraam a fost, fără îndoială, hărțuit de gânduri întunecate. În timp ce își amintea fețele oamenilor muribunzi trași în țepă cu săbii și sulite, se temea pentru răsplata care ar putea veni asupra lui. Fiecare om care ia viața, ca și Cain, se teme ca viața lui să nu fie luată.

Atunci, Isus i-a zis: »Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Matei 26:52

Isus i-a spus acest lucru lui Petru, explicând că violența duce la alungarea Spiritului lui Dumnezeu iubitor de pace, lăsându-l pe om confuz și temându-se de repercusiunile acțiunilor sale. Așa s-a simțit Avraam și Dumnezeu caută să-l asigure pe Avraam de dragostea și protecția Sa:

După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis: «Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.» Geneza 15:1

«După aceste întâmplări» adică după conflictul cu Chedorlaomer, Dumnezeu îi spune lui Avraam să nu se teamă. «Eu sunt scutul vostru», însemnând «Te voi proteja», și voi fi răsplata ta nespuse de mare. Ce promisiune.

Avraam se străduia să creadă acest lucru pentru că în viața lui a avut loc o lucrare a morții prin incapacitatea de a avea copii. În timp ce își amintește de sentimentele de dușmănie din sufletul, și în timp ce își conducea sulita prin trupul celor care l-au luat pe nepotul său, uitându-se în ochii lor prăbușindu-se la pământ, el s-a temut că își va pierde credința în făgăduințele lui Dumnezeu.

Întârzierea ca Avraam să aibă un copil a scos la suprafață aceste temeri. Când Dumnezeu i-a amintit că El era marea răsplată a lui Avraam, îndoiala din el a ieșit la iveală:

Și Avram a zis: «Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.» Geneza 15:3

Dumnezeu îi făgăduise mai înainte lui Avraam, urmași și pământ. (Geneza 13:14-16). Ei trebuiau să fie mai mult decât el ar putea număra. Dar până în momentul Genezei 15, Avraam are îndoieli că Dumnezeu este capabil să-și îndeplinească promisiunea din cauza eșecurilor sale anterioare. El îi sugerează lui Dumnezeu soluția unui fiu adoptat.

Dumnezeu respinge această soluție de frunze de smochin și afirmă din nou promisiunea Sa făcută lui Avraam de a-i da copii din propriul său trup. Un moment minunat are loc atunci când Avraam își depășește îndoielile și, cu credință, pune din nou stăpânire pe promisiune.

Și după ce l-a dus afară, i-a zis: «Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.» Și i-a zis: «Așa va fi sămânța ta.»⁶ Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire. Geneza 15:5-6

Dar când Dumnezeu îi promite lui Avraam toată țara, el are îndoieli suplimentare.

Domnul i-a mai zis: «Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.»⁸ Avram a răspuns: «Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?» Geneza 15:7-8

Avraam, de-abia scăpat de ororile conflictului, s-a confruntat cu gândul că acest lucru însemna mai mult război din partea lui. Așa cum înainte Avraam a conceput un plan de a avea un moștenitor în afara promisiunilor lui Dumnezeu, acum s-a gândit că trebuie să lupte cu toți vecinii săi și cu toate triburile din aceste ținuturi pentru a cuceri pământul. Aceasta ar fi o sarcină gigantică. În acest moment, credința lui Avraam se poticnește și el se îndoiește despre modul în care acest lucru s-ar putea întâmpla.

De ce se îndoiește Avraam? Dușmănia rămasă în el îl împiedică să îmbrățișeze pe deplin promisiunea lui Dumnezeu. Pentru a-i arăta lui Avraam problema, Dumnezeu rostește cuvinte care acționează ca o oglindă în sufletul lui Avraam.

Și Domnul i-a zis: «Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.» Geneza 15:9

Dumnezeu nu-i spune lui Avraam ce să facă cu aceste animale, dar ele îi sunt familiare lui Avraam, pentru că erau animale obișnuite să fie folosite pentru a face un legământ între oameni. Pentru Avraam, tăierea animalelor în două a fost promisiunea lui către Dumnezeu de a fi supus în toate lucrurile. Pentru Dumnezeu, sacrificarea acestor animale a reprezentat ura în om care îl sacrifică pe Fiul Său. Dumnezeu consimte să intre în acest legământ cu Avraam exact în același mod în care El a fost dispus să intre într-un legământ cu Israelul în care ei au promis, la fel ca Avraam, să fie supuși în toate. Aceasta este slujirea morții; este experiența Vechiului Legământ menită să facă păcatul să abundă pentru ca acesta să poată fi mărturisit și iertat în mod liber.

Știm că Avraam a fost într-un cadru al Vechiului Legământ în această tranzacție, deoarece în capitolul următor Ismael se naște prin planul Sarei de a obține un copil prin servitoarea ei, Hagar.

Pavel, comentând despre această întâmplare aruncă o lumină vitală.

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă.²³ Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin fângăduință.²⁴ Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar,²⁵ căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.²⁶ Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră. . Galateni 4:22-26

Incapacitatea Sarei de a naște un copil, a fost un simbol al dușmăniei care încă mai exista în inima lui Avraam. Dumnezeu l-ar fi lăsat pe Avraam să nască un fiu imediat, dar pentru că a văzut în Avraam un fiu prețios care era dispus să-L asculte, Dumnezeu l-a testat și a adus la suprafață ostilitatea ascunsă, moștenită de la Adam și dezvoltată de Avraam. Acest lucru l-a făcut pentru că a vrut ca Avraam să aibă parte de pace și odihnă adevărată, ceea ce nu se putea întâmpla decât dacă această dușmănie era recunoscută și înlăturată de la Avraam.

Sarah, în disperarea ei și în sentimentul de rușine pentru că nu a produs un copil, îl încurajează pe Avraam să nască un copil prin Hagar, servitoarea ei. Ascultând glasul soției sale, Avraam și-a revelat lipsa de credință în făgăduință și și-a revelat dorința de a-și îndeplini el însuși promisiunea prin propriile sale fapte.

La 13 ani de la nașterea lui Ismael, Dumnezeu i se arată lui Avraam. În acest moment, Dumnezeu a schimbat numele lui în Avraam din Avram. Avram înseamnă *tată înalt*, în timp ce Avraam înseamnă *tatăl unei mulțimi*.

Dumnezeu îi prezintă lui Avraam din nou promisiunile, adăugând din ce în ce mai multe detalii. În timp ce Dumnezeu vorbește Avraam se luptă să creadă. La 99 de ani cum a putut Avraam să devină tatăl unei mari mulțimi? Cum ar stăpâni el toată țara? Părea greu de crezut.

Încă o dată, Dumnezeu manifestă dușmănia din Avraam prin porunca tăierii împrejur. Tăierea împrejur își are originea în Egipt, potrivit

istoricului grec Herodot. Când Avraam s-a dus în Egipt, Hagar a devenit slujitorul Sarei. Este posibil să fi fost prin Hagar că circumcizia a fost introdusă în familia lor, datorită moștenirii ei egiptene. Tăierea împrejur în Egipt a fost efectuată asupra bărbaților tineri între copilărie și bărbăție. Ismael avea 13 ani când Dumnezeu i S-a arătat lui Avraam, iar Hagar ar fi putut ridica această problemă cu privire la fiul ei Ismael²⁶.

Pentru ca Dumnezeu să-și instruiască poporul cu privire la o practică păgână, ea trebuie să facă parte din oglinda care revelează păcătoșenia în om.

Deși nu putem fi siguri, un lucru este sigur; era o practică păgână. Ea nu își are originea în poporul lui Dumnezeu. Pentru ca Dumnezeu să-și instruiască poporul cu privire la o practică păgână, ea trebuie să facă parte din oglinda care revelează păcătoșenia în om.

²⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_circumcision

Datorită faptului că Avraam nu a fost capabil să-L creadă pur și simplu pe Dumnezeu, a fost nevoie de un semn fizic de suferință sau durere. Un simbol dintr-un rit Egiptean, simbolizând tranziția de la copilărie la bărbăție, a fost acum înrolat de Dumnezeu pentru a mări necredința lui Avraam, și pentru a-l conduce la pocăință. Pavel spune clar că tăierea împrejur nu a fost esențială pentru neprihănire prin credință.

Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința «i-a fost socotită ca neprihănire.»¹⁰ Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. Romani 4:9-10

Așa cum sistemul sacrificial a fost dat lui Adam și fiilor săi din cauza dușmăniei ascunse din ei, tot așa tăierea împrejur a fost dată lui Avraam și urmașilor săi pentru a-și mări păcatul pentru a-i conduce la pocăință. Desigur, în cadrul Vechiului Legământ, a fost un semn de onoare și distincție pentru Avraam. Dacă tăierea împrejur ar fi fost un principiu etern, ar fi rămas pentru totdeauna, dar, la fel ca sistemul sacrificial, folosirea ei nu mai avea valoare după ce Hristos a revelat caracterul Tatălui și a dus dușmănia lui Adam la mormânt.

Tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.. 1 Corinteni 7:19

Dovada că lui Avraam încă îi lipsea credința în timp ce Dumnezeu îi promitea totul se găsește mai departe în povestire.

Dumnezeu a zis lui Avraam: «Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei să fie Sara. ¹⁶ Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.» ¹⁷ Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a râs, căci a zis în inima lui: «Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?» ¹⁸ Și Avraam a zis lui Dumnezeu: «Să trăiască Ismael înaintea Ta!» Geneza 17:15-18

Avraam a râs de Dumnezeu în inima lui. Aceasta este necredința. Acest lucru i-a provocat lui Dumnezeu durere. Îți place să fii râs atunci când

promiți ceva uimitor celor pe care îi iubești? Și dincolo de asta să-ți propună altceva ca soluție?

Dumnezeu consimte cu îngăduință să accepte tăierea împrejur ca pe o pecete a credinței pe care Avraam și-a exprimat-o mai devreme, crezând că Dumnezeu îi va da un moștenitor.

Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta. Romani 4:11

Când a venit timpul ca Isaac să se nască, Dumnezeu i-a transmis mesajul lui Avraam. Sarah ascultând în cort urmărește necredința soțului ei și râde la gândul de a avea copii după menopauză. Pentru mintea pământească acest lucru era imposibil.

Atunci, ei i-au zis: «Unde este nevastă-ta, Sara?» «Uite-o în cort», a răspuns el. ¹⁰Unul dintre ei a zis: «La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.» Sara asculta la ușa cortului care era înapoia lui. ¹¹Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă, și Sarei nu-i mai venea rânduiala femeilor. ¹²Sara a râs în sine, zicând: «Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrân.» ¹³Domnul a zis lui Avraam: «Pentru ce a râs Sara, zicând: ‘Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?’ ¹⁴Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.» ¹⁵Sara a tăgăduit și a zis: «N-am râs.» Căci i-a fost frică. Dar El a zis: «Ba da, ai râs.» Geneza 18:9-15

În ciuda luptei lor de a crede, Dumnezeu le-a dat cu har lui Avraam și Sarei un fiu. Avraam a demonstrat credință în Geneza 15 cu privire la promisiune și, în ciuda poticnirii lui, unde păcatul a fost abundent, harul lui Dumnezeu încă mult mai abundent.

Bucuria copleșitoare din casa lui Avraam nu a durat prea mult, deoarece Hagar nu a apreciat că fiul ei a fost pus în umbră în comparație cu Isaac. Rivalitatea manifestată anterior înainte de nașterea lui Isaac a apărut

din nou prin persecuția lui Isaac de către Ismael. Sara a presat cazul ei lui Avraam:

*Sara a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam egipteanca Agar. ¹⁰ Și a zis lui Avraam: «Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.»
Geneza 21:9-10*

Dumnezeu îi spune lui Avraam să-și asculte soția. Chiar și în aceste cuvinte, păcatul lui Avraam este amplificat, deoarece Avraam a ascultat-o pe soția sa în primul rând pentru a crea această problemă. Așa că acum, ascultându-și din nou soția, durerea acțiunilor sale a fost amplificată și realizarea eșecurilor sale din trecut devine mai evidentă. Cât de trist ar fi fost ca Avraam să se despartă de fiul său Ismael. Ar fi fost extrem de dureros pentru el; mult mai dureros decât tăierea prepuțului său în tăierea împrejur. Vedem în Avraam lucrarea Vechiului Legământ. Este o administrare tot mai mare a morții. Acesta este destinat să aducă harul super abundent pentru el.

Prin aceste experiențe umilitoare, încrederea lui Avraam în el însuși a scăzut și el a devenit mai puternic în credință. Dumnezeu a înțeles că în Avraam, trădarea ascunsă a lui Adam s-ar putea manifesta pentru ca el, precum și restul umanității, să poată vedea manifestată dușmănia omului împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său; un păcat complet care abundă pentru ca harul uimitor al lui Dumnezeu să abunde mult mai mult.

CAPITOLUL 14

CREDINȚA LUI AVRAAM

La vârful Muntelui Moria, toată omenirea este așezată la judecată. Suntem chemați să decidem sensul poruncii lui Dumnezeu către Avraam de a-l oferi pe fiul său, fiul pe care Avraam îl așteptase toată viața; fiul pe care Dumnezeu i l-a promis și în care s-au odihnit toate nădejtile lui. După cum a declarat Kierkegaard: «Așa cum credința lui Avraam este pusă la încercare de Dumnezeu în Cartea Genezei, tot așa credința cititorului este pusă la încercare prin reflecție personală asupra povestirii biblice.»

Martin Luther a citit odată relatarea despre faptul că Avraam l-a oferit pe Isaac pe altarul sacrificiului. Soția sa, Katie, cu toată compasiunea unei mame, a spus: «Nu cred. Dumnezeu nu l-ar fi tratat pe fiul său așa!» «Dar, Katie», Luther a răspuns, «El a făcut-o.»

Rembrandt surprinde povestea în cel mai înfruntător mod. Mâna lui Avraam este pe fața lui Isaac în ceea ce pare a fi un sprijin tacit pentru ceea ce Alice Miller sugerează că este abuzul asupra copiilor.²⁷

Pentru a urca muntele Moria fără a fi prinși în același desigur cu berbecul, să ne amintim lucrurile pe care le-am luat în considerare în capitolele anterioare care au dus la acest punct.

În capitolul 3 am examinat percepțiile umane asupra dreptății divine. Creștinismul îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind inflexibil de sever în relațiile Sale. El este înțeleș ca o ființă care este necruțătoare în a vâna oamenii care încalcă legea și îi pedepsește fie pe ei, fie pe un înlocuitor.

În capitolul 4 am considerat trădarea ascunsă a lui Adam; neînțelegera fatală a cuvintelor lui Dumnezeu că în ziua în care vei mânca din rodul Pomului cunoașterii binelui și răului, vei muri. Gândindu-se că Dumnezeu a cerut moartea soției sale, el L-a chemat pe Dumnezeu în fața justiției sale interne și L-a condamnat pe Dumnezeu pentru ceea ce el credea că este intenția lui Dumnezeu. Subliniem punctul vital în care Adam a înțeleș greșit înțeleșul cuvintelor lui Dumnezeu și le-a încadrat în contextul unei pedepse cu moartea provocate de dreptatea falsă. În autoapărare, Adam își proiectează percepțiile false asupra lui Dumnezeu și se teme foarte mult de El. Orice încercare de abordare a din partea lui Dumnezeu către Adam este experimentată ca un vestitor al morții. Adam și urmașii săi poartă o ură adânc înrădăcinată față de Dumnezeu, dar ea este ascunsă adânc în interiorul său.

În capitolul 5 vedem Soarele dreptății aruncând lumină în mintea întunecată a umanității în revelația completă a caracterului lui Dumnezeu pentru om în lucrarea pământească a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Isus nu a arătat niciodată o dreptate care I-a cerut să pună capăt cu forța vieții altei persoane. Prin această lentilă suntem invitați să mergem cu Isus pe drumul către Emaus și să-L lăsăm să ne

²⁷ Alice Miller, *The Untouched Key: Tracing Childhood Trauma in Creativity and Destructiveness*, (New York: Doubleday, 1990)

descoperire în cărțile lui Moise și ale profeților toate lucrurile despre Sine. (Luca 24:44.).

În capitolul 6 am descoperit dreptatea contrafăcută a lui Satana și modul în care el a încadrat prin legea lui Dumnezeu percepțiile sale false despre dreptate. Povestea lui Absalom ridică cortina asupra aspirației satanice de a lua tronul lui Dumnezeu.

În capitolul 7 vedem cum Dumnezeu îl întâlnește pe om în percepțiile sale întunecate despre reconciliere și ispășire. Șarpele ridicat în metalul aramei făcute de om, șampilat cu semnele distinctive ale ispășirii păgâne în timp ce conținea aluzia unui serafim înflăcărât care a căzut din cer, ne descoperă că Dumnezeu îl întâlnea pe om în locul întunecat al imaginației sale corupte. Pătata de principii pervertitoare ale dreptății satanice, omenirea nu putea decât să conceapă divinitatea ca fiind una care cere moartea pentru fărădelege.

În capitolul 8 am revelat adevărul că numai prin moartea lui Hristos pe o cruce romană păgână omul ar putea începe să creadă că Dumnezeu ne-ar putea oferi milă. Această realitate a fost simbolizată prin porunca adresată lui Moise de a lovi stâncă la începutul călătoriei în pustie, în timp ce la sfârșitul acelei călătorii, el a fost instruit să vorbească cu stâncă pentru a primi apa dătătoare de viață. Aceasta trebuia să confirme că fără vărsarea de sânge nu putea exista ispășire; căci omenirea, saturată de dreptate falsă, nu putea accepta că Dumnezeu putea ierta fără aplicarea pedepsei cu moartea.

În capitolul 9 începem să apreciem cu uimire iubirea mântuitoare a lui Dumnezeu în Hristos luând un trup omenesc ca al nostru pentru a absorbi dușmănia noastră împotriva lui Dumnezeu, permițându-I astfel să se apropie și să trăiască printre noi. Acest lucru punctează adevărul că Dumnezeu nu a dorit jertfă, ci mai degrabă un trup a fost pregătit pentru ca Hristos să se apropie de noi și să ne conducă să avem încredere în El ca mijlocitor. De asemenea, am privit sistemul Sanctuarului ca pe o cale de la aramă la aur și de la idei umane false de ispășire la ispășirea reală a lui Dumnezeu.

În capitolul 10 am inclus pasul vital al procesului celor două legăminte de a fi împăcați cu Dumnezeu. Sufletul omenesc nu este conștient de adevărata amploare a depravării sale. Prin slujirea Vechiului Legământ, profunzimea păcătoșeniei noastre este amplificată prin consecințele propriilor noastre fapte. Acest lucru se face pentru ca păcatul nostru să poată deveni pe deplin înțeles de noi. În momentul realizării, harul Noului Legământ ne este oferit pentru ca noi să putem fi eliberați de dușmănia noastră și să fim împăcați cu Dumnezeu. Așa cum am descoperit în povestea femeii cananite, înțelegerea ei despre ceea ce spunea Hristos, deși incorectă, a fost catalizatorul perfecționării credinței ei. Acesta este contextul pentru povestea Muntelui Moria.

Deși este dificil să absorbim toate aceste straturi de gândire și să le aplicăm imediat în povestea lui Avraam și Isaac, stratul final pe care l-am discutat în capitolul 10 poate servi ca o cale de intrare, ajutată de gândul că viața lui Hristos pe pământ este suma totală a caracterului lui Dumnezeu. Dacă putem lua cel puțin aceste două straturi de gândire în poveste, atunci avem posibilitatea de a aduce celelalte straturi mai târziu pentru a completa imaginea. Este o imagine a harului sublim din partea lui Dumnezeu în loc de oroarea traumatizantă a unui Dumnezeu care îi cere lui Avraam să-șiucidă prețiosul fiu.

După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: «Avraame!» «Iată-mă», a răspuns el. ²Dumnezeu i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.» Geneza 22:1-2

Ne amintim cuvintele lui Isus către femeia cananită: «Nu este bine să luăm pâinea copiilor și să o aruncăm câțelilor». (Matei 15:26). Răspunsul femeii indică faptul că ea credea că Isus a numit-o un câine. Ea a înțeles greșit ceea ce a spus El, făcând astfel testul credinței ei mult mai mare decât trebuia să fie. Declarația lui Isus a fost o oglindă a propriilor gânduri despre ea însăși. Isus nu credea că această femeie prețioasă era un câine, dar și-a încadrat cuvintele în așa fel încât să-i învețe atât pe această femeie, cât și pe ucenici lecții importante.

Același lucru s-a întâmplat când Avraam i-a cerut lui Dumnezeu dovezi că va poseda țara pe care Dumnezeu a promis-o. Dumnezeu i-a spus lui Avraam să aducă o junincă de trei ani, o capră de sex feminin de trei ani, un miel de trei ani și un porumbel. Aceste cuvinte aveau un sens pentru Avraam în contextul său. Dumnezeu era conștient de acest lucru. Dumnezeu nu i-a spus niciodată ce să facă cu ei, dar Avraam a mers înainte în cadrul său de referință prin care a înțeles aceste cuvinte. Dumnezeu i-a îngăduit lui Avraam să facă ceea ce credea că vrea Dumnezeu, pentru a-l învăța lecții importante.

Când Dumnezeu i-a spus lui Avraam să-l ia pe singurul său fiu, înțelesul cuvintelor a oferit un indiciu că Avraam a acționat în propria sa înțelegere a acestor cuvinte. Dumnezeu a știut că o va înțelege în acest fel și a folosit această neînțelegere din partea lui Avraam pentru a scoate la suprafață gândirea interioară a lui Avraam, făcând în același timp testul credinței cu atât mai mare.

Gândiți-vă la expresia «oferă-l ca o ofertă arsă». Cuvântul *ofertă* conține următoarele semnificații în *Brown, Driver și Briggs Dictionary*:

A aduce în sus, a face să urce sau să ridice, să provoace să urce, să aducă în sus, să aducă împotriva, să ia, să aducă, să se înalțe, să se antreneze, să provoace să urce, să se agite (mental), să ofere, să aducă în sus (de daruri), să înalțe, să provoace să urce, să ofere – Formă hifilă de H5927

În acest context, vedem cum traducerea Young redă acest cuvânt:

Și El a zis: «Ia, te rog, fiul tău, numai al tău, pe care l-ai iubit, chiar pe Isaac, și du-te pentru tine în țara lui Moria și fă-l să se urce acolo pentru o jertfă arsă pe unul dintre munții despre care îți vorbesc.» Genesa 22:2 (YLT)

Pe măsură ce urmau să urce pe Muntele Moria, cuvântul urcare este o alegere naturală pentru o astfel de călătorie. Cuvântul pentru jertfa arsă poartă două sensuri. Prima este o ofrandă arsă, iar a doua este *urcarea, scara sau înălțare*. Concordanța Strong o redă în acest fel.

Participiul feminin activ al lui H5927; o treaptă sau (în mod colectiv scări, ca urcare); de obicei, un holocaust (ca merge până în fum): - ascensiune, jertfă arsă (sacrificiu), du-te până la. A se vedea, de asemenea, H5766.

Vedeți cum este tradus cuvântul pentru jertfa arsă în acest verset:

*La ea **te sui**ai pe o scară de șapte trepte, iar tinda ei era în partea dinăuntru; pe stâlpi era câte un finic de fiecare parte. Ezechiel 40:26*

Prin urmare, ceea ce a vorbit Dumnezeu ar putea fi tradus în acest fel:

*Atunci El a zis: «I-al pe fiul tău, singurul tău fiu, Isaac, pe care îl iubești, și mergi în țara lui Moria și **înălțați-vă** acolo și urcați-vă pe unul dintre munții despre care vă voi spune».» Genesa 22:2*

Acest detaliu este important pentru a explica oglinda care funcționează în text. Dumnezeu știa cum avea să înțeleagă Avraam cuvintele pe care i le-a spus. În primul rând, să ne gândim ce spune Dumnezeu despre sacrificiul copiilor:

Au zidit și înălțimi lui Baal, ca să ardă pe copiii lor în foc ca arderi-de-tot lui Baal – lucru pe care nici nu-l poruncisem, nici nu-l rânduisem și nici nu-Mi trecuse prin minte.. Ieremia 19:5

Dumnezeu indică prin Ieremia despre momentul în care Israel a ieșit din Egipt.

Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nicio poruncă cu privire la arderi-de-tot și jertfe în ziua când i-am scos din țara Egiptului. ²³ Ci iată porunca pe care le-am dat-o: «Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți!».» Ieremia 7:22-23

După cum am afirmat mai devreme, sistemul sacrificial a fost dat omului ca o oglindă a ceea ce gândurile sale au fost față de Dumnezeu și Fiul Său. Dumnezeu nu a dorit niciodată sacrificii. Omul care caută să se apere împotriva acuzației grosolane de a vrea să-L ucidă pe Fiul lui Dumnezeu, proiectează acest lucru asupra lui Dumnezeu ca pe ceva ce Dumnezeu dorește. Este un lucru crud pentru om să-i facă lui Dumnezeu, dar, în cele din urmă, nu face decât ca testele prin care omul trebuie să treacă cu atât mai grele.

Modul în care Avraam l-a înțeles pe Dumnezeu descoperă ceea ce era în el. Avraam a fost crescut într-un mediu cu sacrificii pentru copii;

oamenii din țara Canaanului, unde locuia, practicau aceste urâciuni. Păcatele pe care le-a comis mai înainte, toate apăsau asupra lui, gândurile de judecată și, prin urmare, pedeapsa.

Conștiința vinovată a lui Avraam a fost ispitită să creadă că el nu va fi iertat de Dumnezeu decât dacă a sacrificat ceva lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a reflectat acest legământ defect, vechi testament gândire, înapoi la Avraam pentru a-l scoate din el. Dumnezeu a vrut ca Avraam să aibă o relație de dragoste cu El, fără a cădea continuu înapoi în frică și nesiguranță din cauza neînțelegerilor sale cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să-l omoare pe fiul său, următoarele cuvinte trebuie să ne lase cu întrebări încurcate.

Îngerul a zis: «Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.» Geneza 22:12

L-a înșelat Dumnezeu pe Avraam poruncindu-i să-și ucidă fiul și apoi, în ultimul moment chinuitor, l-a oprit, indicând că acum este mulțumit că Avraam este vrednic? Ideea este extrem de problematică.

Este mult mai logic în contextul a tot ceea ce am considerat că Avraam a înțeles cuvintele lui Dumnezeu într-un sistem de aramă, făcut din, justiție omenească. Dumnezeu știa că Avraam îl va înțelege în acest fel, dar era singura cale de a descoperi dușmănia ascunsă din inima lui.

Porunca de a-l ucide pe Isaac dezvăluie sămânța care era ascunsă în sânul lui Adam. Adam a crezut că Dumnezeu avea să-i omoare soția. Nu putea suporta gândul despărțirii de ea. El a crezut că Dumnezeu a vrut-o moartă, la fel cum Avraam a crezut că Dumnezeu l-a vrut pe Isaac mort.

Lumea creștină folosește această povestire ca cadru al ispășirii și un element cheie al ispășirii înlocuitoare. Ascultă-l pe Spurgeon:

Amintiți-vă că, în cazul lui Avraam, Isaac a fost copilul inimii sale. Nu trebuie să mă ocup de acest lucru, vă puteți imagina cu ușurință cum l-a

*iubit Avraam; dar în cazul Domnului nostru ce minte poate concepe cât de aproape și drag a fost Mântuitorul nostru de Tatăl? Amintiți-vă de acele cuvinte minunate ale Înțelepciunii Întrupate: «Am fost lângă El ca unul crescut cu El, și am fost zilnic desfătarea lui, bucurându-mă mereu înaintea lui». Mântuitorul nostru glorios a fost mai mult Fiul iubirii lui Dumnezeu decât Isaac ar putea fi drag lui Avraam. Eternitatea și infinitatea au intrat în iubirea care exista între Tatăl și Fiul. Hristos în natura omenească era fără egal curat și sfânt, iar în El locuia plenitudinea Dumnezeirii trupești; de aceea, El a fost foarte încântat de Tatăl și acea desfătare a fost atestată public în declarații sonore: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea».» **Totuși, el nu l-a cruțat, ci l-a făcut să ne înlocuiască pe noi păcătoșii, l-a făcut ca un blestem pentru noi și să fie spânzurat pe un copac. Ai un copil preferat? Ai unul care se cuibărește în sânul tău? Ai unul mai drag decât toți ceilalți? Atunci, dacă veți fi chemați să vă despărțiți de El, veți putea avea părtășie cu marele Tată pentru a-L elibera pe Fiul Său.** - Charles Spurgeon, Evanghelia lui Avraam.*

Așa cum femeia cananită credea că Isus a numit-o un câine, tot așa Avraam a crezut că Dumnezeu a vrut ca el să-l ofere pe fiul său ca jertfă. Această poveste este vitală pentru că diagnostichează problema umană. În porunca lui Dumnezeu, păcatul a fost făcut să abundă în Avraam și să descopere ceea ce era ascuns.

La fel ca femeia cananită, înțelegerea greșită a cuvintelor lui Isus a făcut ca testul ei să fie mult mai greu decât ar fi putut fi, dar înțelegerea ei de aramă a făcut ca acest lucru să fie inevitabil. Deci, cu Avraam, nu a existat nici o modalitate de a evita severitatea testului, nu pentru că Dumnezeu a cerut-o, ci din cauza înțelegerii greșite Avraam a avut cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Ceea ce este atât de frumos la Avraam, este că, în ciuda înțelegerii sale greșite, el încă a avut credință în Dumnezeu crezând că Dumnezeu ar putea învia fiul său din morți.

Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! ¹⁸ El căruia i se spusese: «În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta

numele!»¹⁹ Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți, și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi. Evrei 11:17-19

Avraam a trecut peste eșecul lui Adam. Adam nu a trecut de înțelegerea sa greșită, și a îmbrățișa promisiunea lui Dumnezeu de a se îngriji de toate nevoile sale. El a crezut că o va pierde pe Eva pentru totdeauna. Credința lui Isus în Avraam i-a permis să vadă prin portalurile mormântului. El s-a încrezut în Dumnezeu pentru a-i învia fiul pentru a-și îndeplini promisiunea că va fi tatăl unei mulțimi mari. Astfel am citit:

Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.²⁰ El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,²¹ deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.²² De aceea, credința aceasta «i-a fost socotită ca neprihănire.»²³ Dar nu numai pentru el este scris că «i-a fost socotită ca neprihănire» Romani 4:19-22

Observăm cu atenție că credința sa a fost *socotită* ca fiind neprihănită. Înțelegerea greșită a caracterului lui Dumnezeu nu a fost neprihănită, dar credința pe care a manifestat-o în Dumnezeu i-a fost socotită ca fiind neprihănită.

Dacă luăm această poveste așa cum crede Spurgeon și majoritatea scriitorilor creștini, atunci când Isaac a fost cruțat și berbecul a fost ucis, lucrarea lui Avraam în ridicarea cuțitului pentru a-și ucide fiul este înțeleasă ca Dumnezeu cerând moartea a ceva care să fie satisfăcut. Ea încadrează întreaga ispășire în contextul împăcării sacrificiale.

Aceasta a fost înțelegerea mea anterioară a Evangheliei așa cum a fost scrisă în primele ediții ale cărții mele *Războaiele identității*:

Încercați să vi-L imaginați pe Dumnezeu în povestea lui Avraam și Isaac și să vedeți că nu era nimeni care să pășească în prăpastie pentru Isus, nimeni care să-L elibereze pe Tatăl de inima ruptă și sarcina sacrificiului, nimeni să nu tină mâna divină de la înfingerea cuțitului. În cutremurul și întunericul acelei zile fatidice, când cea mai mare dragoste

care a fost vreodată a fost tăiată din cauza păcatelor noastre, aud strigătul Tatălui: «Fiul Meu, Fiul Meu, cum pot să renunț la tine? Cum să te las să pleci?» Aici este Iadul chiar aici. Atât Tatăl, cât și Fiul au experimentat Iadul în ruperea relației lor în numele nostru. Ce altceva poate fi esența Iadului decât exact opusul a ceea ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu – relația iubitoare, intimă? - Războaiele identității, ediția 2012

Așa cum o citesc acum, eu sunt îndurerat la imaginea pe care o prezintă. În timp ce unii teologi încearcă instinctiv să înmoaie lovitura Tatălui ucigându-L pe Fiul Său, m-am împiedicat orbește în implicațiile unei dreptăți divine care cere moartea, chiar moartea Fiului Său. În momentul în care am scris acest lucru nu aveam nici o idee despre dreptatea falsă a lui Satana, nici ideea că judecata și condamnarea au venit de la Adam, nu de la Dumnezeu. Cu imaginea de mai sus a ispășirii, Tatăl este văzut ca fiind cel care Îl ucide pe Fiul Său. Luther a încercat să înmoaie această lovitură atribuind uciderea legii lui Dumnezeu.

Legea strigă: «Bine. Dacă Fiul Tău ia păcatele lumii, nu vād păcate în altă parte decât în El. El va muri pe Cruce.» Și legea îl omoară pe Hristos. Dar noi mergem liberi.²⁸

Din nou, așa cum am discutat mai devreme, se face un pas înainte în Trinitate pentru a prezenta această moarte ca pe o jertfă de sine, mai degrabă decât ca pe Tatăl ucigându-L pe Fiul Său. Dar toate aceste lucruri sunt măști pentru a păstra acoperite ostilitatea în om împotriva lui Dumnezeu, prezentându-L ca fiind cel care cere moartea pentru a satisface dreptatea Sa severă și exigentă. Îl face pe Tatăl să pară nebun; sunt păcatele creației sale și, prin urmare,

Îl face pe Tatăl să pară nebun; Păcatele creației sale și, prin urmare, Fiul nevinovat al lui Dumnezeu trebuie să moară pentru ca Tatăl să poată fi satisfăcut? Pare arbitrar; de ce nu poți să ierți?

²⁸Martin Luther, *Comentariu la Epistola Sfântului Pavel către Galateni*

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu trebuie să moară pentru ca Tatăl să poată fi satisfăcut? Pare arbitrar; de ce nu poți să ierți? Acest lucru ne amintește de povestea lui Saul și Jonathan:

Ziua aceea a fost obositoare pentru bărbații lui Israel. Saul pusese pe popor să jure zicând: «Blestemat să fie omul care va mânca pâine până seara, până mă voi răzbuna pe vrăjmașii mei!» Și nimeni nu mâncase. 1 Samuel 14:24

Saul a zis lui Ionatan: «Spune-mi ce-ai făcut». Ionatan i-a spus și a zis: «Am gustat puțină miere cu vârful toiagului pe care-l aveam în mână: iată-mă, voi muri.»⁴⁴ Și Saul a zis: «Dumnezeu să Se poarte cu toată asprimea față de mine dacă nu vei muri, Ionatane!»⁴⁵ Poporul a zis lui Saul: «Ce! Să moară Ionatan, el care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta.» Astfel, poporul a scăpat pe Ionatan de la moarte. 1 Samuel 14:43-45

În cadrul caracterului lui Isus și al celor două legăminte, porunca lui Dumnezeu către Avraam a fost lucrarea Vechiului Legământ de a face ca păcatul său ascuns să abundă. Avraam a manifestat o credință divină, prin întunericul înțelegerii false.

Prin același întuneric, Hristos a trebuit să se țină de dragostea Tatălui Său.

Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: »Eli, Eli, Lama Sabactani?» Adică: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» Matei 27:46

Isus se zbătea sub presupunerea incorectă că Tatăl Său L-a părăsit. Asemenea lui Avraam, El s-a încrezut în Tatăl Său prin această neînțelegere și S-a predat în mâinile lui Dumnezeu. De ce a lucrat Isus sub această neînțelegere? El purta asupra Sa neînțelegerea noastră cu Dumnezeu, crezând că ne va abandona. Atât Isus, cât și Avraam au cucerit întunericul și au triumfat, demonstrând că Isus este sămânța lui Avraam.

Acum, făgăduințele au fost făcute «lui Avraam și seminței lui». Nu zice: «Și semințelor» (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: «Și seminței tale», adică Hristos. Galatians 3:16

Avraam este tatăl credinței (Romani 4:16). Hristos sămânța lui Avraam, a mărit lucrarea lui Avraam cu o credință care a străpuns întunericul întregii lumi.

În lumina acestor lucruri, principiile ispășirii sunt văzute într-o lumină complet nouă. Ele ne vor permite să vorbim cu stânca, mai degrabă decât să o lovim. Aceste informații sunt vitale pentru perfecțiunea sfinților de-a lungul timpului de nechez a lui Iacov chiar înainte de a Doua Venire a lui Hristos.

Vai, căci ziua aceea este mare. Niciuna n-a fost ca ea? Este o vreme de nechez pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea. Ieremia 30:7

Pe măsură ce vom explora în detaliu, poporul lui Dumnezeu va trece printr-un test în care este ispitit să simtă că Dumnezeu i-a părăsit complet. Dacă îl cunoaștem pe Dumnezeul nostru și caracterul Său, sentimentele de abandon vor fi atenuate de cunoașterea adevărului că Dumnezeu nu a dorit niciodată jertfă și ofrandă. Vom putea străpunge acel întuneric atunci când întreaga lume va fi adunată împotriva celor care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

La ceasul cel mai întunecat, poporul lui Dumnezeu va triumfa asupra dușmăniei naturale din interior și va spune:

... «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!». Isaia 25:9

Spunând povestea lui Avraam, am pus bazele dezvoltării mâniei umane împotriva lui Dumnezeu. A fost ascunsă în sânul lui Adam, manifestată prin uciderea lui Cain pe Abel și a culminat cu imaginea uciderii fiului său de către Avraam; o manifestare a ceea ce Adam a crezut că Dumnezeu a vrut să-i facă. Adam a fost un fiu al lui Dumnezeu. (Luca 3:38). Umbra întunecată profundă a lui Avraam cu un cuțit ridicat

pentru al înfige în pieptul fiului său este manifestarea puternică a ceea ce omenirea a crezut despre cererea lui Dumnezeu pentru dreptate.

Să urmărim acum această indignare umană împotriva lui Dumnezeu, care este proiectată ca cererea lui Dumnezeu pentru jertfa de sânge.

CAPITOLUL 15

DANIEL ȘI TRĂDAREA ABOMINABILĂ A CORNULUI MIC

Povestea căderii lui Adam și a Evei, combinată cu povestea uciderii lui Cain de către Abel, ne oferă sămânța originală în care își găsește sursa toate manifestările de mânie umană, război, vărsare de sânge, sacrificiu și închinare. Mânia lui Adam împotriva lui Dumnezeu își are originea în înțelegerea sa greșită a avertizării lui Dumnezeu despre potențialul alegerii păcatului. Sentimentele inițiale ale lui Adam față de Fiul lui Dumnezeu sunt demascate înuciderea lui Cain de Abel.

Pentru ca omul să primească ispășirea cu Dumnezeu, el trebuie să-și recunoască mânia împotriva lui Dumnezeu și dorința sa de a-L ucide pe Fiul Său. Adam și Abel s-au smerit să mărturisească această crimă în sacrificiile pe care le-au oferit. Dimpotrivă, Agresivul Cain și-a manifestat indignarea față de sfântul legământ, abandonându-l refuzând să aducă un miel să-l sacrifice, reprezentând ostilitatea care locuia în el față de Fiul lui Dumnezeu. El s-a mărit împotriva Prințului oștirii, Fiul lui Dumnezeu, al cărui Spirit a locuit în Abel, și l-a ucis.

În aceasta învățăm o lecție profundă. Refuzând să ucidă mielul, Cain a negat că ar avea o dușmănie ascunsă în el. «Acesta poate fi păcatul lui Adam, dar nu este al meu», s-ar fi gândit Cain. El a crezut că el a fost bine și nu a avut nevoie să recunoască canalul adecvat de har pe care Dumnezeu la oferit. Dar consecința a fost teribilă: Dumnezeu a vrut ca el să-și canalizeze ura în ritualul jertfei mielului; după ce a refuzat să o facă, ura a izbucnit într-un canal nepotrivit - fratele său iubit. Acest lucru ar trebui să ne avertizeze că, atunci când negăm păcătoșenia pe care Ne-a arătat-o Dumnezeu sau căile lui Dumnezeu de a face față acesteia, acea răutate din noi va exploda într-un mod haotic și distructiv, rănindu-ne pe noi înșine și pe cei din jurul nostru.

Acest principiu este valabil la nivel individual, la nivel familial, la nivel comunitar, la nivel național și la nivelul întregii rase umane. Această poveste a fost repetată de multe ori în istoria omenirii, după cum exprimă Solomon cu înțelepciune:

Ce este a mai fost și ce va fi a mai fost; și Dumnezeu aduce iarăși înapoi ce a trecut.. Eclesiastul 3:15

Cartea lui Daniel oferă cadrul esențial pentru a demasca trădarea lui Adam; detaliază aspectele relevante ale istoriei umane care arată această ostilitate în acțiune în epoci succesive.

Pentru a înțelege istoria legată de profețiile lui Daniel, suntem îndatorați lucrării lui William Miller și a asociaților săi care au dezvoltat cea mai completă și sistematică explicație a acestor profeții în secolul al 19-lea. Pentru o analiză detaliată a acestor profeții, recomand cărțile *Daniel și Apocalipsa* lui Uriah Smith²⁹ și *Daniel profetul* de la Stephen Haskell.³⁰ Pentru o prezentare generală condensată a capitolelor 7 și 8 din Daniel, vezi capitolul 15 din cartea *În timp ce judeci*, disponibilă din *tatăliubirii.info*.

²⁹ Descărcați de la acest link: <https://maranathamedia.com/download/view/daniel-and-revelation-uriah-smith-1897>

³⁰ Descărcați de la acest link: <https://maranathamedia.com/download/view/story-of-daniel-the-prophet-sn-haskell-1903>

Voi oferi un scurt rezumat al acestor cărți pe care tocmai le-am menționat pentru a oferi context capitolului 8 din Daniel.

Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi; nicio fiară nu putea să-i stea împotrivoă și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână, ci el făcea ce voia și a ajuns puternic. ⁵ Pe când mă uitam cu băgare de seamă, iată că a venit un țap de la apus și a cutreierat toată fața pământului, fără să se atingă de el; țapul acesta însă avea un corn mare între ochi. ⁶ A venit până la berbecul care avea coarne și pe care-l văzusem stând în râu și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui. ⁷ L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încruntat asupra lui, a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare, și nimeni n-a scăpat pe berbec din mâna lui. ⁸ Țapul însă a ajuns foarte puternic, dar, când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor. Daniel 8:4-8

Îngerul Gavriil îi dă lui Daniel identitatea berbecului și a țapului simbolizate în viziune.

*Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărații **Mezilor și Perșilor**. ²¹ Țapul însă este împărăția **Greciei**, și cornul cel mare dintre ochii lui este cel dintâi împărat.. Daniel 8:20-21*

Istoria decisivă a Greciei învingând Medo-Persia a avut loc în 331 î.Hr.C.

Alexandru i-a învins pentru prima dată pe generalii lui Darius la râul Granicus din Frigia. Apoi l-a atacat și l-a dirijat pe Darius în trecătorile lui Issus din Cilicia, după care l-a învins pe câmpiile Arabei din Siria. Această din urmă bătălie a avut loc în anul 331 î.Hr.C., și a marcat căderea Imperiului Persan. Prin acest eveniment Alexandru a devenit maestru al întregii țări.³¹

Persia și Grecia, la fel ca majoritatea națiunilor, dețineau practici religioase care implicau sacrificii de animale.

³¹ Uriah Smith, *Daniel și Apocalipsa*, pagina 168

Sacrificiul animalelor esteuciderea rituală a unui animal ca parte a unei religii. Ea este practică de adepții multor religii ca mijloc de a potoli un zeu sau zei sau de a schimba cursul naturii. De asemenea, a servit unei funcții sociale sau economice în acele culturi în care porțiunile comestibile ale animalului au fost distribuite între cei care participau la sacrificiul pentru consum. Sacrificiul animalelor s-a regăsit în aproape toate culturile, de la evrei la greci și romani (în special ceremonia de purificare Lustratio), egipteni (de exemplu în cultul Apis) și de la azteci la Yoruba. Religia vechilor egipteni interzicea sacrificiul altor animale decât oile, taurii, vițeei, boii și găștele.³²

Sacrificiile animale ale națiunilor își găsesc izvorul în evenimentele lui Adam și Eva, Cain și Abel. După cum indică citatul de mai sus, sacrificiile națiunilor păgâne au fost un proces de potolire a zeilor lor sau de manipulare a rezultatelor. Aceasta este o dovadă a refuzului universal de a accepta animozitatea îngropată în noi toți și instinctul de a proiecta dorința de sacrificiu asupra lui Dumnezeu pentru a potoli mânia Sa.

Preoții babilonieni și persani ofereau zilnic sacrificii zeilor lor. Babilonienii și perșii aveau, de asemenea, un sistem religios cu care aveau, de asemenea, ofrande zilnice sau continue.

Acest lucru a fost demonstrat prin descoperirea cilindrilor lui Cyrus (538-529 î.Hr.C.), inscripția pe care a fost tradusă după cum urmează:

«Zilnic a plănuț și în vrăjmășie, a îngăduit ca ofranda obișnuită să înceteze; l-a numit – s-a stabilit în oraș.» — Vezi Reperele civilizației; Literatura asiriană și babiloniană, de Albert F. Harper, pagina 171.

O altă traducere spune: «El a planificat zilnic și în dușmănie el a făcut sacrificiul stabilit să înceteze.» Arheologia și Biblia, de George A. Barton, ediția a doua, pagina 385.³³

³² <https://en.wikipedia.org/wiki/Sacrifice>

³³F.L. Sharp, *Antioh sau Roma*. Descărcați de la acest link:

<https://maranathamedia.com/download/view/antiochus-or-rome-fl-sharp>

Citim despre furia intensă a țapului față de berbec. Așa cum am arătat mai devreme, orice mânie față de alții este o manifestare a furiei noastre ascunse față de Dumnezeu. Apostolul Ioan spune că dacă îți urăști fratele, ești în întuneric. (1 Ioan 2:9).

Conflictul dintre Persia și Grecia este o manifestare a acelei dușmăнії interne pe care oamenii o au pentru Dumnezeu. Isus a spus: «În măsura în care ați făcut-o unuia dintre cei mai puțini dintre acești frați ai Mei, Mi-ați făcut-o Mie.» (Matei 25:40). Oamenii sunt nesiguri datorită înstrăinării lor cu Dumnezeu, făcându-ne să nu ne vedem unii pe alții ca pe niște semeni ai familiei lui Dumnezeu. Acest lucru se manifestă prin nevoia noastră de a potoli zeii și nevoia noastră de a ne domina semenii.

Simbolismul caprei care distruge berbecul din cartea lui Daniel conține un ecou al primei crime din istoria omenirii. Capra este un simbol al satanei, iar berbecul sau oile este un simbol al lui Hristos. În povestea lui Cain și Abel, Cain, inspirat de capră, Satana, s-a mâniat extrem de tare pe Abel, care a fost inspirat de oi, Isus, și l-a ucis precum Grecia a distrus puterea Persiei prin sacrificarea multor oameni.

Simbolismul berbecului și caprei legate de Cain și Abel ne leagă de mânia originară din prima familie de pe pământ. Motivul pentru care această istorie este importantă se datorează a ceea ce Daniel descrie în continuare.

Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată. ¹⁰ S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. ¹¹ S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. Daniel 8:9-11

În evenimentele descrise de Daniel, din Grecia a apărut o putere care avea să se mărească chiar până la prințul oștirii – adică Isus, Fiul lui Dumnezeu. Fără a intra în detalii despre cum a apărut această putere, vedem că Roma a fost singura putere care a devenit mai mare decât Grecia, după cum este indicat în profeție.

Legând aceste puncte, mânia manifestată în Cain împotriva lui Abel, a crescut mult mai mult în războiul dintre Persia și Grecia și apoi extrem de mare prin Roma, care în cele din urmă l-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, manifestând astfel pe deplin trădarea lui Adam în trup.

În acest context mai larg, profeția lui Daniel nu oferă pur și simplu o listă de împărății succesive din timpul Babilonului până în ultimele zile, ci mai degrabă ne oferă istoria modului în care trădarea lui Adam s-a manifestat în istoria omenirii. Această legătură dă mult mai multă putere acestei profeții și ne oferă un instrument pentru a prezice alte iterații ale acestei semințe furioase, în special în scenele finale ale istoriei pământului.

Gabriel îi spune lui Daniel că acest principiu al mâniei sau indignării va înceta în momentul sfârșitului.

Apoi mi-a zis: 'Iată, îți arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniei, căci vedenia aceasta privește vremea sfârșitului. Daniel 8:19

Această indignare a continuat din timpul lui Adam până în zilele noastre. Ea s-a manifestat în fiecare război și în fiecare moarte violentă din timpul lui Abel. Trădarea lui Adam este amplificată și manifestată și va continua să se manifeste până când Prințul oștirii va face ca dorința de sacrificiu și de jertfă să înceteze. (Daniel 9:27).

S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt.¹² Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început.¹³ Am auzit pe un sfânt vorbind și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: 'În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când vor fi călcate în picioare Sfântul Locaș și oștirea?'¹⁴ Și el mi-a zis: 'Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!' Daniel 8:11-14

Înainte de a putea aprofunda limbajul din Daniel 8:11-14 și relația sa cu ispășirea, trebuie să dăm un pic mai multă istorie pentru a oferi context.

ISPĂȘIRE

William Miller și mișcarea adventistă a secolului al 19-lea aruncă o lumină importantă asupra acestor versete importante.

CHAPTER 16

WILLIAM MILLER, JERTFA NECURMATA ȘI URACIUNEA PUSTIIRII

În capitolul doi am menționat învățăturile lui Aquino care a dus progresia logică a afirmațiilor lui Anselm în raționalizarea arderii ereticilor. Arderea oamenilor până la moarte este o manifestare a dușmăniei ascunse împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său. În următorii 500 de ani, lumea a suferit tirania puterii romane în constrângerea conștiinței sub durerea morții. Puterile protestantismului și islamului au ținut sub control puterea papalității, manifestând în același timp indignare și mânie similara. Una dintre cele mai semnificative expresii ale mâniei reacționare față de Roma a venit prin revoluția franceză, culminând cu luarea ca prizonier a Papei, de către generalul francez Berthier pe 15 februarie 1798.

Acest eveniment a fost cel care a declanșat o renaștere a studiului biblic la acea vreme. oamenii au început să alerge(cerceteze) încoace și încolo prin cartea lui Daniel și cunoașterea a crescut. (Daniel 12:4).

Unul dintre oamenii care au început să studieze Scripturile la scurt timp după acest timp a fost William Miller. A fost căpitan în Miliția Vermont și parte a forțelor americane care i-au învins pe britanici în bătălia de la Plattsburgh de pe lacul Champlain, 11 septembrie 1814.³⁴

William Miller a fost aproape sigur că americanii mult depășiți numeric vor fi învinși de disciplinații Red Coats, dar spre marea sa surpriză americanii au câștigat. Un deist convins la acea vreme, el a devenit conștient de implicarea unei puteri superioare în treburile oamenilor și hotărât să rezolve ceea ce el considera anterior ca fiind numeroasele contradicții ale Bibliei.

Am vizitat personal casa lui William Miller din Low Hampton, New York și m-am așezat la biroul unde și-a făcut studiul biblic. Am mers pe calea de la casa lui la dumbrava de copaci unde s-a rugat după ce a deblocat înțelesul din Daniel 8:14 și mi s-a cerut să «o spun lumii».

Și el mi-a zis: 'Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!' Daniel 8:14

Mulți savanți creștini au înțeles în timpul lui William Miller, așa cum majoritatea savanților înțeleg astăzi, că puterea cornului mic descrisă în Daniel 8:11 s-a referit la Antioh Epiphane în secolul 2 î.Hr..C. când a oprit sacrificiile din Ierusalim. Ideea principală a fost că forțele răului căutau să oprească sistemul sacrificial evreiesc. Acest lucru nu se potrivește cu modelul profeției, pentru că ceea ce se descrie acolo este despre împărății, nu regi individuali. Școlarii uită, de asemenea, că puterea descrisă aici ca cornul mic a fost, de fapt, **mai mare** decât puterea Greciei.

Prin urmare, Țapul [Grecia] a crescut foarte mare;... Daniel 8:8

³⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Plattsburgh

Și dintr-unul dintre ei a ieșit un corn mic, care a crescut nespus de mare spre sud, spre răsărit și spre Țara glorioasă . Daniel 8:9

Singura putere în dezvoltarea istoriei care a ieșit din Grecia și a fost mai mare decât Grecia a fost Roma. În orice caz, majoritatea cercetătorilor Bibliei ajung la concluzia că profeția din Daniel 8 se termină înainte de nașterea lui Hristos.

Una dintre multele probleme cu aceasta sunt cuvintele lui Hristos cu privire la urâciunea sau încălcarea pustiirii.

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în Locul Sfânt – cine citește să înțeleagă!. Matei 24:15

Isus le spune celor care văd această «urâciune a pustiirii» să fugă din Iudeea în munți. Luca clarifică exact care este semnul care le spune când ar trebui să fugă:

Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Luca 21:20

Puterea care a înconjurat și distrus Ierusalimul în anul 70 d.Hr. este Roma, asociind astfel «urâciunea pustiirii» cu Roma. Daniel vorbește despre această putere pustiitoare în Daniel 8:13:

Am auzit pe un sfânt vorbind și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: 'În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmata și despre urâciunea pustiirii? Până când vor fi călcate în picioare Sfântul Locaș și oștirea? Daniel 8:13

Faptul că Isus se referă la această putere ca fiind în viitor când vorbea cu ucenicii, dovedește că ceea ce scrie Daniel nu putea fi legat de evenimentele din secolul 2 î.Hr..C. Acest fapt pune un accent mai mare pe problema *când(cât timp)*va fi această viziune așa cum se întrebă în Daniel 8:13, deoarece se extinde mult dincolo de secolul al II.C-lea î.Hr., prin nașterea lui Hristos și distrugerea Ierusalimului, în viitor. Deci, cât timp va îndura această istorie teribilă?

Răspunsul la această întrebare implică înțelegerea a ceea ce este *jertfa necurmata* și *urâciunea pustiirii* și cât timp Sanctuarul și Oastea sunt călcate în picioare.

Traducătorii King James ai acestui pasaj, pornind de la versetul 11, au adăugat cuvântul *sacrificiu* în pasaj pentru a da viață ideii că evenimentele descrise se referă la un atac asupra sistemului de sacrificiu al lui Dumnezeu, care a fost o trăsătură centrală a Sanctuarului evreiesc. De trei ori cuvântul *sacrificiu* în cursiv a fost adăugat la text.

da, el s-a mărit chiar și până la prințul oștirii și prin el sacrificiul zilnic sau (jertfa necurmata) a fost luat și locul sanctuarului său a fost aruncat jos. Și o oștire i s-a dat împotriva sacrificiului zilnic din cauza încălcării, și a aruncat adevărul la pământ; și a practicat și a prosperat. Atunci am auzit un sfânt vorbind și un alt sfânt i-a spus acelui sfânt care a vorbit: Cât timp va fi viziunea cu privire la jertfa zilnică și la încălcarea pustiirii, pentru a da atât sanctuarul, cât și oastea să fie călcate în picioare? Daniel 8:11-13

William Miller abordează problema sacrificiilor după cum urmează:

1, «sacrificiul zilnic». Acest lucru poate fi înțeles, de unii, ca însemnând ritualurile și ceremoniile evreiești; și de către alții, ritualuri păgâne și sacrificii. Deoarece atât evreii, cât și păgânii aveau ritualurile și sacrificiile lor atât dimineața, cât și seara, iar altarele lor erau ținute să fumege cu victimele lor, animalele, iar focul sfânt a fost păstrat în altarele și templele lor naționale dedicate mai multor zeități sau dumnezei ai lor, noi nu știm precis care dintre acestea să aplicăm această expresie figurativă, textul și contextul nostru nu au explicat sensul. Este foarte evident, atunci când vom examina cu atenție textul nostru, că acesta trebuie să fie înțeles ca referindu-se la ritualuri păgâne și papale, pentru că acesta stă cuplat cu «urâciunea pustiirii», și efectuează aceleași acte, care sunt atribuite urâciunii papale, «pentru a da atât sanctuarul și gazda pentru a fi călcat în picioare.» Vezi, de asemenea, Apoc. 11:2, «Dar curtea care este în afara templului se lasă afară și nu o măsoară; căci ea este dată neamurilor; iar cetatea sfântă va fi călcată sub picioare patruzeci și două de luni.» Acest ultim text are doar referire la fiara papală, care a fost imaginea păgânului; dar textul în considerare are referire atât la păgân și papal. Adică, Cât timp va călca

fărădelegea păgână și papală sub picioare sanctuarul și gazda? Acesta trebuie să fie adevăratul și literalul înțeles al textului nostru; nu putea însemna numai urâciunea anticreștină, pentru că ei nu au pustiit niciodată biserica iudaică; nici nu putea însemna Antioh, regele sirian; căci el și împărăția lui au fost pustiți și distruși înaintea lui Hristos; și este evident că Hristos a făcut aluzie la această putere, când le-a spus ucenicilor Săi, Mat 24:15, «Când veți vedea, de aceea, urâciunea pustiirii, vorbită de Daniel profetul, stând în locul sfânt».» Cred că toți comentatorii sunt de acord că Hristos a vrut să spună puterea romană - dacă da, atunci Daniel are același înțeles; căci acesta este chiar pasajul la care Hristos a făcut aluzie.³⁵

Miller clarifică faptul că profeția lui Daniel trebuie să se extindă la timpul lui Hristos și nu numai. Acesta fiind cazul, atunci cele 2300 de zile nu pot fi zile literale pentru că ele trebuie să se prelungească din timpul lui Daniel dincolo de timpul lui Hristos. Al doilea punct vital aici este că termenul zilnic și încălcarea pustiirii se referă exclusiv la ceremoniile și sacrificiile păgâne și nu la sistemul sacrificial evreiesc.

A deduce că acest pasaj vorbește despre un atac asupra sistemului sacrificial al lui Dumnezeu de către puterea cornului mic sugerează că Dumnezeu a vrut într-adevăr sacrificii și ofrande, iar Satana prin puterea cornului mic a încercat să-i oprească.

Interpretarea cornului mic ca fiind Antioh Epiphanes întărește ideea că Dumnezeu a dorit sacrificii care alimentează eroarea unei dreptăți false care cere moartea. Este o dovadă în plus a întunericului oamenilor care caută să-și proiecteze dușmănia asupra lui Dumnezeu.

Miller a înțeles că termenul *zilnic* se referea la păgânism și la sistemul său de împăcare a sacrificiilor și că termenul *de încălcarea pustiirii* se referea la sistemul papal de împăcare. Modul în care aceste două puteri au acționat se găsește în Daniel 8:11, unde puterea zilnică este luată de încălcarea pustiirii. Pentru a explica acest proces, Miller s-a referit la 2 tesaloniceni 2:7.

³⁵William Miller, *Miller's Works Vol. 2, Evidence from Scripture and History of the Second Coming of Christ About the Year 1843*

«Și acum știți ce reține ca El să poată fi descoperit în timpul său. Căci taina nelegiurii lucrează deja: numai cel ce acum va lăsa, până când va fi scos din cale. Și atunci se va descoperi acel Păcătos, pe care Domnul îl va mistui cu duhul gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale: chiar și pe Cel, a cărui venire este după lucrarea satanei, cu toată puterea, cu toate semnele și minunile mincinoase și cu toată înșelăciunea nelegiurii în cei ce pier; pentru că nu au primit dragostea adevărului, ca să poată fi mântuiți.» [2 Tes. 2:5-10] Aici Pavel arată clar, că a existat o urâciune atunci la la lucru, care ar împiedica ridicarea ultimei urâciuni, până când primul a fost «scos din cale.» Apoi se va descoperi cel de-al doilea, pe care Domnul avea să-l distrugă cu strălucirea venirii Sale. Întrebarea ar fi atunci, când a fost păgânismul scos din drum? Răspund, trebuie să fi fost după ce cele zece coarne s-au ridicat din ceea ce se numește imperiul apusean al Romei, care urmau să se ridice și să domnească o oră, 1 (puțin timp) cu fiara, păgână: căci acest corn mic urma să se ridice sau să fie «așezat» printre cele zece coarne. Nu a putut fi decât după anul 476 după Hristos, când imperiul apusean a căzut, și a fost împărțit în zece regate. Nu a putut veni până când «ei», cei zece împărați, nu au «poluat sanctuarul puterii» (adică Roma)³⁶

Miller a concluzionat că cele 2300 de zile au fost, de fapt, 2300 de ani care au ajuns de la momentul imediat după ce Daniel a trăit până în anul 1843. În acest moment, Sanctuarul va fi curățat sau readus la starea sa de drept. El a ajuns la această concluzie în 1818, cu doar 25 de ani înainte de curățirea Sanctuarului pe care l-a înțeles a fi pământul. El a ajuns la concluzia că curățirea Sanctuarului a fost curățirea pământului prin foc la venirea lui Hristos.

La apogeul său, mesajul millerit a mers la fiecare stație de misiune din întreaga lume proclamând venirea în curând a lui Isus. Miller a adunat mai multe elemente pentru a ajunge la data de 1843, care mai târziu a devenit 1844 cu corectarea anului zero între epocile B.C. și A.D..

Concentrarea noastră asupra acestei istorii se referă la identificarea de către Miller a celor două puteri pustiitoare ale Romei păgâne și papale care au continuat să calce în picioare poporul lui Dumnezeu din timpul

³⁶William Miller, *Miller's Works Vol. 1, Views of the Prophecies and Prophetic Chronology*

lui Daniel până imediat după momentul în care Papa a fost luat prizonier în 1798.

Un punct care este important de examinat în această tranziție este modul în care puterea papală a luat puterea păgână.

S-a înălțat (cornul mic)până la căpetenia oștirii,(Isus Hristos) i-a smuls jertfa necurmata și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. Daniel 8:11

Cuvântul pentru «luat» în ebraică este cuvântul *rom*. În ebraică, acest cuvânt se repetă de fapt de două ori în text și poartă următorul înțeles:

Concordanța Strong [H7311]: a fi înalt în mod activ pentru a se ridica sau a ridica (în diverse aplicații, la propriu sau la figurat): – a aduce în sus, exalta (sine), laudă, da, du-te în sus, arogant, heave (sus), (să fie, ridica pe, face pe, înființat pe, prea) mare (-er, unul), țineți în sus, taxa, ridica (-er) sus, (fi) măreț, (X a-) tare, oferta (sus), + presumptuously, (fi) promovea (-ion), mândru, înființat, înalt (-er), ia (departe, off, sus), viermi rasa.

Ceea ce spune de fapt textul este că puterea papală a preluat principiile păgânismului, eliminând în același timp cadrul păgân și înlocuindu-l cu unul creștin. Important aici este că împăcarea zeilor din sistemul păgân a fost ridicată și transformată în creștinism roman și continuă. De aceea, cele doua puteri, Roma păgână și cea papală, continua același principiu al ispășirii prin sacrificii.

Ceea ce este semnificativ cu privire la încheierea profeției de 2300 de ani legată de Daniel 8:14 este că Sanctuarul este curățat sau restaurat. Acest lucru sugerează că principiile împăcării ar fi curățate din Sanctuar. O mișcare avea să înceapă la sfârșitul celor 2300 de ani, în 1844, care avea să descopere că Evanghelia este complet liberă de nevoia de sacrificiu. Îndepărtarea nevoii de sacrificiu este elementul cheie în aducerea ispășirii între Dumnezeu și om și, astfel, în reconcilierea omului înapoi la Dumnezeu.

PROFETIA DE 2300 DE ANI

Potrivit cu Daniel 8:14 și 9:24:27

"Timp de două mii trei sute de zile (2300 ani); atunci sanctuarul va fi curățit" (Daniel 8:14)

70 de săptămâni (490 de ani) pentru poporul tău și pentru cetatea sfântă (Daniel 9:24)

Evanghelia predicata doar la Evrei

o săptămână (Daniel 9:27)

Predicarea Evangheliei la neamuri

408 î.Hr
Ierusalim reconstruit
Daniel 9:25

plus 62 "săptămâni" (Daniel 9:25)

49 de ani

434 de ani

3,5 ani

3,5 ani

457 î.Hr

Decret pentru restaurarea și reconstruirea Ierusalimului
Ezra 7:1-27

27 d.Hr

otezului lui Iisus
Luca 3:1

31 d.Hr

Mesia va fi tăiat de - Răstignirea lui Iisus
Matei 27:51

34 d.Hr

Pietruirea lui Ștefan
Fapte 7:59-60

1844 d.Hr

Începutul iudeității
Daniel 8:14

CAPITOLUL 17

CURĂȚIREA SANCTUARULUI

Milleriții au suferit o dezamăgire teribilă când Hristos nu s-a întors pe 22 octombrie 1844. Așa cum am discutat anterior, Dumnezeu își conduce poporul prin înțelegerea lor incorectă, crescând credința lor prin har mult mai abundent. Dintre cei peste 50.000 de adepți devotați ai mesajului lui William Miller cu privire la 1844, doar aproximativ 50 de oameni au avut credința de a înainta pentru a-și descoperi greșeala și pentru a intra într-o revelație mai profundă a adevărului despre sensul curățării Sanctuarului.

A doua zi după marea dezamăgire, un bărbat pe nume Hiram Edson a decis să meargă să-i încurajeze pe unii dintre ceilalți credincioși. În timp ce el și tovarășul său traversau lanul de porumb, el a fost brusc lovit de gândul că Sanctuarul curățat nu era pământul, ci Sanctuarul din cer.

Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ²ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Evrei 8:1-2

William Miller cunoștea Sanctuarul ceresc. Într-o scrisoare adresată unui prieten, Iosua Himes, enumeră nouă opțiuni pe care Biblia le oferă ca Sanctuar și oferă următorul motiv pentru care a simțit că nu poate fi Sanctuarul ceresc:

Se pune acum întrebarea, care dintre aceste sanctuare vrea să spună Daniel, sau sfântul care a vorbit cu Daniel, când a spus: «Atunci sanctuarul va fi curățit?» Eu răspund, nu primul, Hristos, pentru că el nu este impur. Nu al doilea, cerul, pentru că nu este necurat.³⁷

Un grup de studenți ai Bibliei care au crezut profeția de 2300 de ani s-au întors și au studiat subiectul curățirii Sanctuarului și semnificația lui. În timp ce studiau ceremoniile și tipurile din Vechiul Testament, ei au ajuns să vadă că în cer era într-adevăr ceva care avea nevoie de curățire. Uriah Smith, un conducător proeminent din acest grup, care mai târziu a devenit cunoscut sub numele de adventiști de ziua a șaptea, a oferit următorul rezumat al curățirii Sanctuarului ceresc:

Se opune cititorul ideii de a exista ceva în cer care trebuie curățat? Cartea Erei afirmă clar curățirea atât a sanctuarului pământesc, cât și a celui ceresc: «Aproape toate lucrurile sunt prin lege curățite cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este nici o remisie. Prin urmare, era necesar ca tiparele lucrurilor din ceruri să fie purificate [greacă, katharizesthai, curățită] cu acestea; ci lucrurile cerești însele [curățite] cu jertfe mai bune decât acestea».» Erei 9:22-23. În lumina argumentelor de mai sus, acest lucru poate fi parafrizat astfel: «De aceea, era necesar ca cortul ridicat de Moise, cu vasele sale sacre, care erau modele ale adevăratului sanctuar din cer, să fie curățat cu sângele vițelilor și caprelor; dar lucrurile cerești în sine, sanctuarul Erei creștine, adevăratul cort, pe care Domnul l-a așezat, și nu omul, trebuie curățite cu jertfe mai bune, chiar și cu sângele lui Hristos».³⁸

Dar ce este cea care are nevoie de curățire în Sanctuarul ceresc și cum se întâmplă acest lucru? Uriah Smith explică:

³⁷ William Miller, Scrisoare către Joshua Himes despre curățirea sanctuarului, 1842

³⁸ Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, (Review and Herald, 1897), pagina 195

Capitolele finale ale Exodului ne oferă o relatare despre construcția sanctuarului pământesc și despre amenajarea serviciului legat de acesta. Leviticul se deschide cu o relatare a slujirii care urma să fie înfăptuită. Tot ceea ce este scopul nostru de a observa aici, este o anumită ramură a serviciului, care a fost efectuată după cum urmează: Persoana care a comis păcatul a adus victima sa la ușa cortului. Pe capul acestei victime a pus mâna pentru o clipă și, după cum am putea deduce în mod rezonabil, a mărturisit asupra lui păcatul său. Prin acest act expresiv, el a însemnat că a păcătuit și că era vrednic de moarte, dar că în locul său și-a consacrat victima și i-a transferat vinovăția. Cu mâna lui (și ceea ce trebuie să fi fost emoțiile lui!) el a luat apoi viața victimei sale din cauza acestei vinovății. **Legea cerea viața păcătosului pentru neascultarea lui; viața este în sânge (Lev.17:11,14); prin urmare, fără vărsare de sânge, nu există nici o iertare; cu vărsare de sânge, remiterea este posibilă; pentru cererea de viață prin lege este astfel satisfăcută. Sângele victimei, reprezentant al unei vieți pierdute și vehiculul vinovăției sale, a fost apoi luat de preot și slujit înaintea Domnului.**

Păcatul individului a fost astfel, prin spovedania sa, prin uciderea victimei și prin slujirea preotului, transferat de la sine la sanctuar. Victima după victimă a fost astfel oferită de oameni. Zi de zi, lucrarea mergea înainte; și astfel sanctuarul a devenit continuu receptaculul păcatelor adunării. Dar aceasta nu a fost depozitul final a acestor păcate. Vinovăția acumulată a fost înlăturată printr-un serviciu special, care se numea curățirea sanctuarului. Acest serviciu, în tip, a ocupat o zi din an; și a zecea zi a lunii a șaptea, în care a fost înfăptuită, a fost numită ziua ispășirii. În această zi, în timp ce tot Israelul s-a abținut de la muncă și și-au pocăit sufletele, preotul a adus două capre și le-a prezentat înaintea Domnului la ușa cortului adunării.³⁹

Uriah Smith exprimă înțelegerea universală a ispășirii și satisfacerea dreptății divine prin moartea unui înlocuitor. Înțelegerea adventistă pionieră ne spune că păcatele păcătosului au fost transferate în Sanctuar, iar vehiculul care a transferat păcatul în Sanctuar a fost sângele victimei. În timp ce adventiștii de ziua a șaptea au continuat să

³⁹ Ibidem, pagina 196-197

studieze, ei au observat că transferul păcatului nu a avut loc numai prin sânge, ci și prin faptul că preotul a mâncat carnea prăjită a jertfei de păcat din Locul Sfânt.

Preotul care a intrat în sanctuar pentru a prezenta sângele jertfei pentru păcat înaintea Domnului, a fost un simbol forțat al lui Hristos care, prin sângele Său, a intrat în sanctuarul ceresc, «după ce a obținut răscumpărarea veșnică pentru noi». Prin sânge și prin trup păcatele mărturisite ale păcătoșului au fost în tip transferate în sanctuar.⁴⁰

Este semnificativ de remarcat faptul că atunci când un preot sau întreaga congregație a oferit o jertfă de păcat, sângele a fost stropit pe vălul dintre Sfântul și Preasfântul Locaș și așezat pe coarnele altarului tămâiei. Când un conducător sau un om de rând oferea o jertfă pentru păcat, sângele era pus pe coarnele altarului jertfei, iar preotul mânca carnea jertfei de păcat prăjită în locul sfânt. (Leviticul 4; 6:26-30; și 10:16-20).

Diferența dintre sângele care este așezat pe diferitele altare pare să se refere la responsabilitate. Cunoașterea preotului era superioară celei a omului de rând și avea potențialul mai mare de a ajunge dincolo de o înțelegere de aramă în aur.

Păcatele aveau să fie transferate în Sanctuar pe tot parcursul anului și să se acumuleze în Sanctuar până la sărbătoarea Zilei Ispășirii, când Sanctuarul însuși a fost curățat de păcatele oamenilor.

Pionierii adventiști de ziua a șaptea au făcut o legătură între curățirea Sanctuarului din Daniel 8:14 și curățirea poporului lui Dumnezeu menționat în Leviticul 16 ca fiind legată de Ziua Ispășirii sărbătorită o dată pe an în calendarul religios iudaic.

Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului. Levitic 16:30

În ziua ispășirii, s-a ținut o slujbă specială cu două capre. S-a luat mult timp pentru a alege capra Domnului, lăsându-l pe cealaltă să fie

⁴⁰ Stephen Haskell, *Crucea și umbra ei*, (Review and Herald, 1914), pagina 125

cunoscut sub numele de Azazel sau țapul ispășitor. Capra Domnului a fost sacrificată ca jertfă pentru păcat.

Marele Preot a pus ambele mâini pe capul țapului ispășitor și a mărturisit toate păcatele poporului asupra ei. Capra a fost apoi dusă în pustiu purtând păcatele poporului. (Leviticul 16:1-21).

În acest timp, oamenii trebuiau să-și mărturisească păcatele și să-și chinuie sufletele. Orice persoană care nu s-a smerit înaintea lui Dumnezeu a fost tăiată de copiii lui Israel. (Leviticul 23:27-31). Aceasta înseamnă că această zi a fost o zi de judecată.

Din acest motiv, înțelegerea iudaică a Zilei Ispășirii, care are loc în a ^{10-a} zi a celei de-a șaptea luni iudaice, este înțeleasă ca ziua judecății.

Rosh Hashanah este Ziua Judecății pentru întreaga omenire. În această zi, omul este judecat pentru toate acțiunile sale și tot ceea ce se va întâmpla și va avea loc în anul următor este înregistrat....

Pe Rosh Hashanah toată omenirea trece înaintea Lui ca oile - trec pe lângă El unul câte unul, unul după altul, dar El le examinează pe toate cu o singură privire. Astfel, versetul (Psalmii 33:15) afirmă: «El a creat toate inimile lor împreună și înțelege toate faptele lor»; G-d, Care este Creatorul, vede toate inimile lor împreună (cu o singură privire) și înțelege toate acțiunile lor.

R. Cruspedai a spus în numele lui R. Yochanan: Trei registre sunt deschise pe Rosh Hashanah: unul pentru cei care sunt cu totul răi, unul pentru cei care sunt în întregime neprihăniți și unul pentru cei care sunt la mijloc. Cei cu totul neprihăniți sunt imediat inscripționați și pecetluiți să trăiască. Cei cu totul răi sunt imediat inscripționați și pecetluiți să moară. Soarta celor de la mijloc este ținută în echilibru între Rosh Hashanah și Yom Kippur.

Dacă au merit [adică, dacă se pocăiesc], sunt inscripționați să trăiască. Dacă nu au merit [adică, dacă nu reușesc să se pocăiască], ei sunt inscripționați să moară (ibidem 16 a,b).⁴¹

Cadrul profetic dezvoltat de William Miller i-a ajutat pe adventiștii de ziua a șaptea să identifice când va avea loc în istoria omenirii marea judecată finală spre care avea să se îndrepte sărbătoarea Zilei Ispășirii în fiecare an.

Secvența istoriei descrisă în Daniel 7 conține o listă de împărății care duc la a Doua Venire a lui Hristos. În această listă este descrisă o scenă în care Dumnezeu este descris în judecata întregului pământ. Daniel capitolul 8 face în mare parte o paralelă între Daniel 7, legând ideea curățirii Sanctuarului din Daniel 8 cu scena judecării care are loc în Daniel 7. Putem trasa paralela după cum urmează.

Daniel 7	Eveniment	Daniel 8
Leu	Babilon	
Urs	Medo-Persia	Berbec
Leopard	Grecia	Tap
Bestie	Roma	Cornul mic
Scena judecării	Judecată	Curățirea Sanctuarului
Împărăția lui Hristos	A Doua Venire	Rupt fără mână umană

⁴¹ https://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/4399/jewish/Day-of-Judgment.htm

Când întrebarea a fost pusă în Daniel 8:13 cât timp poporul lui Dumnezeu va fi asuprit de sistemele religioase false ale păgânismului și papismului, răspunsul este, așa cum am discutat, 2300 de zile simbolice, care sunt 2300 de ani literali.

Advențiștii de ziua a șaptea au ajuns la concluzia că ultima perioadă de judecată va începe în 1844, când a fost sărbătorită Ziua Ispășirii în acel an.

În acest timp, poporul lui Dumnezeu își mărturisește păcatele și se pocăiește în timp ce Dumnezeu examinează cărțile cu recorduri. Cei care și-au mărturisit păcatele și s-au smerit înaintea lui Dumnezeu sunt păstrați în Cartea Vieții. Cei care nu se pocăiesc și se țin de păcatele lor vor fi scoși din Cartea Vieții. Hristos mijlocește pentru toți cei care și-au mărturisit numele și Cer sângele Său pentru ei. Când lucrarea judecății este finalizată, toate păcatele poporului sunt puse pe capul țapului ispășitor care îl reprezintă pe Satana. El este cel care a provocat căderea omului, l-a despărțit de Dumnezeu și i-a ademenit pe toți oamenii să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu.

Cu această înțelegere, păcatul a fost tratat și cei care s-au smerit înaintea lui Dumnezeu primesc ispășirea. Nu mai este nimic între ei și Dumnezeu și ei sunt gata să intre în împărăția veșnică a lui Hristos.

Acum că am stabilit cadrul pentru modul în care Ziua Ispășirii a fost înțeleasă atât de iudei, cât și de advențiștii de ziua a șaptea, suntem aproape gata să punem în practică lucrurile pe care le-am învățat în prima parte a acestei cărți despre procesul de ispășire. Dar mai întâi trebuie să facem distincția între o viziune tipic protestantă asupra ispășirii și înțelegerea adventistă în lumina sistemului Sanctuarului Vechiului Testament.

CAPITOLUL 18

COMPARAȚIE ÎNTRE ISPĂȘIREA PROTESTANTĂ ȘI CEA ADVENTISTĂ

În capitolul 3, am examinat modul în care noțiunea creștină de ispășire s-a dezvoltat în jurul ideii de satisfacție a dreptății divine. Dacă dreptatea lui Dumnezeu cere pedeapsă, iar mânia lui Dumnezeu este satisfăcută într-o astfel de pedeapsă, atunci este evident că, odată ce pedeapsa a fost aplicată, procesul de ispășire este finalizat. Iată o expresie a acestei idei:

În creștinism, ispășirea se referă la reconcilierea necesară între omenirea păcătoasă și Dumnezeu sfânt. Această reconciliere este posibilă prin sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos, așa cum este exprimat în Romani 3:25, Romani 5:11 și Romani 5:19. Ispășirea este mesajul central al Bibliei.

«Primirea ispășirii este împăcarea noastră reală cu Dumnezeu în îndreptățire, întemeiată pe satisfacția lui Hristos», potrivit comentariului lui Matthew Henry. «Noi, creștinii, noi, credincioșii, am primit acum, acum, în vremurile Evangheliei, sau acum în această viață, ispășirea, care a fost simbolizată prin sacrificiile de sub Lege și este o garanție a fericirii noastre în cer.»⁴²

Ideea creștină comună este că ispășirea înseamnă reconciliere. Articolul pe care l-am citat mai sus merge mai departe pentru a explica modul în care se întâmplă acest lucru:

Ispășirea este un cuvânt care se găsește în unele traduceri din Romani capitoul trei, versetul 25. Dumnezeu L-a oferit pe Isus ca jertfă de ispășire. Alte traduceri au folosit cuvântul împăcare, iar ideea de acolo este de mânie substituită. Ok?

*Isus Hristos pe cruce absoarbe mânia lui Dumnezeu. Este o tranzacție între tată și fiu. Tatăl își revarsă mânia față de păcat asupra lui Hristos, iar mânia lui este de fapt satisfăcută. Și din această cauză, păcătosul vinovat care se încrede în Hristos ajunge să meargă liber. Este oarecum legat de justificare, dar este modul în care justificarea este de fapt posibilă.*⁴³

Site-ul web din care am citat încearcă să explice principiul creștin al ispășirii în termeni simpli pentru cei nefamiliarizați. Învățații Bibliei au exprimat acest lucru într-un limbaj mult mai nuanțat, dar implicația este că Dumnezeu este împăcat cu omul prin moartea înlocuitoare a lui Hristos. Aceasta satisface mânia și dreptatea lui Dumnezeu. Păcătosul își mărturisește păcatul și spune că îi pare rău, dar moartea lui Hristos este cea care afectează ispășirea, deoarece dreptatea lui Dumnezeu este cea care este văzută ca având nevoie de împăcare. El nu poate accepta doar spunerea noastră îmi pare rău; Dreptatea lui are nevoie de satisfacție.

⁴² <https://www.christianity.com/wiki/salvation/what-is-atonement-biblical-meaning-and-definition.html>

⁴³ Ibidem

În acest context, este evident că, odată ce Isus moare pe Cruce, ispășirea este încheiată. Nu mai rămâne nimic decât să-l credem. Atâta timp cât păcătosul se agață de Hristos, el este ferit de condamnarea lui Dumnezeu împotriva păcatului.

Creștinii fac referire la sistemul sacrificial al Vechiului Testament ca indicând moartea lui Hristos pe Cruce, dar nu se ia în considerare succesiunea evenimentelor din anul religios iudaic ca având vreun sens dincolo de Crucea însăși.

Advențiștii de ziua a șaptea au susținut că lista sărbătorilor din Leviticul 23 oferă de fapt un proces pas cu pas din timpul lui Hristos până la a Doua Venire, simbolizând o serie de evenimente, mai degrabă decât un singur eveniment legat de ispășire. Legând Ziua Ispășirii de curățirea sanctuarului în anul 1844, a fost introdus un nivel mai profund de înțelegere a ispășirii.

Advențiștii, arătând semnificația tipurile, au declarat că ispășirea a fost efectuată prin slujirea preotului *după ce* animalul a fost sacrificat, nu în momentul sacrificiului. Joseph Waggoner, un alt lider adventist, explică acest lucru:

S-a văzut că păcătosul și-a adus jertfa; care a fost ucisă; și că preotul a luat sângele și a făcut ispășirea; și aici s-a stabilit în continuare că ispășirea a fost făcută în sanctuar. Acest lucru dovedește cel mai clar că uciderea jertfei nu a făcut ispășirea, ci a fost pregătitoare pentru aceasta; pentru ispășirea a fost făcută în sanctuar, dar jertfa nu a fost ucisă în sanctuar.

Aceste lucruri, desigur, au fost tipice și au împlinirea lor în lucrarea Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Că el este un Mare Preot și singurul mijlocitor din Evanghelie va fi ușor admis; dar ordinea și modul slujirii Sale trebuie să fie determinate de Scripturi.⁴⁴

Viziunea adventistă asupra ispășirii a menținut aceeași viziune asupra dreptății ca și restul creștinismului, dar a subliniat tipurile din Vechiul Testament care au arătat că păcătosul nu ispășește pentru păcatele sale

⁴⁴ J.H. Waggoner, *Ispășirea în lumina naturii și revelație*, (Review and Herald, 1884), pagina 187

doar prin uciderea unui sacrificiu, ci mai degrabă preotul a trebuit să aplice sângele jertfei în Sanctuar și, prin urmare, prin mijlocirea de către preot a sângelui sacrificiului, ispășirea este Securizată. Acest lucru s-a întâmplat chiar în Sanctuar și nu în Curte.

Pentru creștinismul mainstream, împăcarea dreptății lui Dumnezeu are loc pe Cruce, în timp ce pentru adventiști această împăcare are loc, potrivit tipologiei Vechiului Testament, prin medierea Marelui nostru Preot în cer după ce jertfa a fost făcută pe pământ. Waggoner continuă:

«Toți sunt de acord în ideea că nemulțumirea Divinității este potolită de o victimă nevinovată sacrificată în locul celor vinovați.» Aceasta trebuie să fie ideea corectă. Dreptatea sau nemulțumirea Dumnezeirii este potolită de sacrificiu, dar este într-adevăr potolită de medierea Marelui nostru Preot.⁴⁵

Accentul ispășirii pentru adventism a fost pus pe Hristos cel viu pledând sângele Său înaintea Tatălui în Sanctuarul ceresc. Moartea lui Hristos pe Cruce a fost esențială pentru lucrarea lui Isus pledând sângele Său înaintea Tatălui, dar Crucea însăși nu a fost ispășirea completă. Nu ar putea exista nici o slujire eficientă în cer pentru a finaliza ispășirea fără sângele lui Hristos, dar fără mijlocirea lui Hristos în cer ca Mare Preot al nostru sacrificiul nu ar fi o ispășire completă.

Întregul cadru al viziunii adventiste asupra ispășirii s-a bazat pe sistemul Sanctuarului. Ceremoniile din fiecare an iudaic spun povestea planului salvării de la Cruce la venirea lui Hristos la sfârșitul acestei lumi.

Subiectul sanctuarului a fost cheia care a deblocat misterul dezamăgirii din 1844. A deschis calea pentru a vedea un sistem complet de adevăr, conectat și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu a condus marea mișcare adventistă și a revelat datoria prezentă pe măsură ce aducea la lumină poziția și lucrarea poporului Său.⁴⁶

⁴⁵ Ibidem, pagina 195

⁴⁶ E.G. White, *The Great Controversy*, (Review and Herald, 1911), pagina 423

În timp ce protestanții mainstream prezintă sistemul sacrificial al Vechiului Testament ca fiind îndreptat spre Cruce, adventiștii s-au adâncit mai adânc în tipuri datorită cadrului profetic pe care l-au descoperit în Daniel și Apocalipsa care leagă lucrarea judecării din Ziua Ispășirii de data de 22 octombrie 1844.⁴⁷ S-a văzut că, în timp ce sărbătoarea Paștelui indica moartea lui Hristos pe Cruce, restul sărbătorilor reprezentau evenimente succesive în istoria creștină din vremea Crucii până la a Doua Venire.

sărbătoarea	Data	Anti-tip
1. Paștele	A 14-a zi a lunii 1	Crucea lui Hristos
2. Pâine nedospită	A 15-22-a zi a lunii 1	Hristos în mormânt
3. Primele fructe	Zi după sabat în timpul pâinii nedospite	Învierea lui Hristos
4. Sărbătoarea săptămânilor	50 de zile după Primele fructe (în timpul lunii a 3-a)	Ziua Rusaliilor
5. Trâmbițe	A 1-a zi a lunii a 7-a	Anunțarea Judecării
6. Ziua ispășirii	A 10-a zi a lunii a 7-a	Ziua judecării
7. Sărbătoarea Corturilor	A 15-22-a zi a lunii a 7-a	A Doua Venire a lui Hristos

⁴⁷ Pentru mai multe informații despre acest subiect, a se vedea capitolele 15-19 din cartea *În timp ce judecați*, disponibilă la fatheroflove.info

Creștinismul ar indica faptul că calea lui Dumnezeu este prin Cruce. Adventismul ar indica Psalmii 77:13 și ar spune că calea mântuirii lui Dumnezeu este în Sanctuar. Crucea este esențială pentru întregul plan, dar planul salvării este un proces nu doar un eveniment. Punctul culminant al planului salvării este ziua cea mare a judecății care, potrivit secvenței din Daniel 7 și 8, are loc înainte de a Doua Venire a lui Hristos.

Pionierul adventist, Uriah Smith, subliniază o implicație foarte critică a acestei diferențe de ispășire între protestanți și adventiști :

În lunga suită de subiecte cu care problema sanctuarului este atât de strâns legată și în înțelegerea cărora exercită o influență atât de controlată, doctrina ispășirii ocupă un loc prominent.

Am văzut deja că curățarea sanctuarului, Judecata de cercetare a sfinților, ștergerea sau iertarea păcatului și sfârșitul tainei lui Dumnezeu sunt toate unul și același lucru. Acum facem declarația suplimentară că aceasta este și ispășirea.

Frecvența cu care se spune expresia că Hristos a ispășit păcatele noastre pe cruce, arată cât de larg este întreținută ideea că vărsarea sângelui Său și ispășirea sunt același lucru. Dar acest lucru duce la două erori majore și fundamentale. Oamenii au fost conduși de această idee la extremele erorii în direcții opuse și și-au petrecut timpul într-un război inutil și dureros.

Scripturile declară clar că Hristos a murit pentru toți. Acum, având în vedere că moartea lui Hristos este ispășirea, se ajunge ușor la concluzia că păcatele tuturor au fost ispășite și, prin urmare, că nicio condamnare nu poate rămâne în cele din urmă pentru nimeni. Această ramură a argumentului înflorește imediat în universalism.

Dar Scripturile la fel de clar ne asigură că nu toți vor fi mântuiți; că unii care mor acum, în cele din urmă se vor odihni sub condamnare. Pentru acestea, desigur, nu se face ispășire; iar dacă ispășirea și moartea lui Hristos sunt același lucru, rezultă că moartea lui nu ajunge mai departe decât ispășirea și, prin urmare, nu a murit pentru toți, ci doar pentru

câțiva aleși. Pe această ramură a argumentării găsim rodul amar al ultra calvinismului.

Subiectul sanctuarului ne scutește de pretențiile false ale ambelor erori. Problema în ambele cazuri constă în o premisa comună, care este defectuoasă; și cu o premisă falsă, oricât de solidă ar fi raționamentul bazat pe ea, este imposibil să se ajungă la o concluzie corectă. Moartea lui Hristos și ispășirea nu sunt același lucru. Și acest lucru scutește problema de orice dificultate. Hristos nu a făcut ispășirea când și-a vărsat sângele pe cruce. Fie ca acest fapt să fie fixat pentru totdeauna în minte. – Uriah Smith Sanctuarul și cele 2300 de zile, (1877) paginile 275.276

Sanctuarul deține adevăruri vitale care îl vor salva pe cititorul Bibliei de erorile calvinismului și, invers, universalismului. Într-o epocă în care universalismul are o renaștere în rândul poporului lui Dumnezeu, este important de reținut că nici subiectul Sanctuarul și nici ispășirea nu sunt înțelese corect atunci când urmează această cale.

Implicațiile acestui lucru le vom lua în considerare în capitolul următor. Vom încheia această secțiune subliniind marea diferență dintre gândirea creștină mainstream și adventism. Există un singur obiectiv cheie în gândirea creștină: acela că, prin uciderea înlocuitorului omului, dreptatea lui Dumnezeu a putut fi satisfăcută. Deși aceasta corespunde lovirii stâncii și uciderii mielului pe altarul de aramă, ea nu abordează simbolismul vorbirii cu stânca sau adevăratul sens al celor două capre prezentate în Ziua Ispășirii.

Prin cele două principii fundamentale ale:

1. Cadrul profetic a lui Daniel.
2. Sistemul sanctuar al Anului Evreiesc,

Planul salvării devine un proces care acoperă întreaga perioadă a istoriei creștine, cu două puncte focale principale care cuprind ispășirea:

1. Crucea lui Hristos în anul 31 d.Cr. și
2. Hotărârea care începe în anul 1844 d.Cr.

Aceste două puncte focale au capacitatea de a lovi nu numai stâncă, dar să ia următorul pas vital de a vorbi la stâncă. Dar, după cum vom descoperi, deoarece adventismul nu a scăpat de sistemul de justiție al lui Satan – un sistem care cere moartea – conceptul adventist de ispășire nu face decât să intensifice problema dreptății și pedepsei false a lui Satana.

Acest lucru nu sugerează că calea pe care au mers adventiștii este incorectă. Dimpotrivă, lucrarea lui Dumnezeu, așa cum am discutat mai înainte, este de a face păcatul să abundă, astfel încât să putem găsi harul adevărat. Doctrina adventistă a judecății, sau cum o numim noi, Judecata de investigație, intensifică sistemul de justiție fals care locuiește în noi toți.⁴⁸ Ea stabilește cadrul corect pentru a intra în lumina glorioasă a evangheliei adevărate, dar această mișcare s-a oprit în cale și s-a retras de la destinul ei. Adventismul a dat lumii o moștenire a dreptății intensificate fără a face pașii finali într-o înțelegere a Noului Legământ a judecății care este eliberată de condamnarea dreptății care cere sacrificiu.

Lui Daniel i s-a arătat că sistemul sacrificial de satisfacție al păgânismului și papismului avea să dureze până în 1844. Din acest moment ar veni un mesaj care ar elibera Evanghelia de noțiunea falsă a dreptății lui Dumnezeu care are nevoie de împăcare. Pe măsură ce vom discuta mai departe, la sfârșitul anilor 1800 a venit un mesaj care le-a oferit adventiștilor cheia prin care ar putea scăpa de sistemul de satisfacție al lui Satan, dar mesajul a fost respins și astfel biserica nu a putut face altceva decât să se retragă din simțul intens al condamnării judecății la viziunea mai importantă a Evangheliei care se găsește în bisericile protestante.

Dar acum să ne întoarcem la desăvârșirea înțelegerii adventiste originale a modului în care păcatul este scos din Sanctuar și șters înainte de a Doua Venire a lui Hristos.

⁴⁸ Vezi cartea *În timp ce judeci*, capitolul 19. Disponibil la fatheroflove.info

SANCTUARUL CERESC

Dacă ați citit până în acest punct, atunci sunteți adânc în inima cadrului adventist pentru planul salvării. Cercetând aceste puncte nu ia efort pentru a le potrivi pe toate împreună, dar vă rog să discerne-ți valoarea în acest proces.

În centrul doctrinei adventiste a ispășirii se afla credința într-un sanctuar literal din cer.

Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ² ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.. Evrei 8:1-2

James White, unul dintre fondatorii mișcării adventiste, prezintă argumentul sanctuarului ceresc după cum urmează:

*Poziția noastră este că a avut loc o schimbare în poziția și lucrarea **Marelui nostru Preot literal în sanctuarul literal din cer**, care urmează să fie comparat cu venirea mirelui la căsătorie. Acest punct de vedere este o protecție perfectă împotriva spiritualismului. [spiritualism însemnând o metodă de studiu biblic] **Noi nu numai că credem într-un Isus literal, care este un «slujitor al Sanctuarului», dar, de asemenea, credem că Sanctuarul este literal.** – Și mai mult, când Ioan spune că a văzut «pe unul ca Fiul omului» «în mijlocul celor șapte sfeșnice», adică în Locul Sfânt,*

nu știm cum să facem sfeșnicul spiritual, iar Fiul omului literal. Prin urmare, credem că ambele sunt literale și că Ioan L-a văzut pe Isus în timp ce era «slujitor» în Locul Sfânt. Ioan a avut, de asemenea, o vedere asupra unei alte părți a Sanctuarului, care vedere se aplică la momentul anunțului celui de-al șaptelea înger.

...Preasfântul locaș, care conține Chivotul celor zece porunci, a fost apoi deschis pentru ca Marele nostru Mare Preot să intre pentru a face ispășire pentru curățirea Sanctuarului. Dacă ne luăm libertatea de a spune că nu există un Chivot literal, care conține cele zece porunci din cer, putem merge doar un pas mai departe și să negăm Cetatea literală și Pe Fiul literal al lui Dumnezeu. Desigur, adventiștii nu ar trebui să aleagă punctul de vedere spiritual, mai degrabă decât cel pe care l-am prezentat. Nu vedem nicio cale de mijloc care să fie luată.⁴⁹

Aceasta a fost o idee inedită în gândirea creștină. Comentând despre Evrei 8 și Sanctuar, Adam Clarke exprimă punctul de vedere comun.

Tabernacolul a fost locul printre evrei unde Dumnezeu, prin simbolul prezenței Sale, a locuit. Acest lucru nu ar putea decât să simbolizeze cerul, unde Dumnezeu, în slava Sa esențială, locuiește și se manifestă îngerilor și sfinților glorificați; și, prin urmare, cerul este numit aici adevăratul sanctuar, pentru a-l deosebi de tip.⁵⁰

Dar cum rămâne cu prezentarea acestui cort? Ce a fost că Domnul a pus în cer? Clarke continuă:

Sanctuarul iudaic a fost lucrarea omului, deși a fost făcut după îndrumarea lui Dumnezeu; cerurile, acest cort adevărat, lucrarea lui Dumnezeu singur, și infinit mai glorios decât cea a iudeilor. Cortul a fost, de asemenea, un tip al naturii umane a lui Hristos, Ioan 1:14: Și cuvântul a fost făcut trup, și a locuit printre noi, και εσκηνωσεν εν η μιν și stat printre noi; pentru că, așa cum prezența divină a locuit în cort, tot așa plinătatea Dumnezeirii, trupești, locuia în omul Isus Hristos. Și acest trup

⁴⁹ James White, *Pilda*, pagina 16

⁵⁰ Adam Clarke, Comentariu la Evrei 8:2

*omenesc a fost lucrarea deosebită a lui Dumnezeu, așa cum nu a venit în calea generației naturale.*⁵¹

Clarke indică faptul că cortul ridicat de Dumnezeu în Evrei 8:2 este cerul și, probabil, într-un efort de a prezenta ceva mai specific, el sugerează natura umană a lui Hristos ca un templu trup. Pentru adventiști prezentarea ideii unei clădiri specifice în cer, în care Dumnezeu și Fiul Său operează se ciocnește cu teologia creștină standard în mare parte bazată pe crezuri și ceea ce se spune despre Dumnezeu Însuși. De exemplu, primul articol al credinței anglicane afirmă:

*Nu există decât un singur Dumnezeu viu și adevărat, veșnic, fără trup, părți sau patimi; de putere infinită, înțelepciune și bunătate; Făcătorul și Păstrătorul tuturor lucrurilor, atât vizibile, cât și invizibile. Și în unitatea acestei Dumnezeiri există trei Persoane, de o singură substanță, putere și eternitate; Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.*⁵²

O credință într-un Dumnezeu trei-în-unu, care nu are nici un trup face ca o concepție literală a unei clădiri reale în cer, în care Dumnezeu se mișcă și acționează ca inutilă. Ascultați experiența lui Carol, care a crescut cu acest crez.

*Când Dumnezeul meu era fără trup, părți sau patimi, mă simțeam ca un pescăruș pe o plajă învăluită în ceață. Undeva deasupra mea, știam că o putere glorioasă stăpânea cerurile, dar totul era taină și lumina albă rece a intelectului. Deasupra gândirii mele, dar reconfortant în același timp pentru că el era responsabil și nu trebuia să mă gândesc prea mult la asta.*⁵³

Sentimentul de a fi învăluit în ceață este efectul spiritualismului asupra doctrinei lui Dumnezeu. Joseph Bates, un alt fondator al mișcării adventiste, explică colorant situația:

După părerea mea, acest sistem de spiritualizare, când cuvântul lui Dumnezeu admite o interpretare literală și – după regulă – se folosește

⁵¹ Ibidem

⁵² http://anglicansonline.org/basics/thirty-nine_articles.html

⁵³ <https://donna-carol-voss.com/2015/02/08/without-body-parts-passions/>

literal; este, pentru a folosi o imagine, ca o navă croind drumul ei în Boston Bay în noapte, într-o zăpadă groasă cu luna plină. Nimic nu ar putea fi mai înșelător pentru marinar; norii zburători aprind la un moment dat firmamentul prin subțirimea vaporilor săi, (încurajând marinarul să creadă că el va vedea acum farul) în clipa următoare se întunecă, și astfel continuă să-i înșele, până când dintr-o dată spărgătorii urlă peste tot în jurul lor - corabia este spulberată pe stânci - un strigăt imens pentru milă! și toată speranța este pentru totdeauna pierdută - navă și marinari pier peste tot pe plaja! Bunul Dumnezeu! ajută-ne să clarificăm aceste interpretări spirituale ale cuvântului Tău, unde se face atât de clar că a doua venire și împărăția lui Hristos va fi la fel de literală și reală, ca evenimentele care au avut loc la prima Venire, consemnate acum în istorie.⁵⁴

Dumnezeul pionierilor adventiști era în contrast puternic cu cel misterios catolic și protestant. James White o expune direct, confruntându-se cu primul articol al credinței anglicane:

Ce este Dumnezeu? El este o inteligență materială, organizată, care posedă atât corpul, cât și părțile. El este în formă de om. Ce este Isus Hristos? El este Fiul lui Dumnezeu și este asemenea Tatălui Său, fiind «strălucirea slavei Tatălui Său și chipul expres al persoanei Sale». El este o inteligență materială, cu trup, părți și pasiuni; posedând carne nemuritoare și oase nemuritoare.⁵⁵

Când James White afirmă că Dumnezeu este în formă de om, sensul lui este că suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu nu numai în morala noastră, ci și în formă. Îl voi lăsa să explice poziția.

OMUL a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. «Și Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră.» «Deci Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat.» Gen.i,26,27. Vezi, de asemenea, cap.ix,6; 1Cor.xi,7. Cei care neagă personalitatea lui Dumnezeu, spun că «chipul» aici nu înseamnă formă fizică, ci imagine morală, și fac din aceasta marele punct de plecare pentru a dovedi nemurirea tuturor oamenilor. Argumentul stă astfel: În

⁵⁴ Joseph Bates, *Deschiderea cerurilor*, (Press of Benjamin Lindsey, 1846), pagina 22

⁵⁵ James White, *Review and Herald*, 19 august 1858

primul rând, omul a fost făcut după chipul moral al lui Dumnezeu. În al doilea rând, Dumnezeu este o ființă nemuritoare. În al treilea rând, prin urmare, toți oamenii sunt nemuritori. Dar acest mod de raționament l-ar dovedi, de asemenea, pe om omnipotent, omniscient și omniprezent și, astfel, l-ar îmbrăca pe omul muritor cu toate atributele divinității. Să încercăm:

În primul rând, omul a fost făcut după chipul moral al lui Dumnezeu.

În al doilea rând, Dumnezeu este omnipotent, omniscient și omniprezent.

În al treilea rând, prin urmare, omul este omnipotent, omniscient și omniprezent.

Ceea ce dovedește prea mult, nu dovedește nimic până la urmă, de aceea poziția că chipul lui Dumnezeu înseamnă chipul Său moral, nu poate fi susținută. Ca dovadă că Dumnezeu este o persoană, citiți propriile sale cuvinte către Moise: «Și Domnul a spus: Iată că este un loc lângă Mine și vei sta pe o stâncă; și se va întâmpla că, în timp ce slava Mea va trece, că Te voi pune într-o despăcură a stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea în timp ce voi trece pe lângă mine. Și îmi voi lua mâna și vei vedea părțile mele din spate; dar fața Mea nu se va vedea.» Ex.xxxiii,21-23. A se vedea, de asemenea, chap.xxiv,9-11. Aici Dumnezeu îi spune lui Moise că el va vedea forma lui. A spune că Dumnezeu l-a făcut pe Moise că a văzut forma, când nu are nici o formă, îl taxează pe Dumnezeu cu adăugarea la minciună a unui înșelăciune asupra slujitorului său Moise.⁵⁶

Din ceea ce am prezentat, ar trebui să fie suficient ca doctrina Sanctuarului ceresc, așa cum a exprimat-o adventiștii, să fie strâns legată de opiniile lor cu privire la doctrina lui Dumnezeu. Negarea învățaturii spiritualiste a Trinității este ceea ce le-a permis în mod logic să prezinte învățătura unui Sanctuar literal în cer. Crezurile catolice și protestante neagă complet acest lucru și fac ca astfel de propuneri să fie absurde. Doctrina Trinității spiritualizează doctrina adventistă a ispășirii, sterilizând astfel sensul tipologiei Vechiului Testament ca fiind

⁵⁶ James White, *Personalitatea lui Dumnezeu*, 1861

legat de ispășire. Din nou, ascultați procesul logic al lui Joseph Bates, bazat pe viziunea sa despre Dumnezeu.

Iar Daniel, profetul, ne învață aceeași doctrină. «Am văzut în vedeniile de noapte: și iată, unul ca Fiul omului a venit cu norii cerului și a venit la Cel Îmbătrânit de zile, (descriș în versetul al nouălea) și l-au adus aproape de El; și i s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată.» Dan. 7:13, 14. Acum admitem cu toții că acest personaj a fost Isus Hristos; căci nici o ființă pe pământ sau în cer, nu a avut vreodată promisiunea unei împărății veșnice în afară de El. Și nu i-o dă Bătrânul zilelor? Ar fi absurd să spunem că i-a dat-o? Atunci cum se poate spune (sau dovedi) așa cum este de către unii, că Fiul este Cel Îmbătrânit de zile; – acest pasaj, și cel din Apoc. cinci, dovedesc în mod clar că Dumnezeu și Fiul Său sunt două persoane în cer. Isus spune: «Am pornit și am venit de la Dumnezeu: eu nu am venit de la mine, ci El m-a trimis.» Ioan 8:42. «Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; iarăși, plec din lume și mă duc la Tatăl.»⁵⁷

Este imposibil pentru o minte trinitară să creadă de fapt că Tatăl dă o împărăție literală Fiului Său. Nu poate fi decât un gest simbolic în scopul planului salvării – și acesta este geniul pustiitor al Sfintei Treimi. Ea forțază mintea într-un angrenaj metaforic și apoi dezbracă mintea de realismul Sanctuarului, Fiul Omului și Cel Îmbătrânit de Zile. Aceste realități sunt înlocuite cu etichete metaforice care sunt doar atârinate pe un perete pe care să le admirăm ca și cum am fi într-o galerie de artă.

După cum vom detalia mai târziu, mișcarea adventistă a renunțat în cele din urmă la ocazia de a înțelege adevărul în

*Teologia împăcării
păgânismului ridicată de
Roma și extinsă de fiicele
ei protestante a devenit
învățătura standard a
adventiștilor de ziua a
șaptea de astăzi.*

⁵⁷ Joseph Bates, *Deschiderea cerurilor*, 1846, pagina 18

1888 și, în cele din urmă, și-a schimbat viziunea despre Dumnezeu înapoi la Sfânta Treime. În consecință, înțelegerea ispășirii a stagnat, după cum a avertizat Bates că se va întâmpla. Sa renunțat la înțelegerea literală a celor două apartamente ale Sanctuarului și, prin urmare, a fost lăsat cu nici o opțiune, doar să se retragă la punctele de vedere standard ale ispășirii. Astfel, teologia ispășirii păgânismului ridicată de Roma și extinsă de fiicele ei protestante a devenit învățătura standard a adventiștilor de ziua a șaptea de astăzi. La fel ca Samson care a cochetat cu Dalila, ochii adventismului au fost scoși afară și ea în prezent macină porumb pentru filistenii spirituali.

Doctrina ispășirii, așa cum este exprimată în tipologia Vechiului Testament, nu poate fi întemeiată decât pe doctrina Singurului Dumnezeu, Tatăl și a singurului Său Fiu născut.⁵⁸

Joseph Waggoner oferă câteva dintre motivele sale sistematice pentru care Trinitatea și doctrina ispășirii nu pot lucra împreună.

Mulți teologi chiar cred că ispășirea, în ceea ce privește demnitatea și eficacitatea ei, se bazează pe doctrina unei trinități. Dar nu vedem nicio legătură între cele două. Dimpotrivă, susținătorii acestei doctrine într-adevăr se poticnesc în dificultatea pe care par nerăbdători să o evite. Dificultatea lor constă în aceasta: Ei consideră că negarea unei treimi este echivalentă cu o negare a divinității lui Hristos. Dacă ar fi așa, ar trebui să ne agățăm de doctrina unei trinități cât se poate de tenace; dar nu este cazul. Cei care au citit remarcile noastre cu privire la moartea Fiului lui Dumnezeu știu că noi credem cu tărie în divinitatea lui Hristos; dar nu putem accepta ideea unei trinități, așa cum este ea deținută de trinitari, fără a renunța la pretenția noastră asupra demnității sacrificiului făcut pentru răscumpărarea noastră.⁵⁹

⁵⁸Pentru mai multe informații despre acest subiect, consultați cărțile *Înțelegerea personalității lui Dumnezeu* de Lynnford Beachy; *Înțelepciunea lui Dumnezeu și Preaiubitul meu* de Adrian Ebens disponibilă la fatheroflove.info

⁵⁹J.H. Waggoner, *Ispășirea*, pagina 165

Waggoner, abordează o altă problemă care se referă la cine sau ce a murit de fapt pe Cruce. Waggoner explică:

Trinitarians susțin că termenul «Hristos» înțelege două naturi distincte și separate: una care a fost doar umane; cealaltă, a doua persoană din trinitate, care a locuit în trup pentru o scurtă perioadă, dar nu a putut suferi sau muri; că Hristosul care a murit era doar natura umană în care locuise divinitatea. Ambele clase au o ofrandă umană și nimic mai mult. Indiferent cât de înălțat a fost Fiul preexistent; nu contează cât de glorios, cât de puternic, sau chiar veșnic; dacă bărbăția a murit, sacrificiul era doar omenesc. Și în ceea ce privește moartea vicioasă a lui Hristos, acesta este socinianismul. Astfel, remarca este dreaptă, că doctrina unei trinități degradează ispășirea, odihnindu-se numai pe o jertfă umană ca bază. Câteva citate vor arăta corectitudinea acestei afirmații:

«Ca Dumnezeu, el s-a supus tuturor cerințelor legii și a făcut-o onorabilă în îndreptățirea păcătoșilor; ca om, el a purtat blestemul său pe copac, și a îndurat pedeapsa lui.» – Manual de ispășire, p. 25.

«Suferințele lui Hristos au fost îndurate în natura Sa umană. Deși poseda o natură divină, totuși în sensul că el nu putea suferi și muri. Suferințele lui au fost îndurate în natura sa umană.» Id., p. 88.

«Nu face parte din doctrina ispășirii că natura divină, în persoana Mântuitorului, a suferit.» – Barnes despre ispășire, p. 224.

«S-a întâmplat ca mijlocitorul să fie om, pentru ca el să poată suferi moartea; căci, ca Dumnezeu, n-a putut să moară.» -Buck's Theol. Dict.,

«Trinitarians nu dețin la suferințele sau moartea divinității.» - Mattison despre Sfânta Treime, p. 39.⁶⁰

Deși Waggoner argumentează în cadrul ispășirii prin sacrificiu, argumentul său este încă valabil și arată o altă fațetă a numeroaselor probleme pe care doctrina Trinității le creează pentru ispășire. Școlarul Bibliei se confruntă cu perspectiva că doar o parte din Isus a murit, ceea ce în cele din urmă jefuiește doctrina înlocuirii penale de puterea ei.

⁶⁰ Ibid, pages165-166

Acest lucru creează confuzie determinându-i pe mulți să renunțe la orice încercare de a înțelege ispășirea.

Care este legătura dintre aceasta și subiectul sanctuarului literal din cer? Întregul cadru al acestui sistem al Sanctuarului depinde de credința într-un Tată literal care L-a născut pe Fiul Său. Acest lucru stabilește realismul lui Dumnezeu și al Fiului Său care posedă atât trup, cât și părți și, prin urmare, poate funcționa într-un adevărat Sanctuar realizat din elemente materiale. Observați ce fac adventiștii de mai târziu, după ce au îmbrățișat Sfânta Treime, unor pasaje precum Daniel 7 care îl descrie pe Dumnezeu stând pe un tron și prezidând asupra judecății din Sanctuarul din cer.

Demn de remarcat este faptul că această afirmație nu face nici un comentariu cu privire la faptul dacă membrii Dumnezeirii au trupuri fizice sau materiale. Adventiștii au fost reticenți să speculeze cu privire la acest aspect al naturii lui Dumnezeu. Vorbind despre El, ei subliniază atributele Sale, cum ar fi personalitatea, existența de sine, transcendența, imuabilitatea, omnisciența, omniprezența, omnipotența, sfințenia și iubirea. Este adevărat că în Biblie, Dumnezeu este reprezentat ca având urechi (Ps. 17:6), nări (2 Sam. 22:9), o gură (Deut. 8:3), o mână (Zech. 2:9), picioare (Ps. 18:9). Dar acestea sunt de obicei considerate ca fiind antropomorfisme, adică expresii care atribuie lui Dumnezeu caracteristici umane. Sunt încercări; se pretinde, pentru a ajuta ființele umane să înțeleagă pe Dumnezeu, care este mult mai presus de ele.⁶¹

Dacă doriți să-L urmați pe Isus în Locul Preasfânt prin credință, veți descoperi că doctrina Sfintei Treimi va submina în cele din urmă acest proces dacă sunteți consecvenți din punct de vedere intelectual. Pot depune mărturie în acest sens în virtutea faptului că, atunci când am studiat la un colegiu teologic adventist, aproape nimeni nu a crezut într-un sanctuar literal din cer și nici nu a aderat la doctrina adventistă a ispășirii, așa cum a fost propovăduită de pionierii săi.

⁶¹ Don F. Neufeld, *Review and Herald*, 6 octombrie 1977

Să ne întoarcem la modul în care adventiștii originali au înțeles procesul de ispășire și apoi îl vom încadra în contextul a ceea ce am prezentat în prima jumătate a acestei cărți.

CAPITOLUL 20

JUDECATĂ ȘI ȘTERGEREA PĂCATULUI

Cred că cuvintele lui J.H. Waggoner sunt un loc bun pentru a lansa în înțelegerea adventistă a judecății și rațiunea din spatele ștergerii sau eliminării păcatului înainte de venirea lui Christ.

Nu există adevăruri izolate, independente în marele plan al mântuirii, chiar dacă nu există o «salvare» specială în viața creștină. Este nevoie de suma tuturor harurilor pentru a face un caracter creștin perfect; și tot așa este nevoie, de asemenea, de toate adevărurile și doctrinele Evangheliei pentru a face un sistem complet de salvare. Marea temelie a întregului este jertfa lui Hristos, vărsarea sângelui Său pentru păcatele lumii. Evr. 9:22. Nouă ne aparține împăcarea prin moartea Sa. Rom. 5:10; 2 Cor. 5:20. Așa cum lucrarea preoților sub lege a atins obiectul său final numai atunci când marele preot a mers în locul cel mai sfânt cu sângele jertfei de păcat, și a curățat sanctuarul lui Dumnezeu de păcatele poporului, astfel încât rezultatul Evangheliei iertării este pe deplin realizat, nu prin moartea sacrificiului, nici prin pocăința noastră și împăcarea cu

Dumnezeu; ci, prin acțiunea marelui nostru Mare Preot, care se arată în prezența lui Dumnezeu pentru noi, în a ne scoate păcatele și a le scoate pentru totdeauna din prezența tronului Celui Preaînalt.⁶²

Waggoner subliniază critic faptul că, potrivit tipurilor din Vechiul Testament, ispășirea este completată de acțiunile Marelui nostru Preot din cer. Aceste păcate nu sunt pur și simplu iertate, ci sunt îndepărtate prin lucrarea mijlocitoare a lui Hristos în Sanctuarul ceresc.

Am menționat într-un capitol anterior cum au fost alese două capre în Ziua Ispășirii. Una era capra Domnului, iar cealaltă țap ispășitor. Îl voi lăsa pe Stephen Haskell pentru a explica procesul zilei ispășirii în vechea economie iudaică. Fiecare pas este important și sunt profund recunoscător pentru munca pe care acești pionieri adventiști au depus-o pentru a reuni acest material pentru a ne oferi fundamentul corect pentru înțelegerea ispășirii.

Marele preot a omorât capra Domnului și apoi, îmbrăcat în hainele Sale superbe, cu platoșa judecății purtând numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel peste inima sa și pietrele sacre de onix cu numele triburilor pe umerii Săi, a trecut cu sângele caprei în locul Presfânt. Așa cum a intrat în cel de-al doilea vâl, purtând cenzorul de aur plin cu cărbuni de foc de pe altar [de tămâie] înaintea Domnului și mâna plină de tămâie, a pus tămâia pe cărbunii din cenzor, pentru ca norul de tămâie parfumată să-l poată acoperi în timp ce trecea înaintea prezenței vizibile a lui Dumnezeu, așa cum s-a manifestat între heruvimii de deasupra scaunului milostivirii. Cu degetele, el a stropit sângele pe scaunul milostivirii de deasupra legii încălcate a lui Dumnezeu. Apoi, ieșind în primul apartament, a atins carnea altarului de aur [de tămâie] cu sângele.

Când «a pus capăt împăcării locului sfânt și cortului adunării și altarului», a ieșit în curte. În tip, marele preot purta acum în persoana sa toate păcatele copiilor lui Israel care fuseseră mărturisite și transferate în sanctuar. Apoi și-a întins mâinile pe capul țapului ispășitor și a mărturisit «peste El toate nedreptățile copiilor lui Israel și toate fărădelegile lor în toate păcatele lor,

⁶² J.H. Waggoner, *Ispășirea*, pagina 200

punându-le pe capul caprei», iar capra a fost trimisă, «de mâna unui om în pustie». Capra a purtat asupra ei toate nedreptățile într-o țară «ne locuită», o «țară a despărțirii».

Întorcându-se în cortul congregației, marele preot și-a pus deoparte superbe haine preoțești și și-a îmbrăcat celelalte veșminte; apoi, venind iarăși în curte, a curățit curtea de spurcăciunea păcatului. Cadavrele animalelor al căror sânge fusese luat în sanctuar, au fost scoase din tabără și arse. Când soarele a apunea în ziua ispășirii, păcatele au fost toate duse în «țara despărțirii», și nimic altceva decât cenușă a rămas ca o aducere aminte a lor.⁶³

După ce a explicat în detaliu simbolismul tipurilor, vârstnicul Haskell prezintă acum semnificația lor în împlinirea anti-tip.

Astfel s-a îndeplinit tipul acelei lucrări cerești care este de a decide destinul etern al fiecărui suflet care a trăit vreodată pe pământ. În tip și antitip, păcatele mărturisite ale lui Israel au fost transferate în sanctuar în tot anul; curățirea sanctuarului a fost îndepărtarea acelor păcate. De aceea era necesar ca tiparele lucrurilor din ceruri să fie purificate cu acestea [sângele animalelor]; ci lucrurile cerești însele cu jertfe mai bune decât acestea.»

Fiecare păcat este marcat înaintea Domnului din cer. Când păcatele sunt mărturisite și iertate, ele sunt acoperite. Aceasta a fost simbolizat prin faptul că au fost transferate în sanctuar, unde nici un ochi omenesc, cu excepția celor ai preotului, nu a văzut vreodată petele sângelui jertfei de păcat pe coarnele altarului de aur din fața vâului.

Nu ar putea fi posibil ca cărțile cerului să dețină întotdeauna cronicile păcatului sau ca Hristos să poarte întotdeauna păcatele lumii. Așa cum lucrarea tipică a fost înfăptuită la sfârșitul anului, tot așa curățirea sanctuarului ceresc va avea loc aproape de sfârșitul lucrării preoțești a lui Hristos. Curățirea sanctuarului ceresc necesită o examinare a cărților – o judecată de investigație.⁶⁴

⁶³ Stephen Haskell, *Crucea și umbra ei*, (Review and Herald, 1914), paginile 210-211

⁶⁴ Ibidem, pagina 212

Lucrarea Marelui Preot de a-și pune mâinile pe capul țapului ispășitor implică un transfer al păcatului către țapul ispășitor. Acest transfer al păcatului implică o examinare a cărților cerești de consemnare pentru ca acest transfer să aibă loc. Aceasta este o componentă critică a înțelegerii adventiste a ispășirii; cercetarea cărților din cer pentru a păstra numele celor care și-au mărturisit și părăsit păcatele și pentru a șterge numele celor care pretind numele lui Hristos, dar au refuzat să se smerească și să se pocăiască. Ce dovezi găsim pentru astfel de înregistrări în cer?

Și pe tine, adevărat tovarăș de jug, te rog să vii în ajutorul femeilor acestora, care au lucrat împreună cu mine pentru Evanghelia, cu Clement și cu ceilalți tovarăși de lucru ai mei, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.. Filipeni 4:3

Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat. Apoc. 13:8

Atunci, și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat, și o carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.. Maleahi 3:16

Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău. Nu sunt ele scrise în cartea Ta? Psalm 56:8

Biblia vorbește despre Cartea Vieții în care sunt consemnate numele celor care Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor al lor. Există, de asemenea, o Carte de aducere aminte unde cei care se închină lui Dumnezeu au viața lor trăită în fața lui Dumnezeu.

După cum am afirmat mai devreme, curățirea Sanctuarului din Daniel 8 are paralela cu lucrarea de examinare a cărților de aducere aminte descrise în Daniel 7. Aici sunt consemnate faptele oamenilor. Un pic mai departe, Haskell descrie judecata găsită în Daniel 7.

Iată scena. Tatăl este așezat pe tronul judecății. Îngerii, care au fost «spirite slujitoare» celor ale căror cazuri urmează să vină în revizuire înaintea lui

Dumnezeu, sunt gata să se supună poruncilor. Cărțile sunt deschise. Dar încă lipsește ceva. Atenția lui Daniel este acum atrasă de «norii cerului» – miriade de îngeri – purtându-L pe Mântuitorul în fața Tatălui în triumf.... A venit timpul când Hristos trebuie să primească împărăția Sa și să revendice supușii Săi; iar îngerilor le place să-L poarte triumfător pe puternicul lor Comandant în fața scaunului de judecată, unde, după cum cărțile revelează o cronică a vieții lor, și Hristos mărturisește numele fiecărui biruitor înaintea Tatălui și înaintea nenumăratei companii de îngeri.⁶⁵

Bătrânul Haskell explică acum lucrarea de mijlocire a Lui Isus, Marele nostru Preot, pledând pentru meritele sângelui Său înaintea Tatălui în numele celor care I-au mărturisit numele și s-au pocăit de păcatele lor.

Marele preot pământesc a oferit sânge pentru a ispăși pentru păcatele poporului; Marele nostru Preot pledează sângele Său. «Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu.» Marele preot pământesc a purtat cenzura cu tămâia parfumată; Hristos prezintă neprihănirea parfumată a caracterului Său, pe care o atribuie fiecăruia ale cărui păcate sunt toate mărturisite și acoperite cu sângele Său atunci când numele lor vin în revizuire în fața marelui Judecător.

În sanctuarul pământesc, marele preot s-a oprit în primul apartament pentru a atinge coarnele altarului de aur și a-l curăța de toate păcatele care i-au fost transferate; (Lev. 16:18, 19) căci, în timp ce slujbele din Ziua Ispășirii mergeau înainte, dacă cineva își aducea aminte de păcatele nemărturisite, el putea totuși să-și aducă jertfa pentru păcat și să fie iertat. (Num. 29:7-11). Deci, în timp ce Marele nostru Preot oficiază în fața Tatălui în judecata de cercetare, oricine își dă seama că este un păcătos poate veni să-și mărturisească păcatele și să fie iertat prin meritele lui Hristos, marele purtător de păcat.

Marele nostru Preot, când lucrarea Sa va fi terminată în apartamentul interior al sanctuarului ceresc, va zăbovi o clipă în apartamentul exterior, pentru ca păcatele care au fost mărturisite în timp ce El a fost în locul cel

⁶⁵ Ibidem, pagina 213

mai sfânt să poată fi luate, împreună cu păcatele celor neprihăniți din toate timpurile, și duse mai departe în afara sanctuarului.

În timp ce Isus pledează în calitate de Mare Preot al nostru, există speranță pentru fiecare păcătos care se pocăiește; dar când El va ieși în sfârșit din sanctuar, ușa milei va fi închisă pentru totdeauna. Nu va mai fi nici un mijlocitor atunci. (Isa. 59:16). În acest tip, când marele preot a ieșit din sanctuar, el «a pus capăt împăcării». Când Marele nostru Preot va ieși din sanctuar, El va proclama: «Cel ce este nedrept, să fie nedrept încă, și cel ce este murdar, să fie încă murdar: și cel ce este drept, să fie neprihănit în continuare: și cel ce este sfânt, să fie sfânt încă.» (Apoc. 22:11). Fiecare caz este decis pentru eternitate. Probațiunea este încheiată pentru totdeauna. Toți cei care așteaptă până atunci, sperând să fie mântuiți, nu vor găsi pe nimeni care să le pledeze cazul în fața Tatălui; ei vor fi pierduți pentru veșnicie.⁶⁶

Urmând tipologia Zilei Ispășirii în combinație cu alte Scripturi, pionierii adventiști ai Bibliei au remarcat cu mare importanță că lucrarea lui Isus ca mijlocitor se va sfârși înainte ca Hristos să vină din nou pe acest pământ. Aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu va fi încetat să mai păcătuiască înainte de venirea lui Hristos. Ei se odihnesc pe deplin în harul lui Hristos și lui Hristos i s-a dat controlul deplin asupra vieții celor mântuiți care sunt vii pe pământ.

Învățătura Bibliei că mijlocirea lui Isus în numele oamenilor îi poate duce la perfecțiunea caracterului înainte de venirea lui Hristos este problema esențială care desparte slujirea lui Hristos în Locul Sfânt de Locul Preasfânt. În Locul Sfânt, cei care cer iertarea păcatelor prin sângele lui Hristos nu se gândesc să primească de la El un caracter desăvârșit înainte de venirea lui Hristos.

Cei care trăiau înainte de momentul judecății din 1844 credeau că Hristos le acoperea păcatele și că vor fi perfecționați la venirea lui Hristos. Acest acces la cer prin slujirea lui Hristos în Locul Sfânt a fost

⁶⁶ Ibidem, paginile 214-216

pe deplin legitim. Dar când Hristos a intrat în Locul Preasfânt, natura lucrării Sale a fost de a perfecționa caracterul lor.

Există patru aspecte cheie luate în considerare aici.

1. Daniel 7 prezintă o scenă de judecată în cer înainte de venirea lui Hristos.
2. Această scenă a judecății este locul în care scenele zilei ispășirii au loc în cer prin lucrarea lui Hristos, Marele nostru Preot.
3. Scena Judecății are loc în Preasfântul Loc al Sanctuarului din cer și înseamnă că lucrarea lui Hristos s-a schimbat din octombrie 1844 încoace.
4. Tot poporul lui Dumnezeu trebuie să se smerească și să se pocăiască de păcatele lor în timp ce cărțile recordurilor sunt examinate. Credința lor pune stăpânire pe Isus în așa fel încât ei cred că Hristos le va da biruință deplină asupra păcatelor lor.

Bazându-ne pe învățăturile pionierilor adventiști, concluzionăm acum că dușmănia ascunsă din inimile lor ar trebui să fie pe deplin expusă, mărturisită și vindecată prin slujirea lui Hristos. Punctul central al acestei judecăți nu este mânia lui Dumnezeu, ci păcătoșenia omului și nevoia de transformare a caracterului în asemănarea lui Hristos. Bisericile catolice și protestante resping cu fermitate ideea că oamenii pot învinge complet păcatul în viața lor. Acest lucru se datorează faptului că accentul nu se pune pe transformarea păcătosului, ci pe acoperirea și protejarea păcătosului de mânia lui Dumnezeu. Păcătosul caută să se îmbunătățească cu ajutorul lui Hristos, dar nu există nici o motivație urgentă pentru a se confrunța cu fiecare detaliu al vieții păcătosului, deoarece nu contează. Accentul este că toate lucrurile au

fost terminate la Cruce și nu este nimic de făcut decât să creadă. Este adevărat că există teama de a arde în iad dacă nu-L mărturisești pe Hristos, dar odată ce îl accepți pe Hristos, toată urgența este trecută.

Învățătura protestantă despre substituția penală cu o ispășire desăvârșită la Cruce nu-i oferă omului ocazia de a înfrunta dușmănia ascunsă din inima sa. Se asigură că ura adânc înrădăcinată în inima lui

*Învățătura protestantă
despre substituția
penală cu o ispășire
desăvârșită la Cruce
nu-i oferă omului
ocazia de a înfrunta
dușmănia ascunsă din*

nu poate fi niciodată cu adevărat vindecată și îndepărtată. Substituția penală deschide ușa pentru ca omul să înceapă să creadă că un Dumnezeu care cere moartea ca dreptate pentru păcat, îl poate ierta. Este lovirea stâncii și este începutul călătoriei în Sanctuar, dar nu poate da oamenilor o intrare în Locul Preasfânt unde Hristos îl poate învăța să vorbească cu stânca și să-

și vindece toate păcatele înainte de sfârșitul vieții sale.

Doctrina adventistă a Judecății investigative și a lucrării lui Hristos în Locul Preasfânt pentru a desăvârși caracterele copiilor Săi înainte de a se întoarce pe pământ este cea care îi oferă omului ocazia de a înfrunta în cele din urmă dușmănia ascunsă care locuiește în sufletul său împotriva lui Dumnezeu. Această ostilitate așa cum am afirmat anterior se manifestă prin proiecția dreptății false asupra lui Dumnezeu. Este o justiție care cere moartea și, prin urmare, trebuie să fie potolită.

Acest resentiment înrădăcinat trebuie înlăturat înainte ca ispășirea să poată fi îmfăptuită. Viziunea creștină asupra ispășirii nu are puterea de a demasca neîncrederea ascunsă adâncă în om. După cum vom descoperi, numai doctrina adventistă a ispășirii are puterea de a înfrunta adevărata noastră condiție umană. Subiectul judecății înainte de venirea lui Hristos este vital pentru a ne ajuta să ne examinăm cu adevărat pe noi înșine pentru a vedea amploarea problemei noastre.

Așa cum am arătat deja anterior, datorită faptului că sistemul adventist de învățare nu a scăpat de sistemul de justiție fals care cere jertfă pentru satisfacție, nu poate vindeca cu adevărat dușmănia care există în noi. Nu Dumnezeu este cel care se mânie pe om, având nevoie să fie potolit prin sângele lui Hristos. Omul este cel care trebuie să devină conștient de condamnarea judecății care există în el însuși. Adam L-a condamnat pe Fiul lui Dumnezeu în vrăjmășie și apoi a proiectat asupra lui Dumnezeu ca pe unul a cărui dreptate cerea moartea. Această minciună trebuie abandonată pentru ca ispășirea să fie completă. Trebuie să renunțăm la minciuna că Dumnezeu condamnă și ucide oamenii înainte de a putea fi cu adevărat liberi de această dușmănie.

Doctrina adventistă a judecății și a ieșirii din păcate oferă un vehicul pentru ca acest lucru să aibă loc. În timp ce pionierii adventiști au pus cadrul fundamental pentru ca nevoia de sacrificiu și de ablație să înceteze în gândirea omului, un alt mesaj trebuia să vină la poporul lui Dumnezeu pentru ca ei să fie pregătiți să stea înaintea lui Dumnezeu fără a fi nevoie urgentă ca Isus să pledeze «Sângele Meu, Sângele Meu» ca mijloc de a potoli dreptatea Tatălui care să protejeze păcătosul de a fi ucis în prezența lui Dumnezeu.

Precum Avraam, femeia cananită și chiar Hristos pe Cruce au acționat sub un nor de neînțelegeri, tot așa adventiștii de ziua a șaptea, primind lumina judecății, au continuat să lucreze sub neînțelegerea caracterului lui Dumnezeu ca unul a cărui mânie trebuia potolită. Credința lui Avraam, a lui Hristos și a femeii cananite le-a adus prin neînțelegerea lor la victorie. Credința adventiștilor va fi, de asemenea, victorioasă?

Adventiștii au predicat legea până când a devenit la fel de uscați ca dealurile din Gilboa. Gândul la nevoia de a birui păcatul pus alături de ideea că Dumnezeu îi va judeca, condamna și distruge pe cei care nu reușesc să câștige victoria le-a sporit dramatic poverile.

Adventiștii s-au văzut pe ei înșiși ca biserica din Philadelphia chemată prin ușa Sanctuarului în Locul Preasfânt.

Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: 'Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide. Apoc. 3:7

Pentru ei, ușa în Locul Sfânt, care reprezenta o lucrare nesfârșită a iertării, fără a fi nevoie să biruiască, s-a încheiat. S-a deschis o nouă ușă invitându-i în Locul Preasfânt pentru a primi pecetea lui Dumnezeu.

Problema pentru ei a fost că au încercat să intre în Locul Preasfânt cu o percepție greșită a dreptății care a cerut jertfă de satisfacție. Efectul acestui lucru a fost de a transforma Filadelfians credincioși în laodicensi apatici.

«Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! ¹⁶ Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. ¹⁷ Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, ¹⁸ te sfătuiesc săcumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și hainealbe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Apoc. 3:15-18

Mișcarea adventistă devenise bogată în înțelegerea atâtor lucruri despre Evanghelie, profeție, Sanctuar și multe alte lucruri, dar fără o viziune corectă asupra caracterului lui Dumnezeu, ei nu puteau fi vindecați de starea lor mizerabilă, săracă și goală. Erau orbi la adevărata lor stare. În loc să se pocăiască, ei au ales să se laude cu toate lucrurile minunate pe care le învățaseră și au căzut într-o încredere în sine care avea să se dovedească mortală.

Asemenea israeliților care au scăpat din Egipt, ei au scăpat din Babilonul învățaturii false din celelalte biserici. De asemenea, asemenea lui Israel, ei I-au promis Domnului să țină toate căile Sale; dar cum ei nu au deslușit adevărata lor stare, ei nu au reușit în cele din urmă să intre în țara promisă și au intrat într-un pustiu în experiența lor creștină.

Dumnezeu a dorit să-i aducă prin această înțelegere greșită a caracterului Său și a judecății Sale. Dumnezeu a vrut ca biserica Sa să

vină în cele din urmă, după mii de ani, în promisiunea păcii și odihnei adevărate.

Dumnezeu a trimis un mesaj poporului Său prin intermediul a doi oameni, E.J. Waggoner și A.T. Jones pentru a începe să corecteze această neînțelegere. Mesajul lor a venit în anul 1888 și a fost predicat în bisericile adventiste pentru următorii 7 ani. Acest mesaj, care s-a axat pe înțelegerea Vechilor și Noilor Legăminte, a fost respins. Astfel, legămintele sunt cele pe care trebuie să le cercetăm în continuare, plasându-le adevărata înțelegere în legătură cu ispășirea.

CAPITOLUL 21

RUPEREA JUGULUI DUALISMULUI IN LEGAMANT

Citirea Vechiului Testament îi convinge pe cei mai mulți că Dumnezeu poate fi sever, puternic și mortal prin hotărârea Sa de a menține ordinea. Când citim povestea potopului sau Sodoma și Gomora, pare evident că dreptatea lui Dumnezeu îi va distruge pe cei care încalcă legea Sa. Acest lucru întărește concluzia că au fost necesare sacrificii și ofrande pentru a potoli mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. Jertfele animalelor au arătat spre moartea lui Hristos, care satisface dreptatea divină și face totul bine din nou.

Viața lui Hristos pe pământ pare să fie complet diferită de modul în care Dumnezeu apare în Vechiul Testament. S-au făcut multe încercări de a reconcilia contrastul dintre cele două conturi. În capitolul 5, am privit viața lui Hristos ca revelație completă a caracterului lui Dumnezeu și rugăciunea uimitoare pe care Isus S-a rugat, indicând faptul că lucrarea pe care Tatăl Său L-a însărcinat să o facă a fost încheiată cu o seară

înainte de răstignirea Sa. Acest lucru trebuie să ne facă să punem la îndoială cadrul fundamental al creștinismului și semnificația Crucii.

Una dintre trăsăturile centrale ale jugului pe care creștinismul l-a pus pe umerii săi, pentru a împiedica descoperirea deplină a adevărului caracterului lui Dumnezeu, se găsește în subiectul celor două legăminte.

Creștinii ne învață că Vechiul Legământ a fost o înțelegere între Dumnezeu și copiii lui Israel. Esența sa era un legământ legal. Dumnezeu se aștepta ca ei să țină legea și, în timp ce Dumnezeu putea fi milostiv și răbdător, El nu va ezita să pedepsească și să ucidă sufletele nepocăite care încălcau legea Sa. Când Isus a venit, Noul Legământ a fost introdus și păcătoșii erau acum sub har și nu sub lege. Se spune că Noul Legământ înlocuiește sau schimbă Vechiul Legământ. Acest lucru separă pentru totdeauna Vechiul și Noul Legământ.

Crucea este văzută atunci ca un mare despărțitor de timp. Ea separă religia lui Israel de creștinism, deoarece se spune că religia iudaică se concentrează pe lege, dar creștinismul pe har. De asemenea, împarte Biblia în două clase de relevanță. Noul Testament vorbește despre realitate, în timp ce Vechiul Testament vorbește în mare parte în umbră.

Acest sistem de legământ împărțit în timp a fost susținut de celebrul teolog romano-catolic, Augustin, și dus chiar în bisericile protestante. Acesta a fost apoi moștenită de mișcarea adventistă și asumat ca fiind adevărat, deoarece nu a existat nicio altă lentilă pentru a înțelege legămintele.

Totuși, în acel testament [legământ], care se numește cum se cuvine Cel Vechi și a fost dat pe Muntele Sinai, numai fericirea pământescă este promisă în mod expres. În consecință, acea țară, în care a fost condusă națiunea, după ce a fost condusă prin pustiu, se numește țara fâgăduinței, în care pacea și puterea împărătească, și câștigarea victoriilor asupra dușmanilor, precum și o abundență de copii și de roade ale pământului, și daruri deasemenea, sunt promisiunile Vechiului Testament [legământ]. Și

acestea, într-adevăr, sunt figuri ale binecuvântărilor spirituale care țin de Noul Testament [legământ],⁶⁷

Augustin susține că ceea ce li s-a promis evreilor se referea doar la această viață. Ea servește doar ca un exemplu limitat a ceea ce binecuvântările sunt disponibile în Noul Legământ.

Această temelie a fost clădită de o mare parte a protestantismului. Deși au făcut eforturi pentru a sparge acest jug, toți nu au reușit să se elibereze. Iată un citat dintr-o mărturisire baptistă de credință:

Cele două clase de legăminte, rezolvate în două legăminte; natura și contrastul lor; vechiul legământ împlinit și înlocuit de cel nou; pregătirea lumii neamurilor pentru venirea lui Mesia; natura și excelența Evangheliei.⁶⁸

Această înțelegere a legămintelor este un alt exemplu de dușmănie a omului împotriva lui Dumnezeu.

Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.. Romani 8:7

Ea distruge lucrarea legii ca un învățător pentru a-l aduce la Hristos. (Galateni 3:24). Ea rupe temeliele adevărurilor care i-au fost date lui Moise și le ținutuește pe o cruce romană.

Pavel vorbește despre cele două legăminte ca despre cele două experiențe prin care trece Avraam cu cele două căsătorii pe care le-a încheiat cu Sara și Hagar.

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă.²³ Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin fângăduință.²⁴ Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar. Galateni 4:22-24

⁶⁷ Philip Schaff, "Augustin, Anti Pelagian Writings", Niceea și Post Niceea Tatăl Seria 1, Vol. 5

⁶⁸ <https://founders.org/covenants/the-covenants-chapter-viii/>

Avraam s-a căsătorit mai întâi cu Sara. Lipsa de credință în Avraam a fost revelată și extinsă în căsătoria sa cu Hagar. Experiența pe care Avraam a avut-o cu Hagar l-a umilit și l-a adus la picioarele Mântuitorului Său. Trauma de a fi nevoit să-și trimită fiul, Ismael l-a torturat și i-a arătat inutilitatea de a încerca să îndeplinească promisiunile lui Dumnezeu prin propriile sale eforturi.

Prin urmare, lucrarea Vechiului Legământ face parte din planul salvării. Pavel o numește glorioasă.⁶⁹

...care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.⁷ Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironescă ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, ⁸ cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? ⁹ Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? 2 Corinteni 3:6-9

Este adevărat că Hristos a revelat adevărul despre Dumnezeu în așa fel încât să împartă istoria lumii, dar tot ceea ce Hristos a revelat se găsește sub formă de sămânță în Vechiul Testament. Hristos s-a referit întotdeauna la Vechiul Testament ca fiind autoritatea Sa pentru ceea ce a spus.

În această lumină, cele două legăminte reprezintă două experiențe în viața creștină a fiecărei persoane. Ele nu sunt două perioade de timp înainte și după Cruce. Avraam, Moise și David au fost socotiți neprihăniți prin credință la fel ca și creștinii de astăzi. Hristos a spus că Avraam a văzut ziua Lui și s-a bucurat să o vadă. (Ioan 8:56). Pavel spune că Evanghelia a fost predicată lui Avraam. (Galateni 3:8).

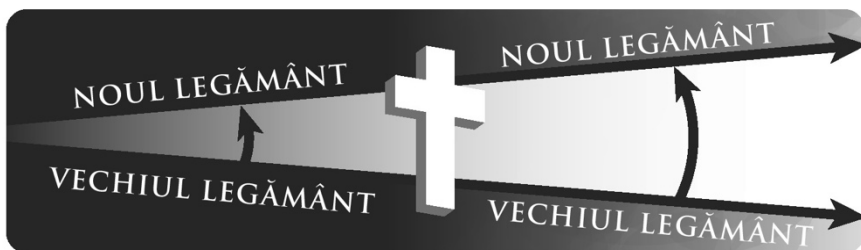
Acest adevăr cu privire la legăminte a fost fundația mesajului dat celor doi tineri slujitori pe nume E.J. Waggoner și A.T. Jones. Vorbind despre aceasta, Waggoner a scris în 1888:

⁶⁹ Pentru mai multe detalii, consultați broșura *Faith Journey* disponibilă la fatheroflove.info

*Îndreptățirea prin credință este ceva ce fiecare individ trebuie să experimenteze pentru el însuși. Mii de oameni care au trăit la prima venire a lui Hristos nu au știut nimic despre această experiență, în timp ce mii de oameni care au trăit cu mult înainte de a veni, au fost de fapt aduși la Hristos pentru iertare și au primit-o. Abel a fost socotit neprihănit prin credință; Noe a fost moștenitor al neprihănirii care este prin credință; și Avraam a văzut de fapt ziua lui Hristos și s-a bucurat de ea, deși a murit cu 2.000 de ani înainte de prima venire. **Și acest lucru dovedește cel mai pozitiv că apostolul, în al treilea capitol al Galatenilor, vorbește despre experiența individuală, și nu despre schimbările dispensaționale. Nu poate exista nici o experiență creștină, nici o credință, nici o justificare, nici o neprihănire, care nu este o chestiune individuală. Oamenii sunt mântuiți ca indivizi, și nu ca națiuni.**⁷⁰*

Sistemul de legăminte folosit de creștini care se desparte în jurul Crucii creează un tip de dualism prin care oamenii citesc Scriptura. Dualismul denotă o opoziție polară, binară, așa cum vedem în conflictul dintre bine și rău. Epoca legii din Vechiul Testament și epoca harului din Noul Testament îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind opus în caracterul Său. Îl face pe Dumnezeu să pară inconsecvent, cu două fețe. Înaintea Crucii, Dumnezeu operează mai ales prin lege. După Cruce, El operează mai ales prin har. Aceasta se aliniază cu principiul estic Yin/Yang, unde un punct alb este conținut în jumătatea neagră a cercului și un punct negru conținut în jumătatea albă a cercului. Putem compara astfel:

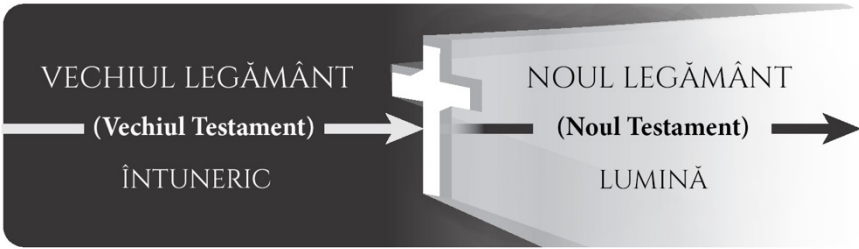
1. DISPENSAȚII DE TIMP

Vechiul Legământ înainte de cruce, Noul Legământ după Israel mântuit prin lege și creștini prin har. Iertarea simbolică în Vechiul Testament. Iertare adevărată după cruce.

⁷⁰ E.J. Waggoner, *Evanghelia în Galateni*, (1888), pagina 33

2. DOUA EXPERIENȚE

Vechiul Legământ înainte de cruce, Noul Legământ după Israel mântuit prin lege și creștinii prin har. Iertarea simbolică în Vechiul Testament. Iertare adevărată după cruce.

Odată ce acest cadru este acceptat, mintea este fragmentată în citirea Bibliei. Acceptă contrariile ca fiind normale. Să luăm, de exemplu, acest:

Căci s-a dat legea lângă Moise dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Ioan 1:17

Folosind cadrul legământului lui Augustin, legea se referă la perioada dinaintea Crucii, iar harul și adevărul se referă la după Cruce. Legea și Hristos sunt separate în acest verset printr-un cadru greșit. Acum, să-l citiți într-o altă versiune a Bibliei, fără cuvântul furnizat, *dar*.

Căci legea a fost dată prin Moise; harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Ioan 1:17 (NIV)

Cuvântul *căci* poate fi, de asemenea, tradus ca *pentru că*. Deoarece legea a venit prin Moise, harul și adevărul vin prin Isus Hristos. Legea este învățătorul nostru care să ne aducă la Hristos. Acest proces a fost același în zilele lui Avraam ca și astăzi; în toate perioadele istoriei legea ne arată păcătoșenia noastră pentru a ne recunoaște nevoia de Mântuitor. Înțelegerea legămintelor afectează în mod dramatic modul în care citiți Scriptura. Luați în considerare un alt text. Vedeți cum traducătorii adaugă un cuvânt în plus pentru a-l face să se potrivească sistemului de legăminte opuse.

căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit, și pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Evrei 7:19

Legea este în contrast cu speranța mai bună. **Legea** nu face nimic perfect. Este **nădejdea mai bună** care face acest lucru. Dar această interpretare nu reflectă adevărul că legea este cea care te aduce la o nădejde mai bună. După cum afirmă David în Psalmi:

Legea Domnului este perfectă, convertind sufletul; mărturia Domnului este sigură, făcând înțelept pe simplu. Psalm19:7

Modul în care înțelegeți aceste texte depinde de sistemul de legământ pe care îl folosiți. Când cele două legăminte devin experiența fiecărei persoane, atât legea, cât și harul lucrează împreună. Ei nu sunt în opoziție unul cu celălalt, dar lucrează împreună.

Revenind la caracterul lui Dumnezeu. Când folosiți sistemul tipic de legăminte, moartea și distrugerea atribuite lui Dumnezeu în Vechiul Testament pot sta armonios cu lumina și mila lui Dumnezeu prin Isus în Noul Testament. De exemplu, cum armonizăm aceste două declarații; unul din Iosua în Vechiul Testament și unul de la Isus în Noul Testament.

După ce au adus pe acești împărați înaintea lui Iosua, Iosua a chemat pe toți bărbații lui Israel și a zis căpeteniilor oamenilor de război, care merseseră cu el: «Apropiati-vă și puneți-vă picioarele pe grumajii împăraților acestora.» Ei s-au apropiat și au pus picioarele pe grumajii lor.²⁵ Iosua le-a zis: «Nu vă temeți și nu vă înspăimântați, ci întăriți-vă și îmbărbătați-vă, căci așa va face Domnul tuturor vrăjmașilor voștri împotriva cărora vă veți lupta».²⁶ După aceea, Iosua i-a lovit și i-a omorât; i-a spânzurat de cinci copaci și au rămas spânzurați de copaci până seara..Iosua 10:24-26

Si unul din cei ce erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.⁵² Atunci, Isus i-a zis: »Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri.⁵³ Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? » Matei 26:51-53

Ceea ce spune Iosua este direct opus celor spuse de Isus. Putem armoniza acest lucru spunând că Iosua a trăit sub un sistem legalistic,

sistemul Vechiului Legământ. Isus a fost în Noul Legământ. Acesta este modul în care puteți face opusele să se potrivească împreună și să nu puneți întrebarea cu privire la motivul pentru care sunt opuse.

Când folosim sistemul corect de legăminte, așa cum ne-a învățat Waggoner și Jones, putem începe să vedem că Dumnezeu permite ca dușmănia naturală din Iosua și Israel să abundă. Acest lucru este cu scopul de a face harul să abundă mult mai mult. Acest lucru va aduce o consecvență de înțelegere a caracterului lui Dumnezeu prin întreaga Biblie. Celălalt sistem încurajează mintea să gândească în contrarii.

Dualismul a fost văzut pentru prima dată implicit în credințele religioase egiptene prin contrastul dintre zeii Seth (dezordine, moarte) și Osiris (ordine, viață). Prima concepție explicită despre dualism a venit de la Religia persană antică a zoroastrismului la mijlocul secolului al V-lea î.Hr..C. Zoroastrismul este o religie monoteistă care crede că Ahura Mazda este creatorul etern al tuturor lucrurilor bune. Orice încălcare a ordinului Ahurei Mazda apare din druj, care este totul necreat. Din aceasta vine o alegere semnificativă pentru oameni. Fie participă pe deplin la viața umană pentru Ahura Mazda, fie nu o fac și dau putere druj. Dualismul personal este și mai distinct în credințele religiilor ulterioare.⁷¹

Religia egipteană a dezvoltat dualismul pentru a unifica un zeu al vieții cu un zeu al morții. Sistemul dispensațional cu două legăminte al creștinismului permite Dumnezeului Bibliei să fie atât un Dumnezeu al vieții / harului, cât și un Dumnezeu al morții / legii în același timp.

Acest dualism al legământului este o progresie naturală a dualismului manifestat în Trinitate. Fiul lui Dumnezeu este prezentat la fel ca Tatăl și totuși în procesul de a fi născut de Tatăl. Unitatea Fiului cu Tatăl Îi dă aceleași atribute ca și Tatăl care este necredincios. În același timp, Fiul lui Dumnezeu este născut de Tatăl și totuși se află într-un proces nesfârșit de a fi născut. Aceste idei nu se armonizează în mod natural dacă nu le încadrezi în dualism.

⁷¹ <https://slife.org/dualism/>

Mesajul lui Waggoner și Jones a rupt jugul dualismului care a fost pus subtil în Scripturi prin primii «părinți ai bisericii» care au fost puternic influențați de ideile filosofice grecești.

Dacă cele două legăminte operează în mod succesiv de-a lungul istoriei umane, atunci trebuie să se întâmple ca atunci când Isus spune că El este învierea și viața, acest principiu este același în întreaga Scriptură. Când se spune că Dumnezeu este un Dumnezeu al celor vii și nu al celor morți, atunci acest lucru trebuie să fie consecvent prin toată Scriptura. (Matei 22:32).

Prin urmare, adevărul despre legămintele aduse de Waggoner și Jones a fost un pas critic în demascarea acestui dualism încadrat în jurul Scripturii de lumea catolică și protestantă care a facilitat gândirea în contrarii și acceptarea contradicțiilor.

Adam a fost cel care L-a judecat pe Tatăl nostru din ceruri ca pe un Dumnezeu al morții. Această dușmănie din inima sa a putut să rămână ascunsă prin învățăturile legământului dualistic de către catolici și protestanți.

Restabilind legămintele la înțelegerea lor corectă, lumina ar putea veni asupra Scripturilor pentru a dovedi că următoarele sunt adevărate:

«Căci Eu sunt Domnul, eu nu mă schimb; de aceea, nu ești mistuit, o, fii ai lui Iacov.» Maleahi 3:6

Isus Hristos este același ieri, astăzi și pentru totdeauna. Evrei 13:8

Hristos ne-a spus că El a arătat pe deplin caracterul Tatălui Său pe pământ ucenicilor care L-au urmat.

Am arătat numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat afară din lume. Ei au fost ai Tăi, Tu mi le-ai dat și ei au ținut cuvântul Tău. Ioan 17:6.

Pe măsură ce E.J. Waggoner a început să aplice o viziune consistentă asupra Scripturii printr-un cadru de legământ corectat, el a început să vadă astfel de lucruri:

«Dar», va spune cineva, «Ați făcut împăcarea partea oamenilor; Întotdeauna am fost învățat că moartea lui Hristos L-a împăcat pe Dumnezeu cu omul; că Hristos a murit pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu și pentru a-L potoli.» Ei bine, am lăsat problema împăcării exact acolo unde Scripturile au pus-o; și în timp ce ele au multe de spus despre necesitatea ca omul să fie împăcat cu Dumnezeu, ele niciodată nu indică necesitatea ca Dumnezeu să fie împăcat cu omul. **Pentru a insinua necesitatea unui un astfel de lucru este de a aduce o acuzație gravă împotriva caracterului lui Dumnezeu. Ideea a venit în Biserica creștină din papalitate, care, la rândul său, a adus-o de la păgânism, în care singura idee a lui Dumnezeu a fost de o fîntă a cărei mânie trebuie să fie potolită printr-un sacrificiu.**⁷²

A sugera că Hristos a murit pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu înseamnă a aduce o acuzație gravă împotriva caracterului lui Dumnezeu. Această idee a venit de la papalitate, care a primit-o din păgânism.

Waggoner identifică miezul problemei. A sugera că Hristos a murit pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu înseamnă a aduce o acuzație gravă împotriva caracterului lui Dumnezeu. Această idee a venit de la papalitate, care a luat-o de la păgânism. Acestea sunt cele două puteri numite în Daniel 8 ca fiind necurmată sau zilnică și încălcarea pustiirii. Prin acest sistem de împăcare, poporul lui Dumnezeu este suprimat de aceste două puteri pustiitoare. Waggoner a demasc-o în 1893. În anul următor a mers mai departe:

Ideea unei propitiții sau a unui sacrificiu este că există mânie care trebuie potolită. Dar observați în mod special că noi suntem cei care cerem jertfa, și nu Dumnezeu. El oferă sacrificiul. Ideea că mânia lui Dumnezeu trebuie să fie propitiată pentru ca noi să putem avea

⁷² E.J. Waggoner, *Present Truth UK*, 21 septembrie 1893, pagina 386.7

iertare nu găsește nici o justificare în Biblie. Este culmea absurdului să spunem că Dumnezeu este atât de mânios pe oameni, încât nu-i va ierta decât dacă i se oferă ceva pentru a-și potoli mânia și că, prin urmare, El Însuși oferă darul, El Însuși, prin care este potolit...

*Ideea creștină de împăcare este cea prezentată mai sus. Ideea păgână, care este prea des deținută de creștinii mărturisiți, este că oamenii trebuie să aducă o jertfă pentru a potoli mânia zeului lor. Toată închinarea păgânilor este pur și simplu o mită pentru zeii lor pentru a le fi favorabili. Dacă ei cred că zeii lor sunt foarte supărați pe ei, ei ar oferi un sacrificiu mai mare și astfel s-au oferit sacrificii umane în cazuri extreme. Ei credeau, așa cum fac închinătorii la Siva din India până în zilele noastre, că dumnezeul lor era mulțumit la vederea sângelui. Persecuția care a avut loc în așa-numitele țări creștine în vremurile trecute și este într-o oarecare măsură chiar și acum, nu este decât depășirea acestei idei păgâne de împăcare. **Conducătorii ecleziastici își închipuie că mântuirea este prin fapte și că oamenii prin fapte pot ispăși pentru păcat, și astfel îl oferă pe cel pe care îl consideră răzvrătit ca jertfă pentru dumnezeul lor, nu pentru adevăratul Dumnezeu, pentru că El nu este mulțumit de astfel de sacrificii.**⁷³*

Acestea sunt declarații atât de profunde într-un context creștin. Acest lucru va oferi instrumentele necesare pentru a înțelege în cele din urmă ispășirea.

Waggoner provoacă pe Luther, Calvin și pe toți protestanții cu aceste declarații. Sanctuarul ar putea acum să înceapă cu adevărat să fie curățat de dușmănia omului, ascunsă timp de milenii și ispășirea ar putea în cele din urmă să aibă loc.

Să ne oprim să rezumăm aceste puncte despre modul în care poate avea loc curățirea Sanctuarului.

1. Adam a crezut în mod greșit că Dumnezeu a intenționat să-i omoare soția pentru că a mâncat din fructul pomului.

⁷³ EJ Waggoner, *Present Truth UK*, 30 august 1894, pagina 550

2. Adam a judecat și condamnat pe Dumnezeu în inima sa și a luat fructul în răzvrătire. Ce credea că vrea Dumnezeu să-i facă soției sale, el voia să facă lui Dumnezeu și Fiului Său.
3. Cain a dezvăluit această dușmănie, când l-a ucis pe Abel, fratele său, ca o manifestare a dușmăniei pe care a simțit-o față de Dumnezeu.
4. Sistemul sacrificial dat pentru a arăta omului animozitatea care era în el a fost răsucit de oameni pentru a fi ceva ce oamenii au făcut pentru a potoli mânia lui Dumnezeu împotriva lor. Dușmănia oamenilor împotriva lui Dumnezeu a fost proiectată asupra lui Dumnezeu ca fiind cel care a avut animozitate împotriva lor.
5. Multe națiuni păgâne au dezvoltat sisteme de sacrificare a animalelor sau a oamenilor pentru a-și potoli zeii, pervertind designul original al sacrificiilor din Eden.
6. Principiile împăcării prin sacrificiu au venit în biserica creștină prin învățătura că Dumnezeu a cerut moartea Fiului Său pentru a-Și satisface mânia și dreptatea.
7. Învățătura creștină a ispășirii ne-a învățat că dreptatea lui Dumnezeu a fost îndreptățită în moartea Fiului Său.
8. Adventiștii de ziua a șaptea au prezentat învățătura judecății de cercetare înainte de a Doua Venire a lui Hristos. Cele două ingrediente vitale care stau la baza acestui fapt au fost succesiunea profetică a împărățiilor din Daniel, combinată cu sistemul sanctuarului din Vechiul Testament.
9. Sistemul adventist a mutat accentul ispășirii asupra lucrării lui Hristos Marele Preot din cer și asupra nevoii de îndepărtare a păcatului în om înainte de venirea lui Hristos.

10. Judecata de cercetare a intensificat judecata de condamnare a omului. A făcut ca păcatul să abundă, dar nu a adus harul foarte abundent.
11. Mesajul din 1888 al lui Waggoner și Jones a distrus sistemul dualist de legăminte al creștinismului și a restabilit unitatea Scripturii.
12. Acest lucru le-a permis să demaște sistemul de împăcare prin sacrificii și, prin urmare, a început să transforme întregul sens al ispășirii.

La această transformare a ispășirii ne întoarcem în continuare.

CAPITOLUL 22

VENIND LA MATURITATE - CRUCEA UN LUCRU PREZENT

Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot.² Ci este sub epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său.³ Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii.⁴ Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,⁵ ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.⁶ Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava», adică «Tată!»⁷ Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu. Galateni 4:1-7

Pavel vorbește despre viața creștină în contextul unui copil care are sentimentul de sclav în casa tatălui său. El nu cunoaște inima tatălui și, astfel, el simte viața aspră și supra-reglementată. O transformare are loc

atunci când crește și ajunge să-și cunoască tatăl, cum este el cu adevărat. El vine să vadă lucrurile într-un mod complet diferit.

Mesajele date lui Waggoner și Jones au oferit posibilitatea ca biserica creștină să ajungă în cele din urmă la maturitate; să înțeleagă inima Tatălui fără falsa percepție a împăcării.

Creștinismul a privit Crucea lui Hristos în același mod în care Israelul a privit șarpele de aramă de pe stâlp. După cum am observat în capitolul 7, porunca lui Dumnezeu către Moise de a face o imagine a lucrului care îi mușca și îi ucidea era în acord cu ideile păgâne de ispășire. Ideea că dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută în moartea Fiului Său este la fel de păgână ca și ridicarea șarpelui de aramă; oferă satisfacție percepțiilor umane despre justiție.

Înțelegerea noastră firească a dreptății lui Dumnezeu ne face subconștient să vedem acțiunea lui Dumnezeu ca pe un stăpân de sclavi care este aspru, dur și acolo unde este nevoie, pedepsitor. Sub elementele lumii, noi interpretăm faptele Tatălui ca fiind Unul care zdrobește cu forța încălcarea legii.

Tatăl a așteptat cu răbdare și agonie ca copiii Săi să înceapă să-L înțeleagă cu adevărat. El știa că ideile umane despre ispășire vor continua și se vor dezvolta din vremea lui Daniel în anul 600 î.Hr..C. până în secolul al 19-lea. Cele două puteri pustiitoare descrise în Daniel 8 își vor urma cursul până o fereastră să se deschidă pentru un mic segment al rasei umane, ca lumina să poată pătrunde pe deplin în inimile și mințile oamenilor.

Advenștii de ziua a șaptea ar avea credința de a vorbi cu stânca sau, asemenea lui Moise, vor lovi-o de două ori în mânie, distrugând șansa oamenilor de a vedea un mod nou și viu de a se apropia de Tatăl?

În timp ce Waggoner și Jones au continuat să cerceteze Scripturile nestingeriți de vâlul sistemului de legăminte augustiniene, adevărul prețios s-a revărsat din glasurile și condeiele lor.

Scriind pe subiectul Crucii, Waggoner a pătruns în realitatea Noului Legământ care fusese ascunsă de milenii. Anterior a apărut doar pentru segmente scurte de timp ca licurici de lumină într-o lume întunecată.

«Cine v-a vrăjit, în fața ochilor cui Isus Hristos a fost răstignit în mod deschis?» Isus a fost prezentat înaintea galatenilor, când Pavel le-a predicat, ca fiind răstignit în mod deschis înaintea ochilor lor. Atât de vie a fost prezentarea, încât ei L-au putut vedea pe Hristos răstignit. Nu a fost o pictură iscusită din partea lui Pavel, nici o imaginație din partea galatenilor, căci atunci ar fi fost doar înșelăciune. Nu; a fost un fapt real; Hristos a fost acolo, răstignit, înaintea ochilor lor, iar Pavel, prin Duhul, le-a permis să-L vadă.

Știm că nu abilitatea lui Pavel de a face imagini frumoase cu cuvinte le-a permis să-și dea seama că au văzut răstignirea, căci în altă parte Pavel spune că a hotărât să nu știe nimic altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit și că s-a abținut intenționat și cu grijă de la folosirea înțelepciunii cuvintelor, de teamă că va face crucea lui Hristos fără efect. 1Cor.1:17,18; 2:1-4. Experiența Galatenilor în această chestiune nu le-a fost specifică. Crucea lui Hristos este un lucru prezent. Expresia, «Vino la cruce», nu este o formă goală de cuvinte, ci o invitație care poate fi literalmente respectată. Hristos este răstignit înaintea noastră și fiecare fir de iarbă, fiecare frunză din pădure, revelează acest fapt. Da, avem mărturia în trupurile noastre, în sensul că, deși păcătoși și coruptibili, noi încă trăim. Abia după ce cineva L-a văzut pe Hristos răstignit înaintea ochilor săi și poate vedea crucea lui Hristos la fiecare pas, cunoaște realitatea Evangheliei.⁷⁴

Ce gând uluitor. Cum ar putea fi posibil acest lucru? Hristos suferă și este în agonie în fiecare zi?

«Crucea este un lucru prezent!» Mai mult, până când nu ne dăm seama de asta, nu «cunoaștem realitatea Evangheliei!» Aceasta este o provocare pentru tot creștinismul. Cuvintele lui Waggoner lovesc

⁷⁴ E.J. Waggoner, *The Glad Tidings*, (Pacific Press, 1900), paginile 99-100

mintea ca o explozie de lumină, risipind noțiunile copilărești de ispășire și arzând întregul cadru al substituției penale într-o clipă.

Cererea de pedeapsă găsită în Substituția Penală prezintă Crucea ca un eveniment unic în fluxul istoriei umane. Ea a luat cunoștință de agonia Tatălui și a Fiului în purtarea păcătoșeniei noastre de-a lungul întregii istorii rasei noastre.⁷⁵ Dar mult mai mult decât atât, îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind cel care caută răzbunarea pentru faptele rele. Waggoner deschide o realitate complet nouă. Scena ostașilor romani care îl bat pe Hristos, scuipă în fața Lui, înfigând coroana de spini pe capul Său nu sunt evenimentele unei singure zile, ci ale mileniilor. Ceea ce Hristos a revelat în trup a fost de fapt o fereastră către ceea ce Hristos a trăit în Duhul în fiecare zi, în timp ce oamenii îl răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu. (Evrei 6:6).

Waggoner pășește spre maturitatea creștină; el începe să înțeleagă inima Tatălui și a Fiului și agonia lor ca părinți în relațiile cu copiii lor cu inima împietrită și de sine înșelați.

Fiul risipitor care a luat moștenirea tatălui său nu a avut nici un gând sau înțelegere a durerii tatălui său în timp ce el a fost plecat. Rămânând acasă, tatăl a îngenușat în lacrimi la patul său, rugându-L pe Dumnezeu ca fiul său să fie ținut în siguranță și să se întoarcă în sânul său. Fiul nu a înțeles niciodată dragostea tatălui său în timp ce se afla în casa tatălui său. El a acționat ca un sclav și a rămas în curtea exterioară de aramă; să ai urechi, dar să nu auzi, să ai ochi, dar să nu vezi.

Din momentul în care Adam L-a judecat și L-a condamnat pe Tatăl Său ceresc în grădină, agonia a străpuns inima Tatălui și a Fiului. Toți părinții gustă acest lucru când sunt respinși de copiii lor. Adam nu înțelegea lepădarea de sine cerută de Dumnezeu pentru a continua să-l poarte și să-i dea suflare. Fiul lui Dumnezeu a fost ucis sau crucificat de la întemeierea lumii de dușmănia ascunsă a lui Adam. (Apocalipsa 13:8).

⁷⁵ Pentru mai multe informații, consultați cartea *Cross Examined and Cross Encountered* disponibilă la fatheroflove.info

Așa cum am afirmat mai devreme în carte, Hristos nu a vorbit niciodată despre Cruce ca despre un instrument de satisfacție pentru dreptatea Tatălui. El a vorbit despre asta doar ca despre o negare de sine continuă prezentă în fața ingraturitudinii și egoismului uman. Acest contrast este vital pentru a înțelege ispășirea.

Atunci, Isus a zis ucenicilor Săi: »Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze Matei 16:24

Aceasta este adevărata Cruce și aceasta este ceea ce Dumnezeu și Fiul Său fac în fiecare zi:

Dar vă spun să nu vă împotriviți unei persoane rele. Dar cine te pălmuiește pe obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Dacă cineva vrea să te dea în judecată și să-ți ia tunica, lasă-l să aibă mantia, de asemenea. Și cine te obligă să mergi o milă, du-te cu el două. Dă-i celui ce î-ți cere, iar de la cel ce vrea să împrumute de la tine nu te întoarce. Ați auzit că s-a spus: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău». Dar eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care vă folosesc cu răutate și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru din ceruri; căci El face ca soarele să răsară peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Matei 5:39-45

Hristos nu a vorbit niciodată despre Cruce ca despre un instrument de satisfacție pentru dreptatea Tatălui. El a vorbit despre asta doar ca despre o negare de sine continuă prezentă în fața ingraturitudinii și egoismului uman.

Apostolul Pavel a vorbit despre Cruce ca despre o realitate prezentă în care ucenicul intră în experiența crucificatoare a lepădării de sine cu stăpânul său.

Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în

credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Galateni 2:20

Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaiapomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi. ⁸ Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; ⁹ prigoșiți, dar nu părășiți; trântiți jos, dar nu omorâți. ¹⁰ Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. 2 Corinteni 4:7-10

Puteți înțelege implicațiile? Experiența Crucii îndură furia și disprețul omului fără a reacționa înapoi la fel. Este dăruirea iubirii în schimbul urii; înseamnă să-ți permiți să fii înțeles greșit fără să încerci să-i expui pe alții pentru minciunile și înșelăciunile lor. Aceasta este ceea ce Isus suferă în fiecare zi. Când facem așa cum face Hristos, aceasta vorbește inimii celor care ne persecută și, după cum vom explora mai târziu, face ca ispășirea să aibă loc în inimile celor care ne urăsc.

Praiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul. ²⁰ Dimpotrivă, «dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.» ²¹ Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine. Romani 12:19-21

Pe altarul de aramă (reprezentând percepția omului) al Curții exterioare este prezentată jertfa, reprezentând Crucea, făcând satisfacție pentru justiția divină. Dar odată ce ne aflăm în Locul Preasfânt, ea este recunoscută ca agonia lui Hristos în purtarea răzvrătirii și urii copiilor Săi răi; este începutul recunoașterii în mintea copilului a ceea ce Tatăl suferă de fapt din cauza ticăloșiei sale. Atunci și numai atunci Fiul lui Dumnezeu poate face ca dorința noastră de jertfă și ablație să înceteze și să înțeleagă cu toți îngerii că Dumnezeu nu a dorit niciodată jertfă pentru păcat.

Văzând Crucea ca pe un lucru prezent, în loc să o vedem ca pe un eveniment unic în timp, ajută la explicarea motivului pentru care Isus a

putut spune în rugăciunea Sa, că a terminat lucrarea care I-a fost dată de Tatăl înainte de a muri pe Crucea fizică. Agonia pe care El a suferit-o în Ghetsimani a fost cea mai mare încercare a Sa, în care sângele Său a fost vărsat sau transpirat în lupta supraomenească din mintea Sa, dacă să salveze omenirea sau să-i lase să înfrunte propriile consecințe.

Tatăl nostru a consimțit să facă ispășire printr-o aramă/cale întunecată pe care o înțelegem pentru a ne conduce în locul în care aveam să-L cunoaștem în cele din urmă, să ne dăm seama de neînțelegerea noastră și, apoi, să fim împăcați și ispășirea să fie încheiată.

Crucea Noului Legământ este infinit mai atractivă decât cea a Vechiului Legământ, dar ambele sunt necesare. Nu este una sau alta.

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.. Isaia 63:9

Suferința Mântuitorului se ivește în suflet într-un mod mult mai profund. Agonia Ghetsimani devine o ușă în 6000 plus ani de negare de sine. Imensitatea iubirii lui Dumnezeu te îmbrățișează și devine absolut imposibil să reziști odată ce deschizi acea ușă.

La poalele acestei Cruci, păcătosul pierdut nu se gândește la sine, ci la Tatăl său. Păcătosul geme în agonie pentru suferința pe care a provocat-o. Rănit și plin de întristare, el plânge pentru insensibilitatea sa egoistă la sentimentele Tatălui Său. Inima pietroasă începe să se prăbușească și promisiunea unei noi inimi îl îndeamnă pe păcătos înainte. Chiar în locul în care păcatul său abundă acum, harul, harul abundent îl atrage în sânul iubirii.

Ca unul îmbiat în această experiență, George Fifiield, un coleg de A.T. Jones scris aceste cuvinte frumoase.

Cuvântul «ispășire» înseamnă at-one-ment (aducere împreună). Păcatul adusese mizerie, iar mizeria adusese o neînțelegere a caracterului lui Dumnezeu. Astfel, oamenii ajunseseră să-L urască pe Dumnezeu în loc să-L iubească; și urându-L, singurul Tată, oamenii au urât și pe semenii lor, pe fratele lor. Astfel, în loc de o singură familie și de un singur Tată, oamenii

au fost separați de Dumnezeu și unii de alții și ținută deoparte prin ură și egoism. Trebuie să existe o ispășire.

O ispășire nu poate fi făcută decât prin dragostea atât de revelatoare a lui Dumnezeu, în ciuda păcatului și a tristeții, inimile oamenilor vor fi atinse de tandrețe; și ei, fiind eliberați de iluziile lui Satana, pot vedea cât de deplin și teribil l-au înțeles greșit pe Cel divin, și așa au făcut în ciuda Duhului harului Său. Astfel, ei pot fi conduși, ca frați care se întorc la casa Tatălui într-o unitate fericită.

Ispășirea nu este de a potoli mânia lui Dumnezeu, astfel încât oamenii nu îndrăznesc să vină la El, ci este de a descoperi dragostea Lui, astfel încât acestea vor veni la El. Nu Hristos L-a împăcat pe Dumnezeu cu lumea, ci Dumnezeu în Hristos împăcând lumea cu Sine. Nu se spune nicăieri că Dumnezeu trebuia să fie împăcat cu noi; el spune: «Nu te-am părăsit, ci tu m-ai părăsit.»⁷⁶

Adevărata natură a ispășirii din Noul Legământ nu este o chestiune juridică, ci o problemă a inimii, căci înțeleptul spune:

*Tine-ti inima cu toata sârguinta, pentru ca din ea izvorasc izvoarele vietii.
Proverbele 4:23*

Fifield scrie despre ispășire ca revelând dragostea lui Dumnezeu într-o asemenea măsură încât atinge inimile oamenilor și îi atrage la Sine. El afirmă că nu este vorba despre a potoli mânia lui Dumnezeu, ci despre a învăța despre caracterul Său și a descoperi că mânia noastră a trebuit să fie potolită.

Aș reformula ceea ce Fifield a spus în acest fel. În prezentarea Vechiului Legământ asupra Crucii, dreptatea cere să fie satisfăcută. Noul Legământ dorește reunirea a două inimi în dragoste și armonie. Pentru ca acest lucru să se întâmple, neînțelegerea pe care oamenii au avut-o cu privire la caracterul lui Dumnezeu trebuie înlăturată, altfel ispășirea nu poate avea loc.

⁷⁶ George Fifield, *Dumnezeu este dragoste*, (1897), pagina 48

Crucea Vechiului Legământ ne potolește mânia și ne permite să-L iertăm pe Dumnezeu pentru greutățile pe care le-am întâmpinat în viață. Crucea Noului Legământ ne oferă acces la camera sacră a inimii lui Dumnezeu și ne permite să socotim costul păcătuirii noastre împotriva Lui, într-un loc de siguranță, fără condamnare.

Imaginea înfricoșătoare a judecătorului din Daniel 7 care ne cercetează fiecare gând și acțiune este transformată într-o imagine a Sanctuarului care nu mai cere sânge, permițând ca Sanctuarul să fie curățat în Daniel 8.

Aceasta este o cale foarte îngustă. Legea Noului Legământ este spirituală. (Romani 7:14). Este o chestiune de inimă, nu un cod juridic scris în piatră. Vei alege să vii în Locul Preasfânt? Trebuie să renunțați la noțiunile voastre copilărești despre Tatăl ca fiind unul care caută împăcarea prin sânge. Trebuie să acceptați că această idee falsă a fost proiectată asupra lui Dumnezeu de către Adam și toți urmașii săi și trebuie să se renunțe la ea. Nu există altă cale de a intra în Locul Preasfânt și de a sta acolo fără un mijlocitor pentru păcat.

CHAPTER 23

SEMNIIFICAȚIA SANGELUI ÎN SANCTUAR

Prin îndepărtarea vălului Vechiului Legământ, slava Vechiului Testament este revelată. Această slavă ne este arătată prin caracterul lui Hristos.

Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală¹³ și nu facem ca Moise care își punea o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și piaronească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător.¹⁴ Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. 2 Corinteni 3:12-14

Vărsarea de sânge nu mai este înțeleasă ca fiind satisfacerea mâniei lui Dumnezeu, ci este în realitate o expresie a mâniei omului.

...și spuneți: «Dacă am fi trăit în zilele strămoșilor noștri, nu am fi fost părtași cu ei în sângele profeților.» De aceea, sunteți martori împotriva voastră că sunteți fii ai celor care i-au ucis pe profeți. Umple, deci, măsura

vinovăției părinților tăi. Șerpi, pui de vipere! Cum poți scăpa de condamnarea iadului? De aceea, într-adevăr, vă trimit profeți, înțelepți și cărturari: unii dintre ei îi veți ucide și îi veți răstigni, iar pe unii dintre ei îi veți biciui în sinagogile voastre și veți prizoni din cetate în cetate, pentru ca pe voi să vină tot sângele drept vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel la sângele lui Zaharia, fiul lui Berechiah, pe care l-ai ucis între templu și altar. Cu siguranță, vă spun eu, toate aceste lucruri vor veni peste această generație. Matei 23:30-36

Sângele lui Isus nu a fost vărsat de păcătoșii penitenți, ci de oameni care erau plini de furie împotriva Lui. Conducătorii evrei au declarat un adevăr profund atunci când au spus:

Iudeii i-au răspuns: «Noi avem o Lege, și, după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu». Ioan 19:7

La fel ca Cain, care căuta scăpare de la apelurile tulburătoare ale lui Abel, tot așa conducătorii iudei doreau ca Isus să tacă, astfel încât stăpânirea lor asupra poporului să nu mai fie tulburată. Legea la care s-au referit era legea lui Moise. Ei credeau că Isus era un hulitor și, prin urmare, potrivit interpretării lor cu privire la acea lege, El trebuia să moară.

Marele Preot, Caiafa a folosit ispășirea penală, principiu pentru a arăta cum moartea lui Hristos va salva națiunea.

*Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru, și neamul.»*⁴⁹ *Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: «Voi nu știți nimic; ⁵⁰oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?»*
Ioan 11:48-50

Isus nu a fost oferit de oameni care și-au dat seama că inimile lor erau rele, el a fost ucis de oameni geloși care doreau să-I ia locul. Cât de pervers este să reformulezi uciderea lui Isus ca pe ceva ce dreptatea lui Dumnezeu a cerut. Astfel de idei maschează dușmănia noastră ascunsă împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în mod uimitor Dumnezeu ne-a întâlnit în locul în care am fost în viziunea noastră crudă și a

deschis o ușă în mintea noastră prin care am putea crede în iertarea lui Dumnezeu.

Vărsarea de sânge este legea noastră, așa cum a exprimat-o Caiafa: «Avem o lege». Acesta este sensul real al cuvintelor:

Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Ezechiel 9:22

Presupunem citind acest verset că Dumnezeu este Cel care dorește sânge. Dar aceasta este pur și simplu dușmănia inimilor umane care proiectează asupra lui Dumnezeu propria lor gândire întunecată. Dumnezeu pune aceste lucruri în lege pentru a ne descoperi prejudecățile adânc înrădăcinate, dar el nu le-a dorit niciodată.

Realitatea acestui lucru se învârtă în minte: Vărsarea de sânge este manifestarea păcătoșeniei omului împotriva lui Dumnezeu. Oriunde este prezentă, se manifestă gândirea defectuoasă a omului. În gândirea copilărească, de aramă, a Vechiului Legământ, sângele curățește, dar în inima lui Dumnezeu spurcă totul.

Indiferent de acest fapt, Dumnezeu acceptă sacrificiul nostru. El îndură șarpele nostru poluat de aramă gândindu-se că ne-ar putea convinge de dragostea Sa mântuitoare. Astfel, este complet adevărat:

Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Efeseni 2:13

Noi suntem cei care am fost departe în mânia noastră. Dar, pentru înțelegerea noastră, sângele lui Hristos ne aduce aproape de Dumnezeu. Dumnezeu nu era departe de noi; noi eram departe de El. El nu a fost adus aproape de noi prin sângele lui Hristos, ci am fost aduși aproape de El în înțelegerea noastră copilărească. Slavă lui Dumnezeu care răbdă cu noi și ne poartă în orbirea noastră. Hristos a trebuit să fie înălțat ca un șarpe înainte de am putea îmbrățișa iertarea lui Dumnezeu.

În acest context vedem că sângele din Sanctuar este manifestarea mâniei noastre împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu a poruncit ca ritualurile

slujbei sanctuarului să fie făcute în așa fel încât să răspundă cererilor noastre ca sângele să fie vărsat pentru ca iertarea să devină eficientă. Acesta este păcatul care poluează Sanctuarul. Stropirea sângelui pe vâl și altarul din Sanctuar îl poluează cu păcatul teologiei împăciurii.

Perspectiva noastră umană carnală este că ea curăță, dar pentru Dumnezeu poluează pentru că gândurile Lui nu sunt gândurile noastre și căile noastre nu sunt căile Lui. Dragostea Sa pentru noi Îl face să poarte Crucea prin înțelegerea noastră falsă, în speranța că vom fi curățiți de nevoia de sânge, astfel încât să nu mai avem nevoie de un mijlocitor de sânge.

Pe măsură ce urmăm tipologia jertfei de păcat din Vechiul Testament, este perfect logic ca omul de rând și chiar conducătorii din comunitate să aibă sângele jertfelor lor așezat pe coarnele altarului jertfei din Curte, iar sângele revărsat la baza altarului jertfei. Aceasta reprezintă înțelegerea oamenilor de rând la nivelul alamei de împăcare, crezând că dreptatea lui Dumnezeu cere moartea. Înțelegerea de către om a ispășirii, în această stare mai mică de maturitate în umblarea sa cu Dumnezeu, nu ajunge în Sanctuarul însuși.

Aceasta reprezintă înțelegerea oamenilor de rând la nivelul de alamă al liniștirii, crezând că dreptatea lui Dumnezeu cere moartea.

Dacă cineva din poporul de rând a păcătuit fără voie, făcând împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut astfel vinovat ²⁸ și ajunge să descopere păcatul pe care l-a făcut, să aducă jertfă o iadă fără cusur pentru păcatul pe care l-a făcut. ²⁹ Să-și pună mâna pe capul jertfei de ispășire și s-o junghie în locul unde se junghie arderile-de-tot. ³⁰ Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei, să ungă coarnele altarului pentru arderile-de-tot, iar tot celălalt sânge să-l verse la picioarele altarului. Levitic 4:27-30

Acesta este echivalentul lovirii stâncii pentru a scoate apa vie. Ea împlinește legea omului, reflectată în oglinda tipurilor Vechiului Testament, că fără vărsarea de sânge nu există iertare.

Conducerea poporului lui Dumnezeu, care trebuie să asculte glasul lui Hristos în Cuvântul lui Dumnezeu și să-L urmeze în Locul Preasfânt, ar trebui să-i învețe pe oameni să vorbească cu stânca. Dar vedem în tipologie că atunci când preotul păcătuiește, sângele este adus în Locul Preasfânt și preotul, de fapt, strigă împreună cu Avraam: «O, ca Ismael să trăiască înaintea ta!» Asemenea lui Moise, ei lovesc stânca și aduc sânge în Locul Preasfânt, în loc să vină în prezența lui Dumnezeu prin Fiul blând născut și să-I vorbească Lui.

Dacă a păcătuit preotul care a primit ungerea și, prin aceasta, a adus vina asupra poporului, să aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă de ispășire pentru păcatul pe care l-a făcut. ⁴ Să aducă vițelul la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, să-și pună mâna pe capul vițelului și să-l junghie înaintea Domnului. ⁵ Preotul, care a primit ungerea, să ia din sângele vițelului și să-l aducă în cortul întâlnirii, ⁶ să-și moaie degetul în sânge și să stropească de șapte ori înaintea Domnului, în fața perdelei dinăuntru a Sfântului Locaș. ⁷ Apoi, preotul să unșă cu sânge coarnele altarului pentru tămâia mirositoare, care este înaintea Domnului în cortul întâlnirii, iar tot celălalt sânge al vițelului să-l verse la picioarele altarului pentru arderile-de-tot, care este la ușa cortului întâlnirii. Levitic 4:3-7

Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început. El știa că, la scurt timp după încheierea celor 2300 de ani care erau dominați de împăcarea păgână și de încălcarea pustiirii, conducătorii poporului lui Dumnezeu vor aduce sânge în Locul Preasfânt și își vor închide urechile la mesajul glorios dat de Jones și Waggoner.

La fel ca conducătorii Iudei, conducătorii Adventiști au hotărât să-și respecte reperatele și să nu se miște cu un centimetru din sistemul lor de înțelegere a ispășirii. În furie au lovit stânca de două ori. O dată în persoana lui E.J. Waggoner și de două ori în persoana lui A.T. Jones. Ei au refuzat să deschidă calea pentru ca poporul lui Dumnezeu să trăiască

în ochii lui Dumnezeu fără un mijlocitor de sânge. După cum a scris unul dintre martorii acestor evenimente:

*Hristos a consemnat toate discursurile pline de ură, mândre, stridente rostite împotriva slujitorilor Săi ca împotriva Sa.*⁷⁷

*Oamenii care mărturisesc evlavia L-au disprețuit pe Hristos în persoana mesagerilor Săi. La fel ca evreii, ei resping mesajul lui Dumnezeu. Iudeii au spus despre Hristos: «Cine este acesta? Nu este acesta fiul lui Iosif?» El nu a fost Hristosul pe care l-au căutat iudeii. Deci astăzi agențiile pe care Dumnezeu le trimite nu sunt ceea ce oamenii caută.*⁷⁸

Sângele stropit în Sanctuar în ziua ispășirii este un simbol al respingerii adevărului de către conducătorii lui Dumnezeu care au oprit capacitatea poporului Său de a-l primi. Într-o singură generație, mesajul a fost aproape universal respins.

Să junghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să stropască cu el spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii. . Levitic 16:15

În sistemul de împăcare a Vechiului Legământ, uciderea acestei capre reprezintă înțelegerea omului despre ispășire prin sânge. În sistemul Noului Legământ al inimii, aceasta reprezintă respingerea adevărului de către poporul lui Dumnezeu, vărsarea sângelui lui Hristos și străpungerea Lui prin refuzul lor de a intra, mărturisindu-se ca fiind cei care au poluat Sanctuarul cu sânge.

Prin punerea mâinilor și transferarea vinei lor asupra caprei vii, tot așa omul își descoperă natura de a da vina pe altcineva pentru păcatele lor. «Diavolul m-a făcut să o fac» este strigătul neamului omenesc. În sistemul Vechiului Legământ, ispășirea are loc atunci când vina este pusă la picioarele celui care greșește; la fel cum liderii mișcării adventiste au dat vina pentru dezbinare pe Jones și Waggoner. Acești

⁷⁷ De exemplu, White, *Review and Herald*, 27 mai 1890, punctul 5

⁷⁸ E.G. White, *Fundamentals of Christian Education*, (*Review and Herald*, 1897), pagina 472

oameni au fost țapi ispășitori pentru calamitățile care au venit peste biserică.

Este cu siguranță adevărat că Satana va simți vina rolului său în păcatele tuturor oamenilor. El va rătăci pe pământul pustiu, degradat și distrus timp de 1000 de ani, dar omul convertit nu mai caută răzbunare asupra lui și nici nu mai aduce o acuzație împotriva lui; el permite pur și simplu Mântuitorului său să-i vorbească zicând: «Domnul să te mustre». (Iuda 1:9).

Numai atunci când dorința de răzbunare și pedeapsă este îndepărtată din suflet, Spiritul deplin al lui Dumnezeu poate locui în inimă. Tatăl nostru nu caută răsplată și nici nu aruncă vina pe alții. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, suntem chemați în această experiență de caracter.

Deși conducătorii bisericii adventiste au lovit stânca de două ori și, prin urmare, au pierit în pustiul teologiei împăcării de tip păgân, Dumnezeu va aduce în continuare în Locul Preasfânt un grup care acceptă mesajul dat de Jones și Waggoner între 1888 și 1895. Ei vor discerne păcatul care abundă în mesajul de judecată dat de pionierii adventiști. Ei își vor da seama că această imagine a judecății cu stropirea sângelui a fost o reflectare a propriului lor chip și nu a căii lui Dumnezeu.

În timp ce căutăm în Sanctuar, ni se dă acest ordin:

Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: «Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. ² Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată, căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni. Apoc. 11:1-2

Apocalipsa capitoul 10 descrie experiența poporului lui Dumnezeu în a mânca cuvintele din mica carte care fusese pecetluită anterior și care acum era deschisă. Mesajul lui William Miller care a venit în anii 1830 a fost dulce în gură, dar experiența dezamăgirii a fost amară în stomac. În acest moment, puterea cornului mic urma să fie ruptă. Nevoia sacrificiilor de împăcare în închinare urma să fie expusă. Care a fost

porunca din Apocalipsa 11 care avea să permită poporului lui Dumnezeu să curețe Sanctuarul? «Lăsați curtea nemăsurată.» Ce a fost în Curte? Altarul sacrificiului care reprezenta sistemul sacrificial. De ce a fost aceasta lăsată afară? Pentru că reprezenta sistemul de dreptate al lui Satana, despre care omenirea era convinsă că trebuia să plătească pentru mântuire.

După ce ne-a convins prin lovirea stâncii, trebuie să mergem mai departe în locul Preasfânt în lumina caracterului pe care Hristos l-a descoperit pe pământ. Trebuie să lăsăm altarul sacrificiului în urmă. Trebuie să încetăm să cerem moartea pentru fărădelege. Trebuie să încetăm să-i condamnăm și să-i judecăm pe alții. Când Spiritul lui Dumnezeu ne aduce în această experiență, putem apoi să ne amintim acest verset.

*El vede că nu este niciun om și Se miră că nimeni nu mijlocește.
Atunci brațul Lui Îi vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl
sprijină. ¹⁷ Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă, Își pune pe cap coiful
mântuirii, ia răzbuarea ca o haină și Se acoperă cu gelozia ca și cu o manta.
Isaia 59:16-17*

Lucrarea ispășirii este de a aduce poporul lui Dumnezeu în locul în care nu mai este nevoie să pledeze sânge în contextul împăcării. Această lucrare ar fi putut fi finalizată la Curte, dar aceeași teologie de împăcare a venit în Locul Preasfânt. Mijlocirea lui Hristos acolo a permis ca mesajul din 1888 să răsară. Finalizarea acestei lucrări este de a lăsa în urmă Curtea și nevoia de sânge. Când sângele încetează să mai vină în Sanctuar, atunci el poate fi curățat.

Cum încetează sângele să mai vină în Sanctuar? Când încetăm sentimentele noastre de dușmănie împotriva tuturor oamenilor, dovedind că dușmănia noastră împotriva lui Dumnezeu a încetat. Atunci nu va fi nici un om în Sanctuar ca mijlocitor. Atunci Mihail se va ridica în picioare (Daniel 12:1), pentru că atunci când poporul lui Dumnezeu va reflecta pe deplin caracterul Său, lumea va dori să-i omoare. În schimb, Hristos se va ridica și îi va mântui. Aleluia.

CAPITOLUL 24

PEDEAPSA NOASTRĂ, A TUTUROR

Pe măsură ce reforma protestantă a luat avânt, Martin Luther a fost rugat de patronul său, electorul Ioan Frederic de Saxonia, să scrie o listă cu articole de credință care au ajuns să fie cunoscute sub numele de *Articolele Smalcald*.

În aceste articole, Luther a rezumat ceea ce el credea a fi cele mai importante învățături ale creștinismului. Primul articol prevede:

Primul și cel mai important articol este acesta: Isus Hristos, Dumnezeuul și Domnul nostru, a murit pentru păcatele noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 3:24-25). Numai El este Mielul lui Dumnezeu care ia păcatele lumii (Ioan 1.29) și Dumnezeu a pus asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor (Isaia 53.6). Toți au păcătuit și sunt socotiți neprihăniți în mod liber, fără faptele și meritele lor, prin harul Său (Efeseni 2:8-9), prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, în sângele Său (Romani 3:23-28). Acest lucru este necesar pentru a crede. Acest lucru nu poate fi dobândit sau înțeles în alt mod de nicio lucrare, lege sau merit. Prin urmare, este clar și sigur că numai această credință ne justifică...

Nimic din acest articol nu poate fi cedat sau negat, chiar dacă cerul și pământul și orice altceva cade (Marcu 13:31).⁷⁹

Isaia 53 joacă un rol central în înțelegerea creștină a ispășirii. Se spune că Dumnezeu a pus asupra lui Hristos «nedreptatea noastră a tuturor» și că «a plăcut Domnului să-L zdrobească». Ce înseamnă mai exact acest lucru? Adam Clarke exprimă înțelegerea comună:

Aceste raze de foc, care ar fi trebuit să cadă asupra întregii omeniri, s-au abătut de la dreptatea divină la est, vest, nord și sud, au fost deviate de la ei și îndreptate spre el. Deci Domnul a făcut să împlinescă în El pedeapsa datorată nedreptăților tuturor.⁸⁰

Albert Barnes a fost de acord:

Domnul a făcut să se prăbușească asupra lui, astfel încât să-l copleșească în calamitate, ca unul care este depășit sau copleșit în luptă. Sensul este că el nu a fost biruit de propriile păcate, ci că le-a întâlnit pe ale noastre, ca și cum l-ar fi făcut să ingenuncheze, și să se prosterneze. Adică a suferit în locul nostru; și orice a fost chemat să îndure a fost o consecință a faptului că el a luat locul păcătoșilor; și după ce le-a luat locul, el a întâlnit sau a întâlnit suferințele care erau expresiile potrivite ale nemulțumirii lui Dumnezeu și s-a scufundat sub povara puternică a ispășirii lumii.⁸¹

Aceste expresii ale ispășirii, așa cum am afirmat în mod repetat, ne satisface înțelegerea umană cu privire la această chestiune. Ea împlinește credința eronată că Dumnezeu a fost supărat pe noi și a vrut să ne omoare pentru greșeala noastră.

Dacă stăm în Locul Preasfânt, lăsând afară altarul sacrificiului așa cum suntem îndemnați în Apocalipsa 11:2, putem începe să vedem o imagine foarte diferită. În primul rând, găsim acest indiciu în același capitol din Isaia:

⁷⁹ Martin Luther, *articolele Smalcald*

⁸⁰ Adam Clarke, *Comentariu la Isaia 53:6*

⁸¹ Albert Barnes, *Comentariu la Isaia 53:6*

Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Isaia 53:4

Profetul prezice că, în timp ce Isus a purtat suferința și durerile noastre, noi l-am respins, păcătuiind împotriva Lui, și am considerat acest lucru ca și cum Dumnezeu la respins și la făcut să sufere. Comentatorii se grăbesc să sugereze că acest lucru se referă la cei care L-au răstignit, în timp ce credeau că Dumnezeu Îl pedepsea pentru păcatele Sale.

Este adevărat că liderii evrei și-au dorit acest lucru și au ales să-l vadă în acest fel, dar există un strat mai profund în această afirmație? Stând în Locul Preasfânt, ar putea fi faptul că Isaia spune de fapt că toată omenirea proiectează respingerea Fiului lui Dumnezeu asupra Tatălui și spune că Dumnezeu este Cel care la făcut suferința în locul nostru?

Dacă ne uităm mai atent la textul din Isaia 53:6 observăm ceva interesant în citirea literală:

Noi toți ca oile am rătăcit, fiecare la felul lui ne-am întors, și Iehova a făcut să cadă pe el, pedeapsa noastră a tuturor. Isaia 53:6 (YLT)

Întrebarea în citirea acestui text este cine dorește să facă pedeapsirea? Este Dumnezeu care L-a pedepsit pe Fiul Său sau de fapt Dumnezeu a îngăduit ca sentimentele noastre ascunse de dușmănie să se manifeste asupra Fiului Său, astfel încât să putem vedea cu toții dorințele noastre de pedeapsă revelate? Cu alte cuvinte, pedeapsa noastră a tuturor înseamnă pedeapsa lui Dumnezeu pentru noi toți, sau înseamnă pedeapsa noastră a tuturor (și toți cei care credem că merită pedeapsa) peste Hristos?

Gândiți-vă la versetul anterior care exprimă foarte clar «El a fost rănit pentru păcatele noastre». Cuvântul *pentru* sugerează că Dumnezeu Îl rănește pentru păcatelor. Dar în ebraică la fel de ușor ar putea fi tradus *de către*. Nu face perfect sens? Hristos este rănit *de* păcatele noastre. De fapt, Îl doare când păcătuiim. El este răstignit din nou când alegem să-L ignorăm și să-L primim pe Satana în viața noastră prin alegerile noastre păcătoase. Luați în considerare alte traduceri ale acestui text.

Dar El a fost rănit din cauza păcatelor noastre și a fost zdrobit din cauza nedreptăților noastre: pedeapsa păcii noastre a fost asupra Lui; și prin vânățile lui am fost vindecați. Isaia 53:5 (traducere Brenton LXX)

În orbirea și dușmănia noastră naturală, citim în mod natural aceste texte ca fiind mânia lui Dumnezeu împotriva noastră. Acest lucru ascunde realitatea că Îl rănim și, în schimb, pune accentul pe presupusa mânie a lui Dumnezeu.

Mulți, dacă nu toți oamenii știu sentimentul momentului în care au rănit o altă persoană și furia pe care au experimentat-o ca răspuns. Ne face să uităm răul pe care l-am făcut, concentrându-ne în schimb pe reacția lor excesivă. Aceasta este ceea ce neamul omenesc îi face lui Dumnezeu în înțelegerea Crucii.

Deci, Adam mănâncă un măr pe care nu ar trebui să-l mănânce, și atunci Dumnezeu devine atât de mândros încât vrea să-l omoare. Acum ne-am putea închipui pe Dumnezeu mândros cu mâinile ridicate și strigând cât de supărat este el pe Adam pentru încălcarea regulilor. Aceasta ar fi o modalitate de a pune vina, dar ce putem spune despre răspunsul calm, rece și calculat, fără nici o afișare de emoție care rostește în liniște cuvintele «Te voi găsi și te voi ucide.» Orice lucru care se potrivește convingător preconcepțiilor noastre despre Dumnezeu, pentru a transfera vina asupra lui Dumnezeu și a-l face să pară psihotic. Nu au avut mulți oameni gândul: «Toată această durere și suferință, Isus torturat și mutilat, totul pentru că Dumnezeu avea nevoie de cineva care să pedepsească și să moară – nu este excesiv și irațional? Ce fel de Dumnezeu ar face asta?» Acest lucru ne permite să ne reprimăm vinovăția și să evităm să recunoaștem modul în care viețile noastre egoiste L-au rănit pe Dumnezeu.

Îl ucide Adam pentru a manca un măr? Ce fel de Dumnezeu ar face asta? Indiferent de ceea ce ne imaginăm, scopul este de a transfera vina asupra lui Dumnezeu pentru a ne imagina o reacție excesivă din partea Lui.

Cum înțelegem Isaia 53 definește modul în care înțelegem ce s-a întâmplat în grădina Ghetsimani.

Isus le-a zis atunci: »Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine». Matei 26:38

De ce a fost sufletul lui Isus nespus de întristat? A fost pentru că mânia Tatălui se pogora acum asupra Lui? Sau a fost impactul deplin al respingerii umane pe care El a experimentat de la cei prezenți, reprezentând toate reacțiile omenirii față de El? Spurgeon ne prezintă acest caz așa cum îl percepe el:

De ce a fost sufletul lui Isus nespus de întristat? A fost pentru că mânia Tatălui se pogora acum asupra Lui? Sau a fost impactul deplin al respingerii umane.

Ce credeți atunci, că marchează specific durerea din Getismani? Noi credem acum că Tatăl l-a pus să se întristeze pentru noi. Acum a fost că Domnul nostru a trebuit să ia un anumit pahar din mâna Tatălui. Nu de la iudei, nu de la trădătorul Iuda, nu de la ucenicii adormiți, nu de la diavol a venit acum încercarea, dar era un pahar plin de la cel despre care știa că este

Tatăl său, dar care cu toate acestea a înțeles că i-a fost rânduit o poțiune foarte amară, un pahar care să nu fie băut de trupul său și să acționeze asupra trupului său, ci un pahar care i-a afectat în mod deosebit sufletul și i-a tulburat inima foarte adânc. El s-a abătut de la el și, de aceea, fiți siguri că a fost un test mai îngrozitor decât durerea fizică, deoarece de aici el nu s-a dat înapoi; era o poțiune mai îngrozitoare decât ocară, de la care nu se întorsese; mai îngrozitoare decât ispita satanică, pe care a biruit-o: era ceva teribil de neconceput, plin de spaimă, care venea din mâna Tatălui. Acest lucru înlătură orice îndoială cu privire la ceea ce a fost, pentru că citim «A plăcut Domnului să-l zdrobească, el i-a adus durere: când vei face din sufletul lui o jertfă pentru păcat». «Domnul a făcut să cadă pe El nedreptatea noastră, a tuturor.» El l-a făcut să fie păcat pentru noi, deși nu cunoștea nici un păcat. Aceasta este, deci, cea care i-a provocat Mântuitorului o depresie extraordinară. El era acum pe punctul de a «gusta moartea pentru fiecare om», de a suporta blestemul care se datora păcătoșilor, pentru că stătea în

*locul păcătosului și trebuie să sufere în locul păcătosului. Aici este secretul acestor agonii ...*⁸²

Spurgeon prezintă paharul lui Hristos plin de furia Tatălui împotriva păcatului. Este masca perfectă pentru a ascunde realitatea urii noastre umane naturale împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său. Cum se face că Dumnezeu a făcut din sufletul Fiului Său o jertfă pentru păcat? Biblia ne spune clar:

El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Romani 8:32

În toate zilele eram cu voi în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericii.». Luca 22:53

Dumnezeu L-a dat pe Hristos nouă. Isus le-a spus: «Acesta este ceasul vostru și puterea întunericii.» Dragostea lui Dumnezeu care L-a susținut pe Hristos părea să dispară. Tatăl pare să-L abandoneze? L-a abandonat Dumnezeu pe Fiul Său sau, mai direct, Și-a vărsat furia asupra Lui și apoi L-a lăsat să moară? Cum înțelegem acest lucru? De unde a venit această pedeapsă?

Atunci, preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului s-au strâns în curtea marelui preot, care se numea Caiafa, ⁴și s-au sfătuit împreună cum să prindă pe Isus cu vicleșug și să-L omoare. ⁵Dar ziceau: «Nu în timpul Praznicului, ca să nu se facă tulburare în norod». Matei 26:3-4

Conducătorii națiunii plănuiau să-L omoare. El știa acest lucru și a simțit durerea acestei respingeri de către cei aleși în mod special pentru a străluci lumina adevărului în lume.

A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Ioan 1:11

Oare ucenicii care au ales să-L urmeze vor înțelege împărăția pe care El a venit să o întemeieze? Cu puțin timp înainte de Ghetsimani, citim trista realitate:

⁸² Charles Spurgeon, *Agonia din Ghetsimani*, 18 octombrie 1874

«Dar iată că mâna vânzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta. ²² Negreșit, Fiul omului Se duce după cum este rânduit. Dar vai de omul acela prin care este vândut El!» ²³ Și au început să se întrebe unii pe alții cine din ei să fie acela care va face lucrul acesta.²⁴ Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare? . Luca 22:21-24

Când Isus îi avertizează că unul dintre ei Îl va trăda, ucenicii sunt șocați și se întreabă cine ar putea fi. Acest lucru se transformă într-o dezbateră cu privire la care dintre ei este cel mai mare discipol. Nu auziseră ei nimic din ceea ce Isus îi învățase? Cât de dureros a fost acest lucru pentru Isus. După tot timpul în care El i-a învățat, ei încă nu au înțeles principiul de bază al împărăției Sale de dragoste.

Când au părăsit locul unde mâncaseră, Isus încearcă să-i avertizeze cu privire la ceea ce urmau să facă:

După ce au cântat cântarea, au ieșit în Muntele Măslinilor. ³¹ Atunci, Isus le-a zis: »În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: 'Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite'. ³² Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea.» ³³ Petru a luat cuvântul și I-a zis: «Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.» Matei 26:30-33

Petru respinge apelul lui Isus. Este o dovadă în plus că Petru încă se încrede în sine mai mult decât în Hristos. El a fost doar purtătorul de cuvânt al întregii umanități. Care a fost tristețea pe care a purtat-o Isus? Nu este un mister:

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.. Isaia 53:3

Întristarea vine direct din respingerea cu care El se confruntă de la oameni. Pentru că ne-am ascuns fețele de El, El a fost străpuns de întristare. Dacă vă permiteți să mergeți cu Waggoner în maturitatea creștină, atunci veți vedea că această respingere are loc pentru Hristos în fiecare zi.

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. Isaia 63:9

În toate zilele acestei lumi, Hristos ne-a ajutat și ne-a purtat. În timp ce Îl respingem în gândurile și faptele noastre păcătoase, El ne poartă, ne protejează, mijlocește pentru noi și plânge pentru noi. Când veți putea avea curajul să părăsiți altarul de aramă, veți vedea o Cruce atât de luminoasă, atât de plină de dragoste, încât inima voastră va fi atinsă până la punctul de a fi împăcați cu Dumnezeu, încât veți putea primi ispășirea.

În respingerea colectivă a lui Hristos, în acel moment de realizare a faptului că nu era nimeni pe planetă care să-L dorească, El a experimentat în inima Sa realitatea că:

Nu există nimeni care să înțeleagă; nu există nimeni care să-L caute pe Dumnezeu. Romani 3:11 (NIV)

Conducătorii lui Israel exprimă mai târziu sentimentul universal, revelând dușmănia atotcuprinzătoare a omului împotriva lui Dumnezeu:

S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: 'Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!' « Matei 27:43

Aceste cuvinte sunt în realitate proiecția gândurilor neamului omenesc asupra lui Dumnezeu. Voința suverană colectivă a fiilor și fiicelor lui Adam vorbește cu un singur glas.

... Dar ei au strigat: «Ia-L, ia-L, răstignește-L!» «Să răstignesc pe Împăratul vostru?» le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: «Noi n-avem alt împărat decât pe cezarul!» Ioan 19:15

Tatăl ceresc nu protestează. El ne permite să proiectăm acest lucru asupra Lui. Cum? În tăcerea Lui. Singurul puls pe care Isus îl poate simți este pulsul uman colectiv al respingerii. Glasul umanității, ajutat de Satana și de îngerii săi, a înecat glasul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-

a îngăduit să stăm pe tronul Său pentru a-L judeca și condamna pe Fiul Său.

De ce ne-a lăsat El să facem aceasta? Pentru ca păcatul nostru să abundă.

*Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine.
Dar te voi mustra și îți voi pune totul sub ochi!». Psalm 50:21*

Așa L-a ni la dat Dumnezeu pe Fiul Său. El ne-a permis să-I înecăm glasul. Nu s-a răzbunat. El nu a vorbit, dar n-ea lăsat să avem calea noastră. Să-l citim din nou:

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor. Isaia 53:6

Pentru că ne-am întors spre calea noastră, am refuzat să-L compătimim și am respins rugămintele Sale pentru ca noi să-i iertăm pe dușmanii noștri și să renunțăm la nevoia noastră de a pedepsi, tăcerea lui Dumnezeu a făcut ca pedeapsa noastră desemnată să cadă asupra Fiului Său.

În negrul nopții, în timp ce Isus a încercat cu disperare să străpungă respingerea noastră a tuturor, El s-a gândit că, ar putea ști că ucenicii Săi se roagă pentru El; dacă El ar putea ști acest lucru, atunci vraja deznădejdiei care a fost asupra Lui ar putea fi ruptă.

Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și S-a rugat, zicând: »Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.»⁴⁰ Apoi a venit la ucenici, i-a găsit dormind și a zis lui Petru: »Ce, un ceas n-ai putut să vegheați împreună cu Mine!⁴¹ Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.»⁴² S-a depărtat a doua oară și S-a rugat, zicând: »Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!»⁴³ S-a întors iarăși la ucenici și i-a găsit dormind; pentru că li se îngreunaseră ochii de somn Matei 26:39-43

După ce, de fiecare dată când S-a rugat Tatălui Său pentru un semn al acceptării Sale, El s-a dus la ucenicii Săi pentru a vedea o dovadă că

cuiva îi pasă de El. I-a găsit adormiți. Acest lucru L-a străpuns până în adâncuri. Satana i-a șoptit la ureche că toată lucrarea Sa era în zadar și că nimănui nu-i păsa de El. El știa că ucenicii adormiți, neajutorați de rugăciune, vor fugi de El așa cum au și făcut-o. (Matei 26:56).

Marea tristețe a lui Isus nu a fost din cauza acestei idei false că furia lui Dumnezeu se pogora asupra Lui. Această întristare vine direct din respingerea Noastră față de El. El a fost rănit de această încălcare. Rasa umană a fost cea care L-a ucis pe Fiul lui Dumnezeu, nu Tatăl Său preaiubit. Adam a fost cel care L-a condamnat pe Dumnezeu, nu a fost Dumnezeu care l-a condamnat pe Adam. Dar nu am cunoaște niciodată adevăratul efect al păcatului nostru până când nu l-am vedea manifestat prin moartea lui Hristos.

Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pe mâna noastră pentru ca noi să putem vedea dușmănia care se află în interior și condamnarea pe care o simțim fără să vrem față de Dumnezeu.

Stând la altarul de aramă din Curte, îl vedem pe Dumnezeu asumându-și caracterul unui judecător. El pare deposedat de calitățile Sale blânde ale unui Tată și apare prin norii întunecați ca un rege răzbunător. În această mentalitate de nesiguranță și teroare față de Tatăl nostru din ceruri, vărsarea sângelui lui Hristos ne convinge că iertarea este asigurată. În această asigurare suntem invitați să umblăm cu Isus în Preasfântul locaș, unde ni se oferă posibilitatea de a afla ce s-a întâmplat cu adevărat și cine a cerut moartea.

Majoritatea lumii va refuza invitația pentru că îngustă este calea și puțini sunt cei care vor dori să o găsească.

Totuși, trebuie să punem întrebarea: Ce a vrut să spună Isus când a spus: «Nu voia Mea, ci a Ta să se facă.»? Respingerea colectivă a omenirii L-a apăsât atât de mult încât S-a simțit izolat de Tatăl Său. Păcatul corporatist al umanității este să creadă că Hristos a fost lovit de Dumnezeu și lepădat. Isus a fost ispitit să creadă ceea ce toți ceilalți credeau despre El. Respingerea Lui, izvorâtă din credința că Dumnezeu Îl pedepsea, L-a făcut să se lupte dacă acesta ar putea fi adevărul.

El a început să se lupte cu ideea incorectă că Dumnezeu Îl pedepsea într-adevăr la fel cum Avraam se lupta cu ideea incorectă că Dumnezeu voia ca El să-și sacrifice fiul. Satana a apăsător această minciună asupra Lui. Totul în jurul lui Isus părea să confirme ceea ce simțea. Dar așa cum credința lui Avraam a prevalat în a crede că Dumnezeu își poate învia fiul, tot așa Isus a biruit crezând că Tatăl Său nu-L va părăsi în cele din urmă, ci Îl va învia din morți. Isus a spulberat întunericul când S-a rugat :»Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul Meu». (Luca 23:46.).

Credința lui Isus învinge toate ideile noastre false despre caracterul lui Dumnezeu. El a fost ispitit să creadă că Dumnezeu L-a abandonat, ceea ce păcatul face să creadă pe fiecare om atunci când vremurile devin grele, dar credința Sa perfectă nu s-a predat acestei minciuni. El s-a ținut de Tatăl Său și Tatăl a fost cu Fiul Său acolo, în întuneric.

Întunericul Și-l făcuse învelitoare, iar cortul Lui, împrejurul Lui, erau niște ape întunecoase și nori negri.. Psalm 18:11

De unde a venit acest întuneric?

În El era viața, și viața era lumina oamenilor.⁵ Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. Ioan 1:4-5

Căci iată, întunericul va acoperi pământul și întunericul adânc poporul; dar Domnul se va ridica peste voi și slava Lui va fi văzută asupra voastră. Isaia 60:2

Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării,⁴ a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. 2 Corinteni 4:3-4

...să le deschidă ochii, pentru a-i transforma din întuneric la lumină și de la puterea satanei la Dumnezeu,... Faptele apostolilor 26:18

Întunericul din jurul Crucii a fost manifestarea vizibilă a necredinței omenirii inspirată de Satana. Întunericul provenea din puterea lui Satana. Această putere pe care o exercită asupra rasei umane și, prin

umanitate, Satana a încercat să-și așeze întunericul între Dumnezeu și Fiul Său.

Slava dragostei lui Dumnezeu de a-L da pe Fiul Său a fost ascunsă în acest întuneric de necredința noastră. Așa cum lui Moise i s-a spus de către popor să-și pună un văl peste față, tot așa lumea a ascuns Crucea în întuneric pentru a ascunde lumina iubirii lui Dumnezeu.

Fața lui Dumnezeu a fost umbrită de întunericul nostru. Aceasta L-a făcut pe Isus să simtă că Tatăl Său L-a părăsit când nu a fost așa. Dumnezeu nu a împiedicat acest întuneric să se descopere pentru că până când acest întuneric nu se manifesta, nu am putea avea cu adevărat o idee despre dușmănia care există în noi.

Cu toate acestea, au fost doi oameni care i-au dat lui Isus o licărire de speranță pentru a-L ajuta prin mormântul care vine: femeia care l-a spălat picioarele și tâlharul de pe cruce. Isus a imortalizat lucrarea femeii care i-a spălat picioarele spunându-le ucenicilor Săi că, atunci când Evanghelia este predicată, această poveste trebuie spusă odată cu ea. (Matei 26:13).

Când Isus s-a agățat de Cruce, auzindu-i pe oameni batjocorindu-L și chiar pe ucenicii Săi exprimându-și îndoiala dacă acesta era Mesia, credința tâlharului a izbucnit cu cuvintele: «Doamne, adu-ți aminte de Mine când vei veni în împărăția Ta». Ce binecuvântare a fost aceasta pentru Isus, ce mângâiere să ai pe cineva să-și exprime credința în El în ceasul Său cel mai întunecat.

Când toate piesele sunt aduse laolaltă, descoperim că, deși Dumnezeu Își permite să pară că toarnă mânie asupra Fiului Său în Curte și să pună păcatele noastre asupra lui Isus ca înlocuitor al nostru, adevărul este că aceasta este de fapt dușmănia noastră care caută să se ascundă de adevărul îngrozitor că am dorit să-L ucidem pe Fiul lui Dumnezeu. Noi suntem cei care am proiectat această mânie asupra lui Dumnezeu și am susținut că El a fost lovit de Dumnezeu. Am susținut că Dumnezeu a pus nedreptatea asupra Lui, dar adevărul este că Dumnezeu a îngăduit ca dorința noastră de pedeapsă să cadă pe El și așa Dumnezeu l-a făcut

pe Fiul Său o ofrandă pentru păcatul nostru. El L-a dat mâniei noastre pentru ca noi să putem îmbrățișa în mintea noastră întunecată iertarea.

Cât de adâncă este dragostea Tatălui pentru noi, cât de vastă este, dincolo de orice măsură, că El va renunța la singurul Său Fiu pentru a ne convinge că suntem comoara Sa, precum și pentru a ne arăta că noi suntem cei care am vrut moartea. Când ne dăm seama că noi suntem cei care cerem moartea ca pedeapsă a păcatului și că acesta nu este caracterul lui Dumnezeu, atunci întunericul va dispărea și ispășirea poate fi încheiată.

Dragul nostru Tată nu a vrut niciodată jertfă pentru păcat, El a trebuit să ne dea ceea ce ne-am dorit pentru a ne satisface ideile noastre de dreptate. Nu exista altă cale de a ne salva de prostia și ticăloșia noastră totală. Dar slavă Domnului că nu ne condamnă. Slavă Domnului, El încă ne iubește; și îi mulțumim lui Isus pentru că a trecut prin toată oroarea și suferința pentru noi.

ÎNAPOI ÎN PUSTIE

Vom reveni acum la povestea mișcării adventiste și răspunsul lor la mesajul dat lui Waggoner și Jones.

Pentru a pune lucrurile în context, voi rezuma pe scurt ceea ce am discutat istoric în legătură cu percepția oamenilor despre Cruce și modul în care ispășirea a fost înțeleasă.

Sistemul sacrificial dat lui Adam pentru a-i arăta dușmănia care a existat în inima sa față de Dumnezeu a fost pervertit de-a lungul timpului. Condamnarea pe care oamenii au simțit-o față de Dumnezeu a fost proiectată prin opiniile lor despre Dumnezeu. Ei și-au imaginat în mod fals că Dumnezeu era supărat pe ei și cerea jertfele ca să fie potolit. Chiar și adevărații discipoli ai lui Dumnezeu au fost influențați de aceste idei, deși au văzut un simbol al lui Mesia care va veni în sacrificii.

Poporul lui Dumnezeu a fost influențat de națiunile din jurul lor în ceea ce privește sensul jertfelor. Când au fost luați prizonieri de Babilon în secolul al 6-lea î.Hr..C., ei au devenit mai puternic influențați de ideea de împăcare prin sacrificiu.

După ce Hristos a venit pe pământ și Și-a dat viața pentru noi, Biserica creștină a înălțat ideea păgână de ispășire. A instituit sistemul păgân și

a distrus sanctuarul de închinare, dar a păstrat principiul împăcării prin jertfa lui Hristos.

Am detaliat gândurile lumii creștine cu privire la ispășire și la satisfacerea mâniei lui Dumnezeu prin jertfa lui Hristos. Punctul de vedere al Crucii prezentat satisface înțelegerea umană a ispășirii și deschide omenirii ușa iertării. Dar nu ajunge la inima dușmăniei care locuiește în oameni împotriva lui Dumnezeu.

Ascensiunea mișcării adventiste în anii 1840 a combinat profețiile lui Daniel cu sistemul sanctuarului evreiesc, pentru a prezenta un mesaj de judecată și ispășire finală. Ea a mutat lucrarea ispășirii de la moartea lui Hristos la slujirea lui Hristos în cer ca Mare Preot al nostru. Ea a eliminat ceața spiritualismului pentru a descoperi un sanctuar literal în cer și o lucrare de judecată pentru îndepărtarea păcatului de la cei care mărturisesc numele lui Isus.

Acest mesaj a avut puterea de a înfrunta dușmănia care a existat în om. A fost un pas înainte de la altarul jertfei spre Preasfântul Loc din cer. Ceea ce mesajul primilor adventiști nu a oferit a fost o demascare a sistemului de împăcare prin sacrificiu. Ea a continuat să-L prezinte pe Dumnezeu ca fiind unul care cere pedeapsa morții pentru păcat.

Deși pionierii adventiști ne-au dat cheia intrării în Locul Preasfânt, ei nu ne-au oferit cheia ispășirii în el. Mesajul lor face ca păcatul umanității să abundă în descoperirea naturii noastre păcătoase, acuzatoare, dar nu a putut oferi remediul pentru această problemă.

Dumnezeu a trimis un mesaj foarte prețios bătrânilor Waggoner și Jones. Prin înțelegerea nouă și corectă a legămintelor, aceasta le-a dat oamenilor cheia pentru a debloca adevărata înțelegere a neprihănirii prin credință. De aceea, istoria acestui mesaj este atât de importantă pentru subiectul ispășirii.

Punctul principal al mesajului lor implică a vedea Crucea ca pe un lucru prezent. Ea trage înapoi cortina pentru noi pentru a vedea suferințele lui Dumnezeu și a Fiului Său și adevăratul sens al sacrificiului lor de

auto-negare. Purtarea zilnică a suferinței lumii are o putere foarte convingătoare de a atrage sufletul în armonie cu Dumnezeu.

Având în vedere acest context stabilit, să revenim acum la povestea tristă a respingerii acestui mesaj de către mișcarea adventistă.

Lumina pe care Waggoner și Jones începuseră să o împărtășească cu mișcarea adventă a fost puternic contestată. Terenul de luptă s-a centrat pe modul în care înțelegem cartea Galatenilor, în special capitolul 3.

Conducătorii bisericii credeau că legea menționată în Galateni 3:19 se referea la legea lui Moise și era în vigoare numai până când sămânța va veni în lume, care era Hristos. De aceea, după întruparea Sa, legea lui Moise nu mai este efectivă. Pentru că adventiștii nu au vrut să respingă cele zece porunci, au făcut ca legea de aici să se refere la legea ceremonială.

Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină «Sămânța», căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Galateni 3:19

Folosindu-se de noua sa viziune asupra legămintelor, Waggoner a declarat că legea menționată în acest verset este întreaga lege morală, inclusiv cele zece porunci și că această lege va rămâne în vigoare până în momentul în care Sămânța, fiind Hristos, a primit promisiunea făcută lui Avraam.

Această promisiune a inclus țara, despre care Pavel ne spune că este întreaga lume.

În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.. Romani 4:13

Deoarece Avraam nu a primit promisiunea pământului, el o va primi când Hristos va veni a doua oară pe pământ, la sfârșitul lumii. (Faptele apostolilor 7:5; Evrei 11:10). Venirea lui Isus menționată în Galateni 3:19 este a Doua Sa Venire, nu prima Sa, pentru că scopul legii este de a face față nelegiurii, iar nelegiuirea continuă până la a Doua Venire.

Rezumatul argumentului lui Waggoner a fost că legea a funcționat întotdeauna pentru a descoperi păcătoșenia omului și, astfel, pentru a-l aduce la Hristos.

Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător^[a] spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.. Galateni 3:24

El a prezentat o evanghelie consecventă, care este aceeași în întreaga Biblie și în istoria omenirii, o știință a mântuirii care este constantă în modul în care învinge păcatul. Legea convinge de păcat și ne aduce la Hristos. Hristos ne dă har și ne ajută să ne depășim slăbiciunile. În realitate, putem spune că experiența lui Avraam cu Hagar și Ismael l-a făcut să-și realizeze lipsa de credință. El a fost umilit în pocăință și în credință Isaac s-a născut atunci. Experiența primului legământ vă conduce întotdeauna la celălalt legământ dacă nu vă împotriviți conducerii lui Dumnezeu.

Așa cum am arătat anterior, acest cadru pentru Evanghelie a deschis realitatea mai profundă a suferințelor lui Hristos prin toată Scriptura. Aceasta l-a determinat să vadă Crucea lui Hristos ca pe o realitate prezentă de-a lungul întregii istorii a omenirii. L-a determinat pe Waggoner să facă astfel de declarații:

Este o eroare gravă să presupunem că Hristos mijlocește pentru a potoli mânia lui Dumnezeu și pentru a-L determina să-l privească pe om cu favoare. Dumnezeu nu a fost atât de supărat pe lume, încât a fost nevoie de moartea Fiului Său pentru a-I potoli mânia. Nu; «Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.» Ioan 3:16. «Aici este iubirea, nu că L-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit și a trimis pe Fiul Său să fie ispășirea păcatelor noastre.» 1 Ioan 4:10. Dumnezeu a fost prietenul omului; omul era vrăjmașul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu avea nevoie să se împace cu omul; dar oamenii trebuiau să fie împăcați cu Dumnezeu.⁸³

⁸³ EJ Waggoner, *Present Truth UK*, 6 octombrie 1892

Conducătorii bisericii au construit un sistem de teologie pe un cadru complet diferit. Ei plasaseră aproape totul în sistemul bisericilor protestante. Ei au crezut că Vechiul Legământ era pentru iudei și Noul Legământ era pentru creștini.

Waggoner le arăta că lucrarea Vechiului Legământ era de a-și expune pe deplin păcătoșenia, că în credință, acolo unde acest păcat abunda, harul putea să abundă mult mai mult în Noul Legământ. Esența problemei a fost modul în care neprihănirea prin credință a fost atinsă prin aceste două legăminte și modul în care au lucrat împreună. Vechiul sistem a separat lucrarea celor două legăminte și, prin urmare, a distrus principiile neprihănirii prin credință. Litera era menită să ucidă pentru ca Spiritul să poată da viață. (2 Corinteni 3:6). Nu puteau fi separate.

Esența problemei a fost modul în care neprihănirea prin credință a fost atinsă prin aceste două legăminte și modul în care au lucrat împreună. Vechiul sistem a separat lucrarea celor două legăminte și, prin urmare, a distrus principiile neprihănirii prin credință.

În loc să-și deschidă inimile pentru a asculta ce spunea Waggoner, le-au atacat. Dacă ar fi acceptat poziția lui Waggoner, ar trebui să încadreze tot ce au înțeles într-un context nou. Mândria lor nu le-a permis să facă acest lucru.

În 1893, A.T. Jones a prezentat cu îndrăzneală adevărul problemei într-una din prezentările sale:

Când a început acest mesaj al neprihănirii lui Hristos cu noi, ca popor? [Congregația: «Acum trei sau patru ani.»] Care a fost, trei? sau patru? [Congregația: «Patru.»] Da, patru. Unde a fost? [Congregația: «Minneapolis.»] Ce au respins atunci frații [conducători] la Minneapolis? [Unii din adunare: «Strigătul cel tare.»] ... Ce au respins frații din acea

poziție înfricoșătoare în care stăteau, la Minneapolis? Ei au respins ploaia din urmă - strigătul puternic - mesajul celui de-al treilea înger.⁸⁴

Strigătul puternic al Mesajului celui de-al Treilea Înger se referă la Apocalipsa 18:1-3 care vorbește despre un înger sau un mesager care va lumina întregul pământ cu slava lui Dumnezeu. Mulți dintre oamenii de rând au înțeles mesajul cu bucurie. Ei au început să vadă că nu trebuie să lucreze sub sistemul de împăcare pentru a-I face pe plac lui Dumnezeu în fața judecării. Ei puteau accepta în mod liber neprihănirea lui Hristos care avea să le dea biruință asupra păcatului. Acesta a fost un mare pas înainte asupra credinței protestante care rămăsese la altarul de aramă din Curte.

În același an, în cadrul aceluiași întâlniri, A.T. Jones a adăugat un alt pas vital mesajului. În sistemul de legăminte augustiniene, Sabatul a fost o umbră care a fost bătută în cuie pe Cruce. Făcea parte din legea ceremonială. Adventiștii au revendicat Sabatul când au descoperit Locul Preasfânt din cer și și-au dat seama că cele Zece Porunci erau încă acolo, iar Sabatul era încă valabil.

Dar plasarea Sabatului în sistemul vechi de împăcare a fost o povară pentru majoritatea oamenilor. A fost ceva ce trebuia să facă pentru mântuire. Când sistemul corect de legăminte a fost înțeles, întregul înțeles al Sabatului a fost transformat într-o realitate spirituală, mai degrabă decât într-o literă moartă. Ascultați declarația profundă făcută de Jones.

Acum, un alt lucru: Cine a fost agentul real prezent în creație? [Congregația: «Hristos.»] Cine a fost cel care s-a odihnit? [Congregația: «Hristos.»] Cine a fost înprospătat? [Congregația: «Hristos.»] Cine a binecuvântat? [Congregația: «Hristos.»] A cui prezență a făcut-o sfântă? [Congregația: «a lui Hristos»] A cui prezență este în zi? [Congregația: «a lui Hristos.»] Atunci omul pe care prezența lui Isus Hristos nu-l sfințește și nu-l face sfânt și nu-l binecuvântează și căruia nu-i aduce odihnă, nu poate

⁸⁴ A.T. Jones, *Buletinul Conferinței Generale*, 1893, pagina 183

*ține Sabatul. Nu vedeți, numai cu Hristos în om sabbatul poate fi ținut; pentru că Sabatul aduce și are în el prezența lui Hristos.*⁸⁵

Jones a prezentat spiritualitatea Sabatului. Prezența lui Hristos a fost din abundență în această zi decât în alte zile ale săptămânii. Aceasta este ceea ce o face sfântă. Suntem pecetluiți prin Duhul Sfânt al lui Hristos. Sabatul avea acum mult mai mult sens atunci când era înțeles ca un dar al Duhului Sfânt. Sabatul devine apoi libertatea de a alege prin care caracterele credințioșilor vor fi pecetluite.

În 1890, E.J. Waggoner a ajutat la punerea laolaltă a materialelor despre cele două legăminte în lecțiile școlii de sabbat pentru acel an. Acest pamflet a fost studiat în toate bisericile confesiunii. Prin providență, a reușit să treacă neobservat prin procesul editorial până la publicare. Reacția multora dintre frații de frunte ar putea fi rezumată în cuvintele vârstnicului Dan. T. Jones:

*Mă refer, în special, la lecțiile noastre trecute a școlii de sabbat, în care a fost prezentată întrebarea legământului. Nu s-a întâmplat niciodată ceva în viața mea care să mă doboare așa. M-am simțit atât de supărat de întreaga afacere, încât cu greu am știut cum să acționez sau ce să fac. Au venit peste noi ca un fulger de pe un cer senin.*⁸⁶

De-a lungul anilor 1890, majoritatea liderilor bisericii au refuzat să-i asculte pe Waggoner și Jones sau să-i ajute. Editurile bisericii au refuzat să tipărească tot ce au scris. Ellen White, unul dintre liderii bisericii care era foarte familiarizată cu evenimentele care au avut loc, a scris despre tristețea ei:

Întreb, ce înseamnă cearta și neînțelegerea dintre noi? Ce înseamnă acest duh aspru, de fier, care se vede în bisericile noastre și în instituțiile noastre și care este atât de necreștin? Am o profundă tristețe în inimă pentru că am văzut cât de ușor un cuvânt sau o acțiune a vârstnicului Jones sau a vârstnicului Waggoner este criticat. Cât de ușor multe minți trec cu vederea tot binele care a fost făcut prin ei cu câțiva ani în urmă și nu văd nicio dovadă

⁸⁵ A.T. Jones, *Buletin al Conferinței Generale*, 1893, Predica 20

⁸⁶ Scrisoare Dan T. Jones către George I. Butler, 13 februarie 1890

că Dumnezeu lucrează prin aceste instrumente. Ei caută ceva de condamnat, iar atitudinea lor față de acești frați care s-au angajat cu zel în a face o lucrare bună, arată că sentimentele de dușmănie și amărăciune sunt în inimă. Ceea ce este necesar este puterea de convertire a lui Dumnezeu asupra inimilor și minților. Încetați să-i priviți pe frații voștri cu suspiciune.⁸⁷

Dușmănia manifestată împotriva lui Waggoner și Jones a fost o dovadă vizibilă a dușmăniei lor împotriva lui Dumnezeu. Era o dovadă că ei nu se predaseră pentru a fi zdrobiți de stâncă, pe Hristos Isus și, asemenea lui Cain, îl urau pe fratele lor.

Între anii 1893 și 1895, mișcarea adventistă s-a aflat la cel mai înalt nivel; ei se aflau la hotarele Canaanului prin lumina prețioasă dată acestor doi tineri. Dacă biserica ar fi îmbrățișat-o, lumina deplină a Crucii și a Evangheliei ar fi inundat biserica și lumea. Dar nu a fost să fie.

A.G. Daniells, care a fost cel mai longeviv președinte al mișcării adventiste între 1900 și 1922, a avut acest lucru de spus despre reacția Bisericii la mesajul lui Waggoner și Jones.

Acest mesaj al neprihănirii în Hristos... sa întâlnit cu opoziție din partea oamenilor serioși, bine-intenționați în cauza lui Dumnezeu! Mesajul [din 1888] nu a fost niciodată primit, nici proclamat, nici nu i s-a dat cale liberă așa cum ar fi trebuit să fie pentru a transmite bisericii binecuvântările nemăsurate care au fost înfășurate în el.... Dezbinarea și conflictul care au apărut între conducători din cauza opoziției față de mesajul dreptății în Hristos, au produs o reacție foarte nefavorabilă. În rangul și rindul oamenilor era confuze și nu știau ce să facă...

În spatele opoziției se dezvaluie complotul perspicace al minții stapanitoare a raului.... Cât de groaznice trebuie să fie rezultatele oricărei victorii a lui în înfrângerea noastră!⁸⁸

⁸⁷ E.G. White, 16 *Manuscript Release*, pagina 108.3

⁸⁸ A.G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, 1926, paginile 47, 50, 53, 54

După toată presiunea pusă pe Waggoner și Jones, ambii bărbați au fost în cele din urmă separați de biserica adventistă. Waggoner a căutat alinare în relația sa cu secretara sa, iar Jones a plecat cu amărăciune față de cei care l-au tratat atât de abominabil. La sfârșitul vieții lor, ambii bărbați și-au exprimat umilința și recunoștința pentru că li s-a acordat un mesaj atât de prețios de împărtășit. Eu personal îmi păstrez speranța de a-i vedea în Noul Ierusalim.

În 20 de ani, numele lui Waggoner și Jones au fost aproape complet uitate. Declarațiile prețioase ale actualei Cruci și îndepărtarea sistemului de împăcare au fost îngropate. Istoricii bisericii au susținut că mesajul special al lui Dumnezeu a fost acceptat, ascunzând astfel dușmănia care încă mai exista în inimile conducătorilor săi.

Anul 1888 este un reper notabil în istoria adventistă de ziua a șaptea. A fost ca și cum ai traversa o diviziune continentală într-o țară nouă. Unii dintre frați care se autointitulează reformatori au încercat să spună că sesiunea a fost o înfrângere; în timp ce, adevărul este că se remarcă ca o victorie glorioasă Ea a introdus o nouă perioadă în munca noastră - un timp de renaștere și de salvare a sufletelor Domnul a dat poporului Său o victorie minunată. A fost începutul unei mari treziri spirituale printre adventiști.... zorii unei zile glorioase pentru biserica adventistă.... Efectul de după marea renaștere Minneapolis ... începând cu anul 1888 ... a fost bogat atât în sfințenie, cât și în rodirea misiunii.⁸⁹

Spunându-le oamenilor că biserica a acceptat mesajul, când, de fapt, l-a respins cu dispreț, a condamnat biserica la apostazie și înfrângere dacă nu se va pocăi de această greșeală teribilă. Isus a fost pălmuit fără să vrea în față, bătut și scuipat de biserică; dovada dușmăniei ascunse continue care refuză să cedeze controlul și să se supună lui Dumnezeu.

Dumnezeu a chemat încă doi oameni în anii 1950 pentru a aduce la cunoștință marea greșeală care a fost făcută. Acei bărbați erau bătrânii Robert Wieland și Donald Short. Acești oameni au reușit să găsească și

⁸⁹ L.H. Christian, *Roada darurilor spirituale*, paginile 219, 223, 224, 237, 244, 245

să împărtășească scrierile lui Waggoner și Jones și să dezvăluie bisericii marea tragedie care a avut loc.⁹⁰

Ca și cei dinaintea lor, ei au fost suprimați și li s-au opus. Antagonistul lor principal a fost vârstnicul Leroy Froom. Deoarece biserica a refuzat să intre pe deplin în mesajul neprihănirii prin credință în Locul Preasfânt, ei au rămas cu o expansiune masivă a legii în fața unei osândiri, judecând pe Dumnezeu condamnat, osânditor or care cere sângele Fiului Său înainte ca El să fie potolit. Aceasta este o umblare creștină dificilă, mai ales atunci când este asociată cu nevoia de a birui păcatul înainte de a Doua Venire a lui Hristos, iar biserica avea nevoie de eliberarea presiunii. Acest lucru s-a întâmplat în anii 1950; Adventismul nu avansase, așa că sa întors înapoi.

Pregătind cartea *Întrebări despre doctrină*, Leroy Froom și cei care l-au ajutat au pregătit denominația pentru o întoarcere pe scară largă la crezurile protestante tradiționale despre ispășire și salvare.

Cartea *Întrebări despre doctrină* nu numai că a aruncat cheia dată bisericii de Waggoner și Jones, ci a dezdăcinat temelile bisericii în legătură cu mesajul Sanctuarului și ispășirea finală, precum și cu Dumnezeu pe care îl preaslăvim. Într-o carte ulterioară numită *Mișcarea Destinului*, Froom a prezentat mesajul din 1888 ca fiind victoria Sfintei Treimi asupra a ceea ce el numea arianismul adventist timpuriu.

«Dumnezeirea» este în mod distinct un termen trinitarian. Iar folosirea repetată de către Waggoner a acestei denumiri – «Dumnezeirea» – arată că s-a depărtat de elementele persistente ale arianismului, pentru că cei doi termeni se află într-un conflict ireconciliabil, fiindcă se exclud reciproc. El a fost, evident, primul care a negat premisa arianismului pentru ca el să poată prezenta apoi dimensiunile mai mari ale Dreptății prin Credință în toată plinătatea ei.⁹¹

⁹⁰ A se vedea cartea *1888 Re-examine* de Robert Wieland și Donald Short pentru mai multe detalii

⁹¹ Leroy Froom, *Movement of Destiny*, (Review and Herald, 1971), pagina 280

Froom a spus în repetate rânduri tema unei ispășiri desăvârșite pe Cruce și a dumnezeirii depline a lui Hristos ca a doua persoană a Sfintei Treimi. Lucrarea sa, mai presus de toate celelalte, a ajutat la scoaterea Bisericii din Locul Preasfânt și în brațele înțelegerii protestante a ispășirii.

Froom a intrat în discuții cu Walter Martin și Donald Barnhouse, doi lideri protestanți, cu privire la credința adventismului. Mai târziu, scriind președintelui de atunci al bisericii, Froom a spus:

Nu știu unde vor duce toate acestea, dar știm că am câștigat prieteni într-un cerc puternic – prieteni care cred că am fost tratați pe nedrept. Leroy Froom către R.R. Figuhr, 26 aprilie 1955.

Lucrarea lui Froom, împreună cu eforturile depuse pentru a instrui slujitorii în noua teologie, au pregătit biserica pentru apostazia sa completă în 1980, când a lansat noua sa declarație de credință - cele 27 de fundamente și a fost primită în rândul bisericilor protestante.

În anii 1980 și 1990, bătrânii Robert Wieland și Donald Short au încercat cu sinceritate să cheme biserica să se pocăiască de respingerea mesajului din 1888.⁹² Ultimul cui a fost sigilat pe sicriu în anul 2000, când a fost luată în considerare comisia specială desemnată să examineze revendicările vârstnicului Wieland și ale bătrânului Short. Concluzia comisiei a fost că nu a existat nimic care să necesite pocăință din partea bisericii. Aici este raportul dat în luna aprilie a anului 2001 de către biserică:

În ultimele decenii, Robert Wieland și Donald Short au purtat, împreună cu alții, conversații cu conducătorii conducerii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la preocupările lor cu privire la accentul doctrinar al Bisericii. În această perioadă, acești oameni au apelat direct la diverși președinți ai Conferinței Generale. Liderii organizației înființate acum pentru a-și promova înțelegerile (Comitetul de studiu al mesajelor din 1888) s-a întâlnit cu liderul bisericii de atunci, Robert S. Folkenberg, în mai 1994 pentru a le ușura povara. Ca urmare, Întâietatea Comitetului Evangheliei a

⁹² Vezi cartea *Pocăința corporatistă* de Robert Wieland disponibilă la maranathamedia.com

fost stabilită de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale (ADCOM) la 17 mai 1994, pentru a oferi acestui grup o ocazie formală de a-și prezenta cazul conducătorilor bisericii.

După încheierea reuniunilor, membrii Conferinței Generale au recunoscut că, deși un nivel bun de părtășie a marcat sesiunile, diferențele de poziție în cadrul comisiei au fost de așa natură încât un raport comun al grupului era de neatins. Prin urmare, aceștia au prezentat ADCOM un raport al constatărilor lor. Membrii Conferinței Generale nu au găsit credibilă opinia grupului de studiu din 1888 conform căreia conducătorii bisericii au fost și rămân neglijenți sau în eroare cu privire la subiectele în discuție. Deosebit de importantă este afirmația Comitetului de studiu al mesajelor din 1888 conform căreia biserica sau conducerea ei nu a acceptat niciodată mesajul neprihănirii prin credință, un punct cheie al sesiunii Conferinței Generale din acel an. Cu toate acestea, biserica și conducerea ei au îmbrățișat fără rezerve această doctrină fundamentală a Bibliei. Diferențe similare rămân în ceea ce privește subiecte precum pocăința corporatistă, ideea îndreptățirii juridice universale și alte învățături. Adventist Review, 19 aprilie 2001

Timp de aproape 40 de ani, Wieland și Short s-au adresat bisericii pentru a mărturisi greșelile care au fost făcute și pentru a îmbrățișa adevărul doctrinei neprihănirii prin credință dezvoltată asupra adevăratului subiect al legămintelor. Biserica a refuzat. Cheia renașterii evlaviei apostolice a fost aruncată și nu există capacitatea de a o găsi din nou până când nu ne pocăim.

În același an în care a fost făcută această declarație, un nou mesaj a venit la biserică, care avea să reînvie lucrarea lui Waggoner și Jones, Wieland și Short și să continue să înainteze spre pecetea lui Dumnezeu și spre realitatea glorioasă a neprihănirii prin credință în cadrul celor două legăminte propovăduite de Waggoner și Jones.

Acest mesaj a început la 30 septembrie 2001. Subiectul a fost problema valorii noastre ca copii ai lui Dumnezeu și că, prin relația pe care Hristos o are cu Tatăl ca unic Fiu al Său născut, putem primi, de asemenea,

credința și dragostea Sa față de Tatăl Său pentru a intra în aceeași relație Tată-copil cu Dumnezeu. Mesajul mai târziu a fost prezentat în cartea numită *Războaiele Identității* disponibilă la tatăliubirii.com. Mecanica acestui mesaj este prezentată în format narativ în cartea *Evadarea din Pentagonul minciunilor*, disponibilă la tatăliubirii.com

Acum, că am oferit o prezentare sumară a istoriei pe care implică aducerea noastră în prezent, haideți să reunim toate piesele pentru o ispășire completă care produce un popor pecetluit în caracterul lui Hristos și complet unit cu Tatăl nostru din cer.

CAPITOLUL 26

ADUCE REBELIUNEA LA PLIN

În capitolul 14 ne-am uitat la cele două puteri pustiitoare ale [împăcării păgâne] zilnică și la încălcarea pustiirii. [împăcarea papală]. Am considerat cum acest principiu al împăcării va domina lumea de-a lungul celor 2300 de ani din secolul al 5-lea î.Hr..C. când Daniel a scris până în secolul al 19-lea. Evident, acest sistem de împăcare a existat din timpul lui Adam, dar cu referire la profeția din Daniel, vorbim din acel moment înainte.

În capitolul 22, am examinat realitatea mai profundă din Isaia 53:6. Am văzut că termenul «Domnul a pus asupra Lui nedreptatea noastră a tuturor» are o traducere mai exactă pe care Dumnezeu a făcut să cadă asupra Lui, – Hristos – toată pedeapsa noastră pe care credem că o merită toți ceilalți, care este în esență un produs secundar al pedepsei pe care credem că o merită Fiul lui Dumnezeu. Crucea este manifestarea deplină a dușmăniei care a fost ascunsă în sânul lui Adam. Crucea ne arată ura din interiorul neamului omenesc față de Dumnezeu și Fiul Său.

Să examinăm acum un alt strat de dovezi care validează acest punct. Ne întoarcem acum la Daniel 9. Acest pasaj este foarte important deoarece

Daniel a avut probleme în a înțelege în totalitate viziunea care i-a fost dată în Daniel 8.

Am discutat în capitolul 13 despre ascensiunea puterii cornului mic din războiul dintre Medo-Persia și Grecia. Gabriel i-a explicat lui Daniel semnificația berbecului și a caprei masculine, dar i-a spus lui Daniel că scopul tuturor acestor lucruri a fost să explice partea finală a indignării din timpul sfârșitului.

Apoi mi-a zis: 'Iată, îți arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniei, căci vedenia aceasta privește vremea sfârșitului. Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărații mezilor și perșilor. Daniel 8:19-20

Indignarea reprezintă dușmănia omului împotriva lui Dumnezeu. După cum am explicat în capitolul 13, ciocnirea dintre berbec și țap, reprezentând războiul dintre Medo-Persia și Grecia, folosește tipologia lui Cain și Abel și furia lui Cain împotriva lui Abel.

Mica putere a cornului care reprezenta Roma a luat sistemul de împăcare prin sacrificiu și l-a ridicat în puterea papală romană.

«La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. ²⁴El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. ²⁵Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești. ²⁶Iar vedenia cu serile și diminețile de care a fost vorba este adevărată. Tu pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște vremuri îndepărtate. ²⁷Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa. Daniel 8:23-27

În timp ce Daniel s-a gândit la lucrarea cornului cel mic și a văzut că această urâciune va dura multe zile, el a leșinat la gândul acesta. El a fost bolnav pentru un număr de zile. El nu a înțeles sensul celor 2300 de zile și modul în care acest lucru a fost legat de indignare. El a văzut

indignarea manifestată în puterea Medo-Persiei și a Greciei. El a înțeles că o putere va veni, care se va înălța într-o asemenea măsură încât se va ridica împotriva Prințului prinților care înseamnă Hristos Însuși. Aceasta se referea la moartea lui Hristos pe Cruce. Dar ce a însemnat «El va fi zdrobit fără mijloace omenești?» Și apoi referindu-se la profeția de 2300 de zile imediat după aceasta?

Câțiva ani mai târziu, Daniel se ruga și mărturisea păcatele poporului Său. Babilonul căzuse și Medo-Persia a venit acum la putere. Daniel trecuse în siguranță de la o împărăție la alta, dar acum căuta înțelepciune pentru a înțelege ce se va întâmpla în continuare.

După o rugăciune frumoasă, sinceră, Gabriel vine la Daniel să-i dea înțelegere.

Da pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor, iute, omul Gavril, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. ²² El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine și mi-a zis: 'Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea. ²³ Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia! Daniel 9:21-23

Gabriel i-a spus lui Daniel că a venit să-i dea înțelegere despre viziune. Daniel nu avusese o nouă viziune în capitolul 9. Aceasta trebuie să se refere la viziunea pe care a avut-o în capitolul 8, deoarece Daniel nu înțelesese pe deplin toate părțile viziunii. Lui Gabriel i s-a spus de către Dumnezeu să-l facă pe Daniel să înțeleagă toată viziunea.

Și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai care a strigat și a zis: 'Gavril, tâlcuiește-i vedenia aceasta.' Daniel 8:16

Gabriel se întorsese acum să-i explice lui Daniel restul viziunii și să-i dea cheia înțelegerii sfârșitului fărădelegilor din vremurile din urmă. Gabriel începe:

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și a prorociei și până la

ungerea Sfântului sfinților. ²⁵ Să știi dar și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șizeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. Daniel 9:24-25

Cuvintele lui Gabriel sunt foarte condensate. Nu este scopul nostru să oferim o explicație detaliată a acestei profeții. Voi oferi câteva repere cheie, dar încurajez cititorul să examineze lucrarea lui Uriah Smith în cartea sa *Daniel și Apocalipsa* pentru mai multe detalii.⁹³

Cele șaptezeci de săptămâni menționate de Gabriel încep de la porunca dată pentru restaurarea Ierusalimului și continuă până la prima venire a lui Mesia. Când Isus Și-a început slujirea, el a făcut referire la timpul împlinit, care a fost profeția lui Daniel despre Mesia.

El zicea: »S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie». Mark 1:15

Au fost trei decrete menționate în cartea lui Ezra dată de regii Medo-Persiei pentru a reconstrui Ierusalimul. Am oferit un tabel la sfârșitul capitolului 14 care prezintă profeția de șaptezeci de săptămâni în legătură cu profeția de 2300 de ani. Cele șaptezeci de săptămâni reprezintă de șaptezeci de ori șapte ani. Porunca dată în anul 457 î.Hr. .C. de a reconstrui templul a ajuns până în anul 27 d.Hr., când Isus Și-a început slujirea când cele 69 de săptămâni sau 483 de ani au fost finalizate.

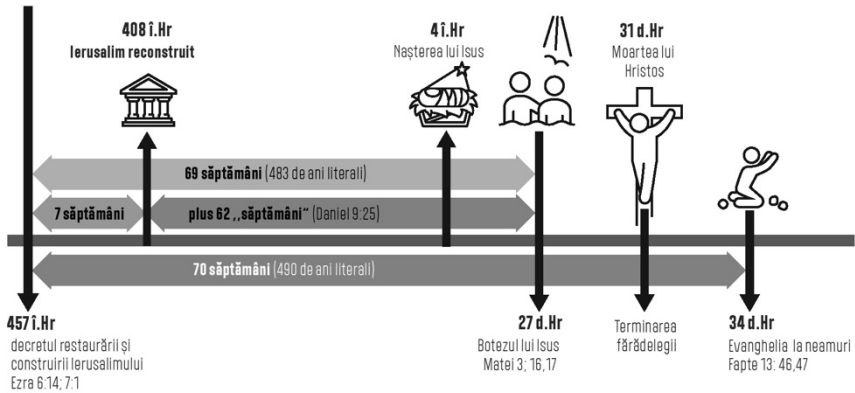
În ultima săptămână a profeției, care reprezintă 7 ani, toate punctele menționate de Gabriel vor fi finalizate. Chiar dacă unele dintre detaliile profeției nu sunt clare în mintea voastră, știm că referințele din Daniel 9:24 se referă la lucrarea lui Hristos când a venit pe pământ. Am vrut doar să vă oferim un context mai larg pentru această profeție și modul în care se conectează la viziunea din Daniel 8.

⁹³ Această carte este disponibilă gratuit pe internet

După aceste șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea și Sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile. El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât’.
 Daniel 9:26-27

Gabriel îi spune lui Daniel că Mesia va fi tăiat după 69 de săptămâni. Cât timp după cele 69 de săptămâni este dat în versetul 27. El a fost tăiat la mijlocul săptămânii a ^{70-a}; la mijlocul ultimilor șapte ani ai profeției. Acesta este punctul în care «fărădelegea este terminată, punând capăt păcatelor». (Daniel 9:24).

TERMINAREA FĂRĂDELEGI

Daniel 9:24 se citește foarte diferit atunci când lovești stânca în comparație cu atunci când vorbești cu stânca. Moartea lui Hristos în contextul Vechiului Legământ ne vorbește despre faptul că Isus a satisfăcut dreptatea divină și, prin urmare, a sfârșit fărădelegea, ceea ce înseamnă că legea lui Dumnezeu a fost potolită și, prin urmare, a pus capăt problemei păcatului rasei umane.

Comentând acest verset, Adam Clarke oferă următoarele cu privire la primele trei puncte din Daniel 9:24:

I. Pentru a termina (לכלא lechalle, pentru a restrânge), fărădelegea care a fost efectuată prin predicarea Evangheliei, și revărsarea din Duhul Sfânt printre oameni.

II. Pentru a pune capăt păcatelor; mai degrabă ולהתם הטאות ulehatem chataoth, «pentru a pune capăt jertfelor de păcat», pe care Domnul nostru le-a făcut atunci când a oferit sufletul și trupul Său fără pată pe cruce o dată pentru totdeauna.

III. A face împăcare (ולכפר ulechapper, «a face ispășire sau expiație») pentru nedreptate; ceea ce a făcut prin ofranda de odinioară a sa. - Adam Clarke, Comentariu pe Daniel 9:24

Cuvântul pentru terminare înseamnă de fapt terminare în termeni de complet.⁹⁴ Uită-te la interliniar din Biblia Ebraică Stuttgartensia:

H7620 săptămâna שבועיים H7651 șapte שבע H2852 fi determinat על- H5921 upon / עמך H5971 people ן and על- H5921 upon עיר H5892 town קדושה H6944 sfințenia ל la כלא H3615 să fie completă ששע ה Rebeliunea H6588 ן] și [ן] ל to לתם [תתם] H8552 be complete [תטאת] H2403 sin ן and ל to כפר H3722 cover עון H5771 sin ן and ל to תביא H935 come צדק H6664 justice עלגיים H5769 eternity ן and ל to תתם H2856 seal תזון H2377 vision ן and גביא H5030 prophet ן and ל to ששע H4886 smear קדש H6944 sfințenia קדושים H69

Finalizarea fărădelegii se traduce de fapt ca aducând răzvrătirea și păcatul la bun sfârșit. De asemenea, cuvântul pentru fărădelege nu este un verb care ar sugera actul de a păcătui, ci mai degrabă este un substantiv care sugerează ceva mult mai mare.

Vedem aici, în Daniel, înțelesul mai profund în Isaia 53:6 și modul în care Dumnezeu a făcut ca pedeapsa noastră față de Fiul Său să fie pe deplin revelată. Dumnezeu a adus răzvrătirea noastră, păcatul

⁹⁴ Sunt profund recunoscător prietenului meu drag Ruben Olschewsky pentru cercetarea acestui subiect în Daniel 9:24

neamului omenesc izvorât din trădarea lui Adam, la manifestarea ei finală.

*Mă uit în ceruri în
deznădejde și sunt
ispitit ca Cain să
spună: "Dumnezeu nu
mă va ierta niciodată
pentru aceasta!"*

Acest lucru se aliniază perfect cu lucrarea celor două legăminte. Vechiul Legământ face ca păcătoșenia noastră să abundă; o aduce la bun sfârșit. Odată ce o vedem în plinătatea ei, atunci ni se dă harul de a ne pocăi și de a mărturisi această crimă oribilă împotriva lui Dumnezeu și a Fiului

Său.

Să ne gândim, ce lucru sublim este că Dumnezeu ne iartă pentru crima care este ascunsă în inimile noastre împotriva Lui. Cuvintele lui Isus sunt pline de speranță și adevăr:

«Tată iartă-i, pentru că nu știu ce fac!»

O astfel de iubire divină mă atinge până la miezul ființei mele. Ce înțelegere caută Dumnezeu să ne dea; că dușmănia care există în sufletul meu este sursa urii pe care am avut-o pentru oameni și atunci să știu că sunt iertat în mod liber de toate acestea. Îți mulțumesc, Părinte!

La poalele Crucii, eu sunt cel cu ciocanul; Eu sunt cel care a bătut aceste piroane; Eu sunt cel care a scuipat în fața Lui, eu sunt cel care L-a batjocorit și l-a vătămat. Mă uit la ceruri în deznădejde și sunt ispitit ca Cain să spun: «Dumnezeu nu mă va ierta niciodată pentru aceasta!»

Dar apoi aud glasul lui Isus «Tată iartă-l pe Adrian, nu și-a dat seama ce făcea». Binecuvântat fii Doamne Isuse! I-ti mulțumesc. Cred cuvântul tău; Eu cred că Tatăl mă aude; Am încredere că sunt iertat și împreună cu voi îmi dedic sufletul în mâinile Tatălui pentru a putea fi răstignit împreună cu Hristos. Mă identific cu cel pe care l-am rănit și sunt străpuns de El la gândul la ceea ce am făcut.

Sper că puteți vedea lumina în acest lucru. Stând în Locul Preasfânt, Crucea este revelația răzvrătirii omenești desăvârșită; adus la maxim – și că acolo unde acest păcat abundă, harul abundă mult mai mult pentru cei care se încred în cuvântul lui Dumnezeu care spune că suntem iertați.

Acest lucru ne aduce în inima ispășirii. Dacă cineva ți-ar lua fiul și l-ar ucide în modul cel mai odios, barbar, ai putea să te întorci către ei și să spui: Te iert ? O astfel de dragoste uimitoare curge de la tronul Tatălui! Caracterul său este atât de frumos, atât de minunat, dincolo de orice bine ne-am putea imagina. Aceasta este ispășirea. Aceasta este reconcilierea completă. Mânia noastră, dreptatea noastră manifestată asupra lui Hristos este pe deplin iertată de Tatăl.

Fii binecuvântat Tată pentru dragostea ta pentru noi. Mărturisesc vinovăția mea. Cunosc dușmănia care a existat în sufletul meu. Mă pocăiesc și îmbrățișez iertarea ta. Trebuia să fiu adusă la limită înainte de a putea înțelege ceea ce se află în inima mea, dar cred, o accept, mărturisesc și știu că am primit ispășirea. În cele din urmă, eu sunt una cu tine. Sunt una cu Dumnezeu care nu s-a supărat niciodată pe mine, nu m-a condamnat niciodată și nu m-a amenințat niciodată cu moartea. În schimb, m-ai așteptat cu răbdare, atrăgându-mă prin Duhul Tău. Mulțumesc, Tată, pentru această ispășire uimitoare.

CAPITOLUL 27

CHRONOS NU MAI ESTE

Îngerul Gavriil a fost instruit să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea lui Daniel 8. (Daniel 8:19). Lui Daniel i s-a arătat ce se va întâmpla la ultimul capăt al fărâdelegii; adică manifestarea ostilității omului față de Dumnezeu așa cum am discutat în capitolul 4. După cum am discutat anterior, lui Daniel i s-au arătat două puteri pustiitoare, care urmau să calce în picioare sanctuarul și poporul lui Dumnezeu. Acest lucru va continua pe o perioadă de 2300 de ani.

Mai târziu, Daniel a primit o descriere mult mai detaliată a istoriei umane a răzvrătirii omului împotriva planului lui Dumnezeu de a-i salva. Gabriel enumeră o succesiune de regate și conflictele lor pe care le descrie ca fiind Regele Nordului și Regele Sudului. El descrie perioada de timp în care Roma păgână cedează locul Romei papale în versetele următoare:

Ci niște corăbii din Chitim vor înainta împotriva lui, iar el, deznădăjduit, se va întoarce înapoi. Apoi, mânios împotriva legământului sfânt, nu va sta cu mâinile în sân, ci, la întoarcere, se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt. ³¹Niște oști trimise de el vor veni și vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată și vor așeza urâciunea

pustiitorului. Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul. ³² Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi. . Daniel 11:30-32

Vă recomand să citiți comentariul lui Uriah Smith despre Daniel capitolul 11 pentru a obține detaliile istorice ale acestei profeții.

Roma papală a ridicat principiile jertfei păgâne de împăcare, luând în același timp formele păgâne și înlocuindu-le cu echivalente creștine. Din acest timp, poporul lui Dumnezeu a fost persecutat pentru o perioadă de 1260 de ani.

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.⁹⁵ Daniel 7:25

Gabriel descrie evenimentele chiar până la sfârșitul perioadei de probă, când arhanghelul Mihail se ridică. După ce i s-au arătat toate aceste lucruri, lui Daniel i se spune apoi să pecetluiască cartea până la momentul sfârșitului. (Daniel 12:4). Atunci un om îmbrăcat în in s-a arătat deasupra apelor râului și a ridicat mâna și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor.

Același înger apare în Apocalipsa capitolul 10 și este ceea ce spune el acolo că dorim să examinăm îndeaproape. În acest capitol, cartea care a fost închisă a fost acum deschisă din nou. (Apocalipsa 10:2). Observați ce spune el:

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer ⁶ și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă. Apoc. 10:5-6

Momentul acestei declarații a îngerului este la timpul sfârșitului. În acest moment, îngerul indică faptul că nu va mai exista întârziere sau

⁹⁵ The term Time, Times and Half a Time is the same as 1260 prophetic years. See Revelation 12:6,14

timp. Cuvântul în limba greacă este *Cronos*. Această afirmație este foarte semnificativă, dar pentru a o descoperi trebuie să săpăm mai adânc în mitologia greacă a lui Cronos.

Cronos, cunoscut și sub numele de Aion,⁹⁶ este personificarea timpului în mitologia greacă. El a fost auto-creat și a fost considerat a avea forma unui șarpe cu trei capete. Capetele erau cele ale unui om, ale unui taur și ale unui leu.⁹⁷

Cronos a fost deja confundat sau poate identificat conștient cu Titan Cronus în antichitate datorită asemănării numelor. Identificarea a devenit mai răspândită în timpul Renașterii, dând naștere iconografiei Părinte Timpului mânuind coasa de cosit.

Coasa de recoltare a reprezentat natura sa atotdistrugătoare, pentru că în timpul sfârșitului el îi distruge pe toți cei care trăiesc pe pământ. Cei mai mulți sunt familiarizați cu expresia «ravagiile timpului» sau chiar cu termenul timpul limită. Acestea sunt legate de Cronos.

Apostolul Pavel ar fi cunoscut această mitologie și, prin urmare, cuvintele sale scrise mai jos au o semnificație profundă.

...care [Dumnezeu] ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după scopul și harul Său care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de începerea timpului,... 2 Timotei 1:9

Cuvintele *începutul timpului* sunt de fapt Cronos Aion. Pavel ne spune că Dumnezeu cerului îl precedă pe Cronos Aion. Este imposibil pentru omenire să aprecieze cu adevărat viața înainte de timp. Pentru mintea greacă ar fi absurd să conceapă un Dumnezeu care a existat înainte de timp.

Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt

⁹⁶ <https://en.wikipedia.org/wiki/Chronos>

⁹⁷ https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/

cu omul zdrobit și smerit, ca să învioresz duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite. Isaia 57:15

Dumnezeu locuiește în veșnicie. Oamenii locuiesc în timp. Care este diferența? Moartea. Introducerea morții în univers a schimbat eternitatea în timp. Moartea își are originea în Satana, acel șarpe din vechime (Apocalipsa 12:9), de aceea se cuvine ca Cronos să fie înțeles ca un șarpe cu trei capete.

Când Adam a conceput în inima sa planul de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu, el a căzut din veșnicie în timp; el a perceput o realitate în care existența avea să înceteze. Când Adam și-a proiectat în mod fals gândurile de moarte asupra lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu îl va ucide, el s-a pecetluit în timp și a devenit sclavul lui Cronos. El a devenit un Time server.

Perspectiva morții schimbă natura timpului într-o stăpân -slugă relație. În târâmurile eternității, timpul nu are puterea de a constrânge sufletul sau de a crea frică, ci doar de a-i servi pe cei care sunt eterni.

Dorința involuntară de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu este cea care locuiește în inimile oamenilor; manifestată prin neîncrederea și condamnarea noastră unii față de alții, care ne țin sclavii timpului.

Când Adam și-a proiectat în mod fals gândurile de moarte asupra lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu îl va ucide, el s-a pecetluit în timp și a devenit sclavul lui Cronos.

Înțelesul cuvintelor îngerului că nu ar mai trebui să existe «timp» ne spune că pe pământ va veni un mesaj care să-i învețe pe oameni că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al morții, și ne va învăța că dușmănia noastră față de Dumnezeu și Fiul Său este ceea ce ne ține în timp și spaima că nu mai avem timp, ne face să trăim cu frica de moarte toată viața noastră. (Evrei 2:15).

Odată ce acest mesaj, «timpul nu mai este», este împlinit va fi imposibil să fii transferat din împărăția morții a acestei lumi în împărăția eternității, crezând în același timp că Dumnezeu este un Dumnezeu al morții. Viața veșnică înseamnă că acum ne închinăm unei ființe care nu ia viața și nici nu amenință să ia viața, detronând astfel timpul ca stăpân al nostru.

Isus nu se referă niciodată la Sine sau la Tatăl Său ca la ființe care provoacă moartea. Logica acestui lucru este complet absurdă. Pentru Dumnezeu să existe înainte de timp nu poate însemna decât că El a trăit într-un tărâm care nu a deținut niciodată noțiunea de moarte sau de a lua viața. Dacă Dumnezeu ar fi amenințat cu moartea pe oricare dintre creaturile Sale, El l-ar fi făcut pe Cronos stăpânul lor în loc de El Însuși. Încercați să înțelegeți aceste principii și implicațiile lor în următorul verset:

... dar acum a fost descoperită prin arătarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care a abolit moartea și a adus viața și nemurirea la lumină prin Evanghelie,... 2 Timotei 1:10

Când Isus a murit pe Cruce, El a abolit moartea. Cum a făcut El acest lucru?

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul. Evrei 2:14

Satana a ținut rasa umană sub stăpânirea morții. Acest lucru se datorează faptului că el ne-a convins că Dumnezeu nu ne poate ierta decât dacă sângele Fiului lui Dumnezeu a fost vărsat. Satana a convins rasa umană că Dumnezeu a vrut să ne omoare și a fost dispus să-L sacrifice pe Fiul Său în locul nostru. Acesta a fost geniul satanic, deoarece acest lucru ar masca trădarea noastră de a dori de fapt să-L omorâm pe Fiul lui Dumnezeu.

Când Isus a murit pe Cruce, El ne-a îndreptat către credința că putem fi iertați; El a deschis din nou ușa în eternitate.

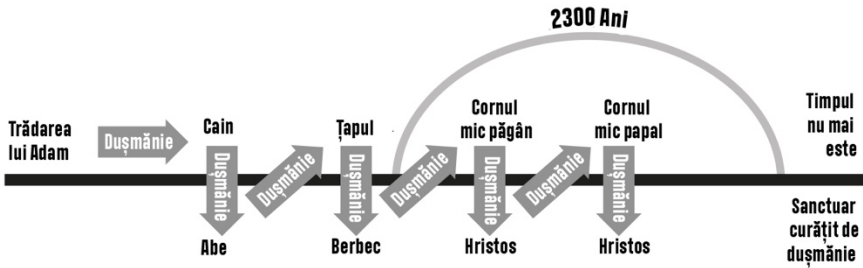
... să deschidă ochii, pentru a-i transfera din întuneric în lumină și din puterea satanei către Dumnezeu, pentru ca ei să primească iertarea păcatelor și o moștenire printre cei care sunt sfințiți prin credința în Mine. Fapte 26:18

Isus este învierea și viața. El nu este viață și moarte. Dacă Hristos ar ucide oameni, atunci el ar fi, de asemenea, un sclav al lui Cronos, deoarece înseamnă că el operează în conformitate cu principiile sale.

Care este legătura dintre aceasta și ispășire? Pur și simplu aceasta: Pentru ca noi să fim împăcați complet cu Tatăl nostru din ceruri, trebuie să-L vedem prin lentila Timpului care nu mai este; trebuie să-L vedem doar ca pe Dumnezeuul vieții și nu ca pe Dumnezeuul morții. Când Îl vedem pe Dumnezeu în acest fel, sanctuarul sau templul nostru trupesc este curățat de păcat, curățat de dușmănia care a existat în inima omului de la început. Furia țapului împotriva berbecului, ne duce înapoi la momentul în care Cain l-a ucis pe Abel, și va fi în cele din urmă curățată din inima umană. Dacă nu-L lăsăm pe Dumnezeu să facă această lucrare specială din timpul sfârșitului în noi, nu ne vom împăca; vom fi inundați din ce în ce mai mult în frică pe măsură ce lumea se prăbușește în jurul nostru și, Cronos ne va aduce în întuneric și moarte veșnică.

Privind înainte în timp, din vremea lui Daniel, Dumnezeu a văzut dușmănia oamenilor manifestată în sistemul păgân de sacrificiu instituit în biserica creștină prin învățătura de Substituție Penale. Dumnezeu a văzut că va dura 2300 de ani de la momentul imediat după ce Daniel a trăit înainte ca lumea să le deschidă inimile pe deplin la ideea că Dumnezeu nu a cerut niciodată jertfă și ofrande. Ar fi nevoie de 2000 de ani până când realitatea deplină a ceea ce a făcut Hristos pe Cruce a se trezi în conștiința umană, în abolirea completă a morții și deschiderea ușii în veșnicie

SFÂRȘITUL PĂCATULUI — Daniel 8

Privind și apreciind, suntem schimbați. (2 Corinteni 3:18). Când nu vezi nici o moarte în Hristos și tatăl Său, atunci ești transportat în împărăția eternității. Moartea nu poate avea stăpânire asupra ta pentru că ai încetat să te închini unui Dumnezeu al morții.

Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții – ²pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată –, ³deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos..
1 Ioan 1:1-3

Ați văzut această viață veșnică care a fost cu Tatăl? Ți s-a arătat El? Dacă credeți că Dumnezeu îi distruge pe cei răi (mai degrabă decât distrugerea lor fiind rezultatul propriului lor refuz de a fi vindecați), atunci nu puteți vedea această viață veșnică și trebuie să rămâneți sub capota sclavagistă a lui Cronos. Dragă cititorule, s-ar putea să fii tentat să respingi ceea ce citești pentru că îți vorbește dintr-un cadru cu care nu ești familiarizat. Poate vi se pare ciudat, dar căutați-L pe Domnul din toată inima, rugați-vă pentru înțelepciune și vedeți că în Hristos Isus, cronos este cu adevărat învins și începe veșnicia.

Să ne amintim că gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre și nici căile noastre căile Sale.

CAPITOLUL 28

PREAIUBITUL MEU FIU

Nu știți, fraților – căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Romani 7:1

De fapt în greacă acest verset spune: «legea are stăpânire asupra unui om atâta timp cât Cronos trăiește».» Desigur, putem traduce acest lucru «atâta timp cât timpul durează», dar implicația mai profundă este că legea privind moartea are stăpânire asupra noastră atâta timp cât suntem fii ai lui Cronos.

Așa cum am arătat în ultimul capitol, am devenit fii ai lui Cronos când am crezut că Dumnezeu este un Dumnezeu al morții. Moartea îi dă stăpânire lui Cronos asupra noastră și ne alimentează dușmănia prin gândul că Dumnezeu într-o zi ne va pune capăt vieții; El ne va aduce la moarte. Pavel se referă la aceasta ca la legea păcatului și a morții. (Romani 8:2).

Acest lucru i-a făcut pe mulți să se închine Timpului. Cultul sportivilor olimpici se bazează adesea pe timp. Medalia de aur este dată celui mai rapid timp sau celui care bate timpul cel mai bun.

Ascultați versurile celebrului cântec Enya numit *Only Time*:

Cine poate spune unde merge drumul;
unde curge ziua, numai timpul
Și cine poate spune dacă dragostea ta crește

așa cum a ales inima ta, doar timpul
 Cine poate spune de ce inima ta oftează;
 ca dragostea ta zboară, numai timp
 Și cine poate spune de ce inima ta plânge
 când dragostea ta se termină, doar timpul

Aceste versuri reflectă adorarea lui Cronos și omnipotența sa asupra rasei umane prin înșelăciunea că Dumnezeu este un Dumnezeu al morții.

Hristos, care a fost înaintea lui Cronos, ne-a deschis porțile vieții. În satisfacerea cerințelor legii păcatului și a morții, Hristos a deschis o ușă în mintea umană că există posibilitatea de a scăpa de moarte. Pavel o exprimă în acest fel:

Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți, și aceasta, ca să aducem rod pentru Dumnezeu. Romani 7:4

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul - Evrei 2:14

Când Hristos a satisfăcut dreptatea șarpelui murind în locul nostru, El ne-a dat capacitatea de a crede că Dumnezeu nu ne va ucide și că putem fi iertați. Aceasta a fost singura cale de a ne elibera de stăpânirea morții. Stânca a fost lovită pentru a ne da apa vieții.

Dar, așa cum am afirmat mai devreme, când Hristos a luat asupra Sa natura noastră, El a dărâmat zidul de mijloc al despărțirii dintre noi și Dumnezeu; El a ucis dușmănia care era în noi și a venit și a locuit cu noi.

În trupul care era pregătit pentru El, Hristos L-a reunit pe Dumnezeu și pe om. Dovada acestei realități reunite se manifestă la botezul lui Isus. Cerurile se deschid și Dumnezeu vorbește cu Fiul Său ca unul dintre noi.

Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea» Matei 3:17

Când Dumnezeu a vorbit cu Hristos, în trup, El ne-a vorbit spunând că ești copilul meu drag în care mă bucur.

Aceste cuvinte rostite la botez arată că ispășirea a fost încheiată din partea lui Dumnezeu chiar aici, la botez. Nu era nimic în inima lui Dumnezeu împotriva noastră. Este doar iubirea pe care El o exprimă, o iubire plină de bucurie.

Aceste cuvinte exprimate asupra lui Hristos revelează adevărul care a fost ascuns de om timp de 4000 de ani prin dușmănia și ura noastră față de El. În Hristos, Dumnezeu a putut spune în cele din urmă ceea ce El a dorit să spună, fără a fi înțeles greșit.

Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri., Romani 16:25

Prin trupul lui Hristos, Dumnezeu a putut revela dorințele inimii Sale. Acest lucru dovedește adevărate cuvintele lui Pavel:

De aceea, când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup; ⁶n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. ⁷Atunci am zis: 'Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!' « Evrei 10:5-7

În persoana lui Hristos, se manifestă iubirea lui Dumnezeu. Hristos nu a ucis niciodată pe nimeni, arătându-L pe Tatăl Său ca fiind doar un Dumnezeu al vieții. În finalizarea lucrării Tatălui Său înainte de a muri pe Cruce, Isus dovedește că moartea nu a fost ceea ce Dumnezeu a cerut.

Dacă puteți accepta acest adevăr, atunci puteți fi transportat din împărăția lui Cronos în împărăția lui Iehova. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să primiți Duhul Fiului lui Dumnezeu și să credeți că cuvintele spuse lui Hristos la botez vă sunt personal spuse. Acceptați-vă identitatea de fii și fiice a lui Dumnezeu și ispășirea va fi completă.

Satana nu se va odihni când veți încerca să scăpați de împărăția lui. Așa cum L-a asaltat pe Hristos și a încercat să-L facă să se întrebe dacă El a fost Fiul lui Dumnezeu, tot așa satana vă va face.

Satana vă va aminti de păcatele și eșecurile voastre și va căuta să vă convingă că nu puteți accepta pur și simplu filiația voastră față de Dumnezeu prin credință prin Filiația lui Hristos.

Realitatea frumoasă este că Hristos, în pustiu, a biruit ispita lui Satana de a se îndoii de identitatea noastră față de Dumnezeu. Duhul lui Isus ne este oferit în mod liber ca noi, în Hristos, să putem, de asemenea, să biruim ispitele satanei de a ne îndoii de adevărata noastră identitate.

Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ⁵ ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea. ⁶ Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava», adică «Tată!» ⁷ Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu. Galateni 4:4-7

Puterea de a crede că vă puteți primi identitatea de Fiu al lui Dumnezeu este direct legată de credința voastră că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Când îmbrățișați acest adevăr, atunci puteți înțelege adevărul că Dumnezeu vă iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Așa cum a spus Isus:

«Nu mă ține», i-a zis Isus, »căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.» Ioan 20:17

Când știți că Dumnezeu este Tatăl vostru așa cum El este Tatăl lui Isus, atunci cuvintele Tatălui: «Tu ești fiul Meu preaiubit» vor răsări în sufletul tău cu viață din abundență. Este imposibil să obțineți aceeași experiență dacă credeți că Isus este Dumnezeu fără a fi adevăratul Fiu născut al lui Dumnezeu. S-ar putea crede că nu este nici o diferență, dar Isus este foarte clar atunci când El a spus:

Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis. Ioan 17:8

Cuvântul în limba greacă pentru a ieși înseamnă *exit, a ieși din*. A crede aceasta, este puterea secretă a filiației noastre față de Dumnezeu și ne dă capacitatea de a primi cuvintele lui Dumnezeu: «Tu ești fiul meu preaiubit» și astfel să primim ispășirea. Așa cum citim în Galateni 4:6, acest lucru este posibil numai atunci când Spiritul Fiului născut rămâne în noi și acest Spirit nu poate rămâne în noi dacă nu credem în Fiul născut.

Aceasta este calea Noului Legământ către ispășire. Nu cere ca moartea lui Hristos să fie primită. Dar, așa cum am afirmat mai înainte, nu putem veni pe această cale decât prin Vechiul Legământ; prin lovirea stâncii și vărsarea de sânge. Atunci și numai atunci putem să mergem în brațele Tatălui și să vorbim stâncii cu credință și să spunem: «Cred că sunt copilul tău prin Spiritul Fiului născut».

Acest transfer de la regatul morții la împărăția luminii este prevăzut în *cartea Războaiele identității* disponibilă la tatăliubirii.com. Vorbește despre războiul din sufletele noastre să credem că suntem copii ai lui Dumnezeu prin Hristos. Nu trebuie să dovedim nimic sau să oferim nimic pentru a ajunge la această realitate; trebuie doar să o credem prin Duhul lui Hristos.

Dar pentru a menține această identitate trebuie să intrăm în realitatea unui Dumnezeu care nu ia viața. Numai atunci putem deveni liberi de Cronos și să fim cu adevărat fii ai lui Dumnezeu fără teama de moarte.

Viața lui Isus pe pământ este cea care a revelat caracterul Tatălui Său și a provocat ispășirea. Prin filiația Sa față de Tatăl, Hristos ne-a reconectat pe aceia dintre noi care suntem dispuși să fim adoptați în această împărăție. Așa cum Hristos ne-a atras la Tatăl Său, tot așa și noi, în aceste zile din urmă, suntem chemați într-o lucrare similară.

CAPITOLUL 29

LUCRAREA RECONCILIERII

*«În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi Ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. ²⁸ Să nu faceți nicio lucrare în ziua aceea, căci este Ziua Ispășirii, când trebuie făcută ispășire pentru voi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru. ²⁹ Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimic din poporul lui. .
Levitic 23:27-29*

Pentru persoana care rămâne la altarul de aramă, și consideră că Dumnezeu cere moartea asupra celor care nu se pocăiesc, pentru ca dreptatea să fie satisfăcută, nu poate fi decât o așteptare înfricoșătoare a judecății.

Cei care nu sunt considerați demni în Ziua Ispășirii sunt alungați. Cu toate acestea, sunt mulți care, deși încă lipsiți de înțelepciune cu privire la căile lui Dumnezeu, vor intra în cer prin marea lor credință. Ei au primit iertarea iubitoare a lui Dumnezeu atât de mult încât, la fel ca femeia care a crezut că Isus a numit-o un câine, credința lor îi aduce prin înțelegerea lor greșită în viața veșnică.

Dar în ultimele zile ale istoriei pământului, cei care primesc pecetea lui Dumnezeu trebuie să vină în adevărata cunoaștere a Tatălui pentru a

îndura nenorocirea finală a rasei umane, când încercarea umană se închide și cei care trăiesc pe pământ stau înaintea lui Dumnezeu fără un mijlocitor.

Apoi mi-a zis: «Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape. ¹¹ Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!» ¹² »Iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.» Apoc. 22:10-12

El vede că nu este niciun om și Se miră că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul Lui Îi vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl sprijină. Isaia 59:16

Am discutat în detaliu diferențele dintre principiile ispășirii creștinismului convențional și cei care au mers pe calea mișcării Adventului într-o apreciere mult mai profundă a tot ceea ce spune Scriptura despre acest subiect.

Am menționat modul în care adventiștii care au mers în Locul Preasfânt împreună cu Isus în ziua anti-tipică a ispășirii și văzând importanța legii Sale, și-au sporit sentimentul de frică datorită credinței lor într-un Dumnezeu a cărui dreptate cere moartea. Este vital să ieșim din acest întuneric în lumina glorioasă a unui Dumnezeu care este la fel ca Isus când a fost aici pe pământ.

Teama de a trăi în ochii lui Dumnezeu fără mijlocitor, combinată cu credința într-un Dumnezeu care îl va distruge pe păcătos, face extrem de dificilă menținerea credinței. Unii care au lucrat sub falsa idee că Dumnezeu a cerut moartea vor triumfa în credință ca Avraam; dar există o cale mult mai bună de urmat și pentru cei 144.000 care vor câștiga victoria asupra fiarei și a imaginii sale, această cale este cea mai sigură de urmat.

Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta, astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării. ¹⁸ În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica,

pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. ¹⁹Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. . 1 Ioan 4:17-19

Elementul care ne dă îndrăzneală în ziua judecății este că am ajuns să-L vedem pe Tatăl așa cum Îl vede Isus. Suntem ca Isus prin faptul că Îl cunoaștem pe Tatăl ca fiind cu adevărat milostiv, bun și răbdător în caracter și că El Își va ceda viața înainte de a se gândi vreodată să ia viața altuia.

Motivul pentru care nu putem avea dragoste perfectă pentru Dumnezeu este din cauza fricii noastre de El prin amenințarea imaginată a morții. Ioan ne spune că frica vine din cauza chinurilor. Chinul în limba greacă înseamnă pricină penală. Dacă avem credința că Dumnezeu ne va pedepsi și ne va lua în moarte, nu vom putea scăpa de frică și, prin urmare, nu putem fi făcuți perfecți în dragoste.

După cum am afirmat, vor fi unii care, asemenea lui Avraam, vor lucra sub o viziune greșită asupra caracterului lui Dumnezeu și vor triumfa în continuare, dar această credință nu poate fi satisfăcută decât în martiriu. Cei 144.000 care trec prin criza finală fără să vadă moartea trebuie să renunțe la ideea falsă că Dumnezeu – ca unul care ucide – ar putea să ne abandoneze și să ne lase să murim în păcatele noastre.

Realitatea pentru noi toți este că, la fel ca și Hristos pe Cruce, vom fi ispitiți să credem că Dumnezeu ne-a părăsit, când puterea care formează un chip fiarei îi va face pe toți să se închine fiarei sau să moară.

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. ¹²Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. ¹³Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. ¹⁴Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. ¹⁵I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Apoc. 13:11-15

Puterea reprezentată aici este Statele Unite ale Americii. Ea va veni la un punct în istoria sa, unde va impune închinarea primei fiare, care este papalitatea. Toate acestea sunt detaliate în cartea *Daniel și Apocalipsa* de Urie Smith.

Înainte ca acest decret al morții să fie pus în aplicare, mesajul caracterului iubitor al Tatălui nostru va acoperi întregul pământ.

După aceste lucruri am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având o mare autoritate, și pământul a fost luminat cu slava Lui. Și a strigat cu putere cu glas mare, zicând: «Babilonul cel mare a căzut, a căzut și a devenit un locaș al demonilor, o închisoare pentru orice duh urât și o cușcă pentru fiecare pasăre necurată și urâtă! Căci toate neamurile s-au îmbătat de vinul mâniei curviei ei, împărații pământului au săvârșit curvia cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit prin abundența luxului ei.» Și am auzit un alt glas din cer zicând: «Ieșiți din ea, poporul Meu, ca nu cumva să vă împărtășiți din păcatele ei și ca nu cumva să primiți din plăgile ei». Apocalipsa 18:1-4

Dumnezeu va fi prezentat ca fiind complet non-violent și non-critical în caracter. Puterea Duhului Sfânt îi va umple pe cei care dau acest mesaj într-o asemenea măsură încât vor reflecta complet acest caracter. Ei vor fi atât de plini de dragostea Lui încât, asemenea miresmei din cutia de alabastru a Mariei, nu poate fi ascunsă de lume.

Adevărul caracterului iubitor al lui Dumnezeu este cel care provoacă suferința sufletului, nu teama că Dumnezeu te va ucide dacă nu te pocăiești. Diferența dintre aceste două poziții este imensă.

Cei care acceptă mesajul î-și vor dezola sufletele în remușcări, deoarece au crezut că Dumnezeu a fost un distrugător. Ei î-și vor mărturisi dușmănia fără să vrea împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său. **Adevărul caracterului iubitor al lui Dumnezeu este cel care provoacă suferința sufletului, nu teama că Dumnezeu te va ucide dacă nu te**

pocăiești. Diferența dintre aceste două poziții este imensă; este diferența dintre viață și moarte.

Cei care nu acceptă mesajul caracterului iubitor și milostiv al lui Dumnezeu se vor anihila ei singuri. Așa cum i-au judecat și condamnat pe alții, tot așa și ei se vor condamna acum în refuzul lor de a accepta lumina puternică care acoperă pământul.

Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii, și chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta.¹⁷ Căci, dacă este ceva în Hristos, este o faptură^[u] nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.¹⁸ Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării;¹⁹ că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neștinându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. 2 Corinteni 5:16-19

Hristos a venit pe acest pământ pentru a ne împăca cu Dumnezeu prin revelarea caracterului Său iubitor, care este de fapt caracterul Tatălui Său. Această lucrare de reconciliere ne-a fost încredințată, să facem așa cum a făcut El.

Biblia ne spune că suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea lui Hristos (Romani 5.10), dar această împăcare are loc deoarece Hristos ne-a iubit atât de mult încât a fost dispus ca rasa umană să-L respingă și să-L omoare în timp ce El încă a revelat un caracter de iertare iubitoare. În cadrul Noului Legământ, Hristos nu a murit pentru a satisface mânia Tatălui Său împotriva noastră, ci mai degrabă a murit din cauza mâniei noastre umane împotriva Lui. El ne revelează furia și ura față de Dumnezeu și față de semenii noștri și apoi, când intrăm în pocăință, El ne descoperă cum trebuie să acționăm sub necaz – să ne purtăm cu har iubitor, fără a condamna pe nimeni. Chiar și atunci când I-am făcut acest lucru, dragostea Sa uimitoare încă ne-a iertat și se gândea cum să ne convingă și să ne învețe. Ce dragoste prețioasă și uimitoare.

În aceste ultime zile, evenimentele care au avut loc în viața lui Hristos se vor repeta în urmașii Săi:

Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. ¹¹ Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. Apoc 12:10-11

Dragostea lui Dumnezeu va fi atât de mult revărsată în poporul Lui, încât ei vor fi dispuși să-și dea viața de dragul celor pierduți; ei vor fi dispuși să permită celor răi să-i omoare și nu vor avea nici un gând rău față de ei, ci doar dragoste.

Manifestarea acestei iubiri în inimile oamenilor va aduce întreaga lume la o decizie. O iubire ca aceasta nu permite un răspuns pasiv. Cei care o văd fie se vor topi sub puterea ei, fie vor decide să se împotrivescă.

Aceste evenimente vor încheie probațiunea întregii lumi pentru că toți vor fi luat propria decizie.

Revelația dragostei lui Dumnezeu față de lume este cea care va completa procesul de ispășire. Când dragostea lui Dumnezeu va fi demonstrată pe deplin în viața copiilor Săi, toți vor lua decizia de a veni fie în această dragoste, fie de a o respinge.

Nu Dumnezeu este Cel care închide ușa celor răi. Nu Dumnezeu este Cel care le îndepărtează. Cei răi înșiși sunt cei care fac aceasta, căci Dumnezeu spune «să fie nedrept încă». Dumnezeu nu folosește forța, ci permite fiecărei persoane să ia propria decizie cu privire la caracterul Său.

De aceea a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. În cele din urmă, după încheierea celor 2300 de ani, a venit în lume un mesaj care a culminat cu adevărul că Dumnezeu nu rănește și nici nu distruge.

Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr. Isaia 11:9

Cunoașterea Domnului este cea care îi face să nu rănească sau să nu distrugă, pur și simplu pentru că Dumnezeu nu rănește sau nu distruge. Veți primi adevărul caracterului lui Dumnezeu și veți intra în lucrarea împăcării? Îi veți permite Tatălui nostru să înlătore de la voi minciuna că dreptatea lui Dumnezeu cere moartea? Veți recunoaște că propria trădare este cea care cere pedeapsă pentru fărădelege; propria ta împietrire care cere sacrificii și jertfă?

Vă rog să vă alăturați fiilor și fiicelor luminii care își pierd frica pentru că renunță la minciuna justiției penale pe care am atribuit-o anterior lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 30

MESAJUL PRIMULUI ÎNGER

Suntem din nou îndatorați pionierilor adventiști, pentru conexiunile pe care le-au făcut în Scriptură, pentru ce mesaj va veni pe pământ când profeția de 2300 de ani cu privire la fărădelege a fost completă. Ne întoarcem la J.H. Waggoner:

Daniel a spus că a auzit un sfânt întrebându-l pe altul cât timp ar trebui să fie această viziune, chiar «să dea atât sanctuarul, cât și oastea să fie călcate în picioare». Răspunsul este dat lui Daniel în aceste cuvinte: «Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.» Acum s-a văzut, prin Lev. 16, că curățirea sanctuarului și ispășirea înseamnă exact același lucru; căci ispășirea a fost făcută de marele preot stropind sângele pe scaunul îndurării și pe altar și curățindu-le de păcatele poporului. Prin urmare, această expresie din Dan. 8:14 este echivalentă cu a spune: «Până la două mii trei sute de zile, atunci se va face ispășirea.» Și iarăși, a înțelege acest timp înseamnă a înțelege împlinirea mesajului din Apoc. 14:6, 7, «a venit ceasul judecății Lui», căci Judecata are loc când se face

*ispășirea. Astfel, vedem că timpul a fost stabilit și anunțat pentru a face ispășirea.*⁹⁸

Vedem atunci că mesajul din Apocalipsa 14:6-7 ne transmite mesajul prin care va avea loc ispășirea. Acest mesaj conține 5 componente cheie.

Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evangheligă veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.⁷ El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!» Apoc. 14:6-7

Cuvântul înger în limba greacă se poate referi la un mesaj sau mesager. Acest înger anunță judecata care va veni la sfârșitul celor 2300 de ani și începe lucrarea finală de ispășire. Acest mesaj a fost încadrat în contextul Evangheliei nepieritoare.

1. Evanghelia nepieritoare

Evanghelia creștină se întinde doar din timpul lui Hristos până în prezent. Datorită cadrului cu două legăminte dezvoltat de Augustin și de alții, evanghelia predicată a fost limitată la timpul de după Crucea lui Hristos. Această idee ignoră faptul că aceeași Evangheligă care a fost predicată lui Avraam și lui Israel ne este predicată. (Galateni 3:8; Evrei 4:1-2).

Această eroare nu a fost detectată până când E.J. Waggoner și A.T. Jones au predicat mesajul neprihănirii prin credință începând cu anul 1888. Mesajul primului înger a fost încadrat în contextul Evangheliei nepieritoare. Observăm cu interes că îngerul nu rostește acest mesaj, ci mai degrabă are acest mesaj cu el. Acest lucru sugerează că Evanghelia nepieritoare va crește din cuvintele pe care le-a rostit primul înger.

⁹⁸ J.H. Waggoner, *The atonement in Light of Nature and Revelation*, (Review and Herald, 1884), pages 212-213

2. Teme-te de Dumnezeu

Prima parte a mesajului este o chemare de a se închina adevăratului Dumnezeu. Cum știm care este Dumnezeu? Partea a 5-a a acestui mesaj ne spune că acesta este Dumnezeul care a făcut cerurile și pământul. Acest lucru oferă primul indiciu, iar al doilea se găsește în primul verset al capitolului 14:

Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Apoc. 14:1

Acest Dumnezeu este Tatăl; Tatăl care are un singur Fiu născut. Mișcarea adventistă și-a întemeiat mesajul pe adorarea singurului Dumnezeu adevărat și a singurului Său Fiu născut. Aceasta este prima parte a mesajului rostit de înger. Este piatra de temelie pe care este construit restul mesajului. Pavel confirmă acest lucru atunci când a spus:

pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos,³ în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. Coloseni 2:2-3

Am enumerat câteva dintre motivele pentru care preaslăvirea adevăratului Dumnezeu și a Fiului Său este vitală pentru ispășire în capitolul 26. Pentru o examinare mai profundă a acestui subiect, luați în considerare cărțile *Riscul divin*, *Preaiubitul meu* și *Evadarea din Pentagonul minciunilor* disponibile la tatăliubirii.com.

Preaslăvirea adevăratului Dumnezeu oferă singurul mijloc de a intra în natura relațională a ispășirii. Prin aceasta înțelegem că acceptarea pe care Fiul lui Dumnezeu o are față de Tatăl devine acceptarea noastră cu Tatăl, pentru că Tatăl este Dumnezeul nostru în același mod în care Tatăl este Dumnezeul lui Isus. Adevărul este definit de rugăciunea lui Isus din Ioan 17:3.

Și aceasta este viața veșnică, pentru ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis. Ioan 17:3.

Doar două ființe fac parte din formula vieții veșnice. Singurul Dumnezeu adevărat și Isus Hristos Fiul Său.

3. Dă-I slavă

Slava lui Dumnezeu este definită de viața lui Isus Hristos. Rugăciunea sa din Ioan 17 definește exact care este slava lui Dumnezeu.

*Te-am slăvit pe pământ. Am terminat lucrarea pe care Mi-ai dat să o fac.
Ioan 17:4.*

Isus spune că L-a slăvit pe Tatăl Său pe pământ. Aceasta înseamnă că viața pământească a lui Isus definește slava Tatălui. Isus continuă puțin mai târziu în rugăciunea Sa de a defini pecetea cu care cei 144.000 sunt pecetluiți, după cum se menționează în Apocalipsa 14:1.

*Am arătat numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat afară din lume.
Ei au fost ai Tăi, Tu mi le-ai dat și ei au ținut cuvântul Tău. Ioan17:6*

Prin urmare, caracterul care este pecetluit pe frunțile poporului lui Dumnezeu este același caracter pe care Isus l-a manifestat în timp ce Era aici pe pământ. Isus i-a iubit pe vrăjmașii Săi și i-a iertat pe cei care Îl ucideau. Nu a rănit și nu a ucis niciodată nicio persoană. El a arătat milă față de toți oamenii și a dorit binele tuturor, avertizându-i de primejdia lor și arătând păcatul lor pentru a-i izbăvi de întuneric.

Acest mesaj a început să fie predicat de Waggoner și Jones împreună cu George Fifiield, dar, deoarece mesajul a fost respins, a dispărut până de curând. Motivul pentru care acest lucru este esențial pentru ispășire este precizat în capitolul 25 – *Cronos Nu mai este*. Caracterul lui Dumnezeu nu are moarte în el. Dacă ne închinăm unui Dumnezeu care ucide oameni, atunci nu putem primi caracterul adevăratului Dumnezeu pe care Isus l-a revelat pe pământ. Nu poți fi făcut una cu Dumnezeul Bibliei dacă crezi că El este un Dumnezeu care ucide. Nu puteți primi ispășirea pentru a deveni parte din cei 144.000. După cum am arătat mai devreme, sunt mulți care au murit înainte de a da mesajul prezent de judecată care nu cunoșteau aceste lucruri; ei vor fi în continuare ridicați

la o viață nouă, chiar dacă înțelegerea lor nu a fost corectă. Dar cei care sunt pecetluiți în conflictul final al istoriei pământului vor scăpa de minciuna că dreptatea lui Dumnezeu cere moartea, și prin aceasta vor câștiga biruința asupra fiarei și a chipului Său. Acest lucru se datorează faptului că fiara și imaginea ei folosesc amenințarea forței pentru a obține conformitatea; iar folosirea forței de către fiară este defensivă doar atunci când este ca răspuns la forță. Dacă nu există absolut nici o violență sau condamnare a altora în noi din cauza înțelegerii noastre corecte a caracterului lui Dumnezeu, atunci distincția dintre adevăr și eroare va fi clară.

Pentru a rezuma, rugăciunea lui Isus din Ioan 17:3-4 acoperă părțile 2 și 3 din Mesajul Primului Înger.

4. A venit ceasul judecării Sale.

Pentru ca ispășirea să fie încheiată, fiecare trebuie să judece problema pentru ei înșiși. În cadrul Vechiului Legământ, acest text sugerează că Dumnezeu ne judecă, dar în Noul Legământ, noi suntem cei care Îl judecăm pe Dumnezeu și cum este caracterul Său. Decidem dacă dorim să petrecem veșnicia cu Dumnezeu sau nu. Scripturile sunt clare cu privire la cine judecă.

Pentru ce se întâmplă dacă unii nu au crezut? Necredința lor va face credincioșia lui Dumnezeu fără efect? Cu siguranță nu! Într-adevăr, Dumnezeu să fie adevărat, dar fiecare om un mincinos. După cum este scris: « Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat ». Romani 3:3-4

Dumnezeu este cel care este judecat. Dumnezeu nu judecă și nu condamnă nicio persoană.

Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a dat toată judecata Fiului. Ioan 5:22

Tu judeci după trup; Eu [Isus] nu judec pe nimeni. Ioan 8:15

Nici Dumnezeu, nici Fiul Său nu condamnă pe nimeni, deoarece condamnarea duce în mod natural la moartea celui condamnat.

Deoarece Dumnezeu nu este un Dumnezeu al morții, El nu condamnă. Noi suntem cei care ne judecăm pe noi înșine. Cum facem acest lucru? Dacă hotărâm că Dumnezeu îi judecă și îi condamnă pe păcătoși, atunci aceasta este judecata pe care ne-o vom da nouă înșine atunci când Îl vom vedea în toată slava Sa. A realiza că cineva L-a înțeles greșit și L-a judecat greșit pe Dumnezeu, refuzând continuu să asculte când Dumnezeu a încercat să explice, va determina o persoană să cheme stâncile și munții să cadă peste ei odată ce vor cunoaște adevărul.

Nu judecați, ca să nu fiți judecați. ²Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați măsurați, vi se va măsura. Matei 7:1-2

Condamnarea altora este cea care rupe relația noastră cu Dumnezeu pentru că El nu condamnă niciodată nicio persoană. Nu poți fi împăcat cu Dumnezeu și să primești pecetea caracterului Său atâta timp cât crezi că Dumnezeu îți va uide vrăjmașii. Condamnarea își are originea în Adam în ceea ce privește această lume. Pentru mai multe detalii, vezi cartea După cum Judecați disponibilă la tatăliubirii.com.

5. Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul.

Această parte a Mesajului Primului Înger este o chemare la pioșenie față de toate poruncile lui Dumnezeu. Acest termen este aproape un citat direct din porunca a patra care declară închinarea lui Dumnezeu în ziua a șaptea.

Amintiți-vă de ziua sabatului, pentru a o păstra sfântă. Șase zile vei munci și vei face toată lucrarea ta, dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău.... Căci în șase zile Domnul a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele și s-a odihnit în ziua a șaptea. De aceea, Domnul a binecuvântat ziua de sabbat și a sfințit-o. Exod 20:8-11

Sabatul este experiența tuturor celor care locuiesc în sânul Tatălui cu Hristos. (Ioan 1:18). Odihna perfectă nu poate fi trăită decât de cei care Îl cunosc pe Dumnezeu ca fiind iubire perfectă. Odihna sabatului este rezultatul inevitabil al faptului de a crede că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al morții și nu condamnă. În același timp, putem experimenta această odihnă numai atunci când renunțăm la natura noastră osânditoare prin harul lui Hristos.

Prezența lui Dumnezeu se găsește în Sabat din abundență mai mare decât în orice altă zi, deoarece Isus, Domnul Sabatului, găsește odihnă perfectă în brațele Tatălui Său în această zi.

Sabatul zilei a șaptea și Sabatele surori găsite în sărbători aduce Duhul Sfânt la poporul lui Dumnezeu pentru a pecetlui caracterul Tatălui în inimile noastre. Prezența lui Dumnezeu se găsește în Sabat din abundență mai mare decât în orice altă zi, deoarece Isus, Domnul Sabatului, găsește odihnă perfectă în brațele Tatălui Său în această zi. Această odihnă Hristos o împărtășește cu toți cei care cred în El și se odihnesc cu El. Experiența sabatului vine la toți cei care cedează orice efort de a-I face pe plac lui Dumnezeu prin faptele lor. Experiența sabatului în fiecare a șaptea zi este rodul neprihănirii prin credință. Pentru mai multe detalii, vezi cartea *Fântâna binecuvântării* și capitolul 12 din cartea *Mângâietorul*, disponibilă la tatăliubirii.com.

Pe scurt, acestea sunt mesajele care se combină pentru a finaliza procesul final de ispășire:

1. Evanghelia nepieritoare clădită pe adevărata înțelegere a celor două legăminte.
2. Închinarea singurului Dumnezeu adevărat și a Fiului Său născut. Aceasta înseamnă o respingere a Sfintei Treimi sau a oricărui alt dumnezeu fals.

3. Slava caracterului lui Dumnezeu așa cum este revelată în Fiul Său pe pământ. Dumnezeu nu condamnă și nu ucide nicio persoană.
4. Suntem cu toții în proces de judecată pentru a determina care este caracterul lui Dumnezeu. Este El cu adevărat iubitor și mereu milostiv sau îi condamnă și îi distruge pe cei care nu sunt de acord cu El?
5. Închinarea lui Dumnezeu în timpurile Sale desemnate, așa cum este revelată în Levitic 23. Acesta este momentul în care Duhul lui Dumnezeu este revărsat într-o măsură mai mare și oferă puterea de pecetluire a Duhului Sfânt pentru a ne face la fel ca Isus.

Când acceptăm toate aceste adevăruri prin credință, atunci al doilea înger care îl urmează pe primul ne va vorbi despre eliberarea noastră de Babilon și de vinul ei. În timpul uneia dintre timpurile desemnate de Tatăl, Spiritul se va manifesta în viețile sfinților lui Dumnezeu și ei vor striga cu o bucurie atât de mare încât Babilonul este căzut departe de inimile lor și ei sunt în cele din urmă liberi.

BABILONUL A CĂZUT

Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei! Apoc. 14:8

Al doilea înger îl urmează pe primul înger, ceea ce înseamnă că ceea ce declară al doilea înger este rezultatul primului mesaj. Ce înseamnă această referire la Babilon și ce este vinul ei?

Expresia *Babilonul a căzut* este luată din cartea lui Ieremia.

Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul; neamurile au băut din vinul lui, de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie. ⁸Deodată cade Babilonul și este zdrobit! Văitați-l, aduceți leac alinător pentru rana lui; poate că se va vindeca!». Ieremia 51:7-8

Babilonul a influențat întreaga lume prin învățăturile ei false despre viață, moarte și viața de apoi. Israelul, poporul lui Dumnezeu, fusese sedus de învățăturile Babilonului și, în cele din urmă, robia ei spirituală a devenit literală.

Ascultați strigătele fugarilor, ale celor ce scapă din țara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului, Dumnezeului nostru, răzbunarea pentru Templul Său! ²⁹Chemați împotriva Babilonului pe arcași, voi toți care încordați arcul! Tăbărâți în jurul lui, ca nimeni să nu scape, răsplătiți-i după faptele lui, faceți-i întocmai cum a făcut și el! Căci s-a

semețit împotriva Domnului, împotriva Sfântului lui Israel!.... Așa vorbește Domnul oștirilor: «Copiii lui Israel și copiii lui Iuda sunt apăsați împreună; toți cei ce i-au dus robi îi opresc și nu vor să le dea drumul.³⁴ Dar puternic este Răzbunătorul lor, El, al cărui Nume este Domnul oștirilor. El le va apăra pricina, ca să dea odihnă țării și să facă pe locuitorii Babilonului să tremure. Ieremia 50:28-29,33-34

Babilonul reprezintă un sistem aflat în război cu poporul lui Dumnezeu, căutând să-i înrobească. Babilonul este mândru împotriva Domnului. În cartea Apocalipsa, acest oraș este reprezentat ca o femeie misterioasă care persecută și distruge poporul lui Dumnezeu.

Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu, era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.⁵ Pe frunte purta scris un nume, o taină: «Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului». ⁶ Și am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.. Apoc. 17:4-6

Sistemul ei de închinare cu sacrificiile și ofrandele ei a fost îmbrățișat de națiuni și, în cele din urmă, acest sistem păgân a fost ridicat și dus în sistemul papal de închinare.

Dumnezeul pe care îl preaslăvește este Sfânta Treime. Caracterul Dumnezeului pe care îl preaslăvește este unul a cărui dreptate cere moartea. Acest Dumnezeu este un Dumnezeu al forței și un Dumnezeu al osândirii, arătând milă numai celor considerați vrednici prin meritele lor sau prin sprijinul bisericii. Ziua ei de închinare este ziua soarelui – duminica – și stă ca un judecător gata să decidă și să arbitreze toate problemele vieții și morții.

Babilonul este antiteza completă a mesajului primului înger din Apocalipsa 14. Doctrina ei tainică îi înrobește pe adepții fricii de moarte, păstrându-i pentru totdeauna nesiguri și nepermițându-le niciodată să intre în odihna promisă de Hristos. Fiicele ei protestante care se închină aceleiași Treimi și țin duminica în cinstea Legii ei, oferă o Evanghelie mai

gustoasă decât Roma, dar rezultatele sunt aceleași; Evanghelia lor nu are puterea de a elibera sufletul de Babilon și de vinul ei.

Când o persoană descoperă că Dumnezeuul lui Isus Hristos nu condamnă pe nimeni și nici nu amenință să-l omoare; când înțeleg că Filiația lui Isus către Tatăl este a lor fără nici o pedeapsă necesară; când văd că Dumnezeu este cel judecat și ei sunt judecătorii, sufletul poate experimenta ceea ce Maria a trăit în noaptea în care a spălat picioarele lui Isus cu parfum prețios.

Când era Isus în Betania, în casa lui Simon leprosul, ⁷s-a apropiat de El o femeie cu un vas de alabastru cu mir foarte scump; și, pe când sta El la masă, ea a turnat mirul pe capul Lui. ⁸Ucenicilor le-a fost necaz, când au văzut lucrul acesta, și au zis: «Ce rost are risipa aceasta? ⁹Mirul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump, și banii să se dea săracilor.» ¹⁰Când a auzit Isus, le-a zis: »De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine. ¹¹Pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. ¹²Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare. ¹³Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.» Matei 26:6-13

Maria demonstrează libertatea pe care o au cei care știu că sunt iertați și sunt copii prețuiți ai lui Dumnezeu. Inima ei a fost plină de recunoștință față de Mântuitorul ei pentru că și-a recăpătat simțul valorii și și-a curățat mintea de vinovăția ei din trecut.

Recunoștința sufletului ei a fost exprimată în mod minunat de sticluța pe care o cumpărase și revărsase din ea dragoste Mântuitorului. Faptele ei nu au plăcut celorlalți ucenici ai lui Isus. A creat indignare. Este același tip de indignare care își are originea în inima lui Adam și a fost purtată de Cornul Cel Mic până la sfârșitul profeției de 2300 de ani.

Indignarea celorlalți urmași ai lui Hristos a fost, fără să vrea, ură față de Dumnezeu și caracterul Său. Recunoștința Mariei i-a demascat pe toți, dar ea nu a avut dorința de a-i expune. Ea a dorit doar să-și exprime în liniște mulțumirile ei sincere pentru maestrul ei iubit. Ea a fost martoră caracterului Său frumos; Mila Lui blândă, felul Său atent și grija față de toți bărbații, femeile și copiii Săi. Ea a reflectat caracterul Său frumos prin faptul că ea a dat tot ce a avut. Aceasta a fost oglinda perfectă a ceea ce Hristos urma să facă pentru a da tot ce avea pentru noi toți.

În aceste ultime zile ale istoriei pământului, un grup de oameni va discerne adevărata frumusețe a caracterului lui Dumnezeu. Ei își vor da seama că El nu i-a condamnat niciodată și nici nu i-a amenințat că îi va răni din cauza păcatelor lor.

În aceste ultime zile ale istoriei pământului, un grup de oameni va discerne adevărata frumusețe a caracterului lui Dumnezeu. Ei își vor da seama că El nu i-a condamnat niciodată și nici nu i-a amenințat că îi va răni din cauza păcatelor lor. Efectul acestor adevăruri va face ca sufletul să experimenteze adevărata eliberare de Babilon și de vinul ei.

Asemenea Mariei, obiectivul lor nu este să-i condamne pe alții pentru greșelile lor, ci pur și simplu să-și arate recunoștința pentru mântuirea lor, știind că ei sunt complet nevrednici în ei înșiși, totuși ei se vor agăța de adevărul că Tatăl lor ceresc nu-i condamnă.

Mireasma recunoștinței lor nu poate trece neobservată, iar ceilalți urmași ai lui Hristos vor avea indignare împotriva lor și îi vor acuza în fața lumii. În acel moment, Isus va sta în apărarea lor, chiar așa cum a făcut pentru Maria și scenele finale ale lumii se vor încheia.

În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea,

poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Daniel 12:1

Apoi, va fi un timp de necaz, cum nu a fost niciodată înainte. Satana și îngerii săi vor părea să preia controlul complet asupra lumii, deoarece bisericile căzute au refuzat să vină în lumina primului înger din Apocalipsa 14.

Asemenea Mariei, scopul lor nu este să-i condamne pe alții pentru greșelile lor, ci pur și simplu să-și arate recunoștința pentru mântuirea lor, știind că, deși sunt complet nevrednici în ei înșiși, Tatăl lor ceresc nu-i condamnă. Indiferent de ce se întâmplă, ei se agață de acest adevăr.

Asemenea lui Hristos pe Cruce, ei vor fi ispitiți să creadă că Dumnezeu i-a părăsit. Atunci credința lui Isus se va manifesta pe deplin în ei, ei vor pune toată încrederea în Mântuitorul lor și vor continua să aștepte ca binecuvântarea păcii să vină la ei, așa cum Iacov s-a luptat cu îngerul toată noaptea. Ei sunt în stare să se lupte cu Dumnezeu pentru că Satana nu-i poate convinge că Dumnezeu i-a părăsit cu adevărat. Credința lor în caracterul Său mereu milostiv îi susține prin încercarea lor și ultimele rămășițe ale întunericii din ele dispar odată cu Vechiul Legământ.

Ispășirea finală este completă. Suntem una cu Dumnezeu în caracter și avem bucuria înaintea noastră a vieții veșnice. Ce călătorie a fost! Dumnezeu ne-a condus de la altarul de aramă din Curte. El a satisfăcut percepțiile noastre umane despre dreptate și ne-a permis să credem că Păstorul a fost lovit de Dumnezeu pentru ca harul să curgă liber.

Dar apoi, pe măsură ce continuăm călătoria, adevărul caracterului lui Dumnezeu strălucește pentru cei care doresc să-l primească. Curtea este lăsată afară și noi discernem înțelesul cuvintelor lui Isus pe care El a terminat tot ceea ce Tatăl Său I-a dat să facă cu o noapte înainte de a muri pe Cruce. Ce bucurie să știm că Dumnezeu nu a dorit niciodată jertfă sau ofrandă, ci a făcut-o pentru noi, pentru ca nevoia noastră de sânge vărsat să fie satisfăcută.

Acum vedem adevărul caracterului Tatălui. Vedem umbrele întunecate îndepărtate și îngenuchem în fața Lui cu lacrimi de bucurie realizând

că L-am înțeles complet greșit înainte. Suntem uimiți să realizăm că Hristos a luat însăși natura noastră pentru a ucide dușmănia noastră naturală împotriva Lui. El a suferit timp de peste 6000 de ani, zi de zi îndurând indignarea noastră, așteptând momentul în care un grup de oameni ar crede mărturia pe care El a dat-o în timp ce se afla pe pământ.

În cele din urmă, suntem una cu Dumnezeu și mulțumim singurului Fiu conceput pentru că a venit să ne salveze din întunericul satanei și al sistemului său de justiție falsă.

Cât de prețioasă este ispășirea; cât de minunat să fii pe deplin în armonie cu Dumnezeu. Lăudați numele Domnului.

CAPITOLUL 32

O INIMĂ RECUNOSCĂTOARE

Nu există cuvinte care să poată transmite cu adevărat recunoștința pe care o simt față de Tatăl nostru din cer pentru că m-a ajutat să navighez pe această cale către o ispășire desăvârșită. În adolescența mea târzie, i-am mărturisit cu lacrimi păcatele mele Mântuitorului meu și i-am mulțumit lui Dumnezeu cu credință că am fost iertat.

Aceasta a fost experiența mea la altarul de aramă. Am crezut că acum nu voi fi distrus de Dumnezeu pentru păcatele mele. Isus, preaiubitul Isus, a fost mereu cu mine. M-am simțit trist dacă gândurile mele au fost distrase de la El, chiar și pentru câteva ore. Din acele momente și până acum, au trecut 36 de ani ca într-o clipă.

Pe măsură ce fiecare nou adevăr mi-a fost prezentat, dorința de o cunoaștere mai profundă m-a încurajat înainte. Cum să pun toate piesele împreună a fost întotdeauna în mintea mea, combinate cu tristețea mea că mai mult de 80% din oricare dintre bisericile la care am participat într-adevăr nu a dorit să meargă dincolo de un angajament la nivel de suprafață pentru a cunoaște adevărul.

Ușa adevărului mi s-a deschis larg în urmă cu 20 de ani, când Mântuitorul meu m-a făcut să realizez că cuvintele Tatălui către Fiul Său la botezul lui Hristos erau cuvinte pe care le puteam pretinde ca fiind ale mele în Hristos. Această experiență este documentată în *cartea Războaiele Identității* disponibilă la tatăliubirii.com.

Din acel moment, prin multe greutăți și tristeți, adevărul a fost scos la iveală prin rugăciune, studiu biblic și colaborare cu alți căutători de adevăr din întreaga lume.

Acum stau pe cele mai înalte culmi ale munților Evangheliei. Meditez asupra harului Dumnezeuului nostru și al Fiului Său și sunt mulțumit. Îl judec pe Tatăl meu ca fiind cea mai iubitoare, frumoasă și grijulie ființă din univers. Unul care nu folosește nici o forță asupra copiilor Săi și nu-i condamnă niciodată. El este atât de răbdător și îngăduitor, mila Lui durează pentru totdeauna pentru cei care o cred și Îl judec vrednic de închinarea mea pentru totdeauna.

Mântuitorului meu, Doamne Isuse... cuvintele nu-mi reușesc. Tu ești totul pentru mine, m-ai purtat tot drumul și mi-ai dezvăluit un adevăr atât de frumos sufletului meu. Tu mi-ai arătat Tatăl și simt o pace profundă. Cred că sunt iertat de falsitatea mea întunecată anterioară pe care am eşalonat-o cândva. Sunt îndoliat pentru dușmănia pe care am manifestat-o față de Tine în judecata mea și condamnarea altora. Dar acum sunt binecuvântat și știu sigur că mă vei izbăvi de întuneric.

Toate acestea se estompează acum și bucuria deplină a ispășirii mele este în mâinile mele. Doamne Isuse, am încredere că te vei manifesta pe deplin în inima mea. Știu că vei revărsa Spiritul tău peste Mine la orele stabilite de tine. Văd caracterul tău frumos; Sunt complet capturat de el. Voi aștepta la fel de răbdător cum voi fi și știu că, în curând, ne vom vedea față în față și mă vei prezenta Tatălui nostru și voi fi cunoscut chiar așa cum sunt cunoscut.

Ție, Doamne Isuse și Ție, Tată drag, îți aparțin puterea, bogăția și înțelepciunea, tărie, cinste, slavă și binecuvântare!

*În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.!»
Apocalipsa 5:13*

Care sunt pașii implicați pentru a ajunge
în deplină **armonie cu Dumnezeu?**

Cere Dumnezeu **să fie vărsat sânge**
înainte de a ne ierta?

A făcut Dumnezeu ca Fiul Său să
fie ucis pentru a ne **plăti datoria** păcatului?

De ce S-a comparat Isus cu **a fi**
înălțat ca șarpele făcut din aramă?

Care este semnificația faptului că
Moise **a lovit Stâncă** când I s-a
poruncit să-i vorbească?

Dacă rasa umană a fost luată captivă
de Satan, **cine stabilește prețul de**
răscumpărare pentru eliberarea noastră?

Este necesară **înlocuirea**
penală pentru mântuire?

Este moartea Crucii o **ispășire**
vicaria pentru păcatele noastre?

Învață bisericile creștine
adevărul complet al ispășirii?

TĂTĂL
IUBIRII

tatăliubirii.info